

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

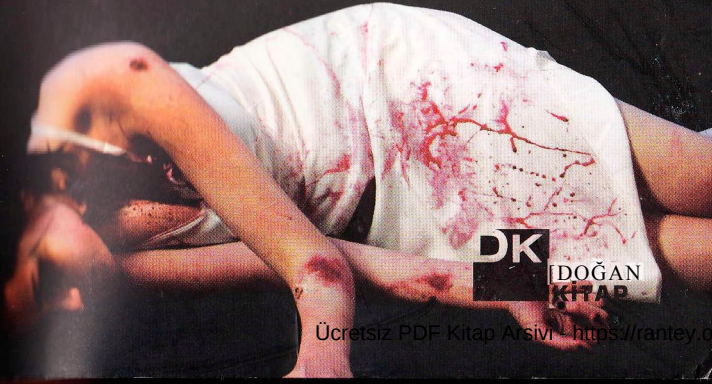
Ölven bir silah, öpücük bir tehdit
ve yakınlık ölümcül olabilir.

linda howard

"Bay Mükemmel"ın yazarından

YAKIN VE TEHLİKELİ

DOĞAN
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

linda howard
YAKIN VE
TEHLİKELİ

Jim Wintage'in entrikacı çocukları, babalarının tüm servetinin kontrolünü üvey anneleri Bailey'e bırakacağını öğrendiklerinde savaş başlar.

Bir yıl sonra, Bailey'in bindiği küçük uçağın motorunda bir arıza meydana gelir. Teksaslı pilot Cam Justus, uçağı parçalanmadan yere indirmeyi başarır, ancak genç kadın ve pilot için vahşi doğada hayatta kalma mücadelesi başlar.

Uçağın sabote edildiğini düşünen Bailey bir yandan da yakışıklı pilotun çekim gücüne karşı koymaya çalışır. Artık yaşamak ve kurtulabilmek adına, sadece Cam'e güvenmek zorundadır.

Ama katil, yarım kalan işini bitirmeyi kafasına koymuştur...

14 YTL

ISBN978-975-991-663-1

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranit.org>

Linda Howard

Linda Howard *New York Times*'m en çok satan kitaplar listesine giren *Bay Mükemmel*, '*All the Queen's Men*, *Now You See Her*, *Kill and Tell*, *Son of the Morning*, *Shades of Twilight*, *After the Night*' ve *Dream Man* gibi pek çok romanın yazarıdır. B. Dalton Bestseller Award, Romantic Times Magazine Reviewers' Choice Award for Best Sensual Romance, WISH Award, Silver Pen Award gibi birçok ödüle de sahip olan yazar, ABD'nin Alabama eyaletinde yaşıyor. *Yakın ve Tehlikeli* yazarın Doğan Kitaptan çıkan ikinci romanıdır.

Yakın ve Tehlikeli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tarama ve Düzenleme: sereniti

Her yerde okuyabilmeniz için..

YAKIN VE TEHLİKELİ

Orijinal adı: *Up Close And Dangerous*

© Linda Howington, 2007

Yazan: Linda Howard

İngilizce aslından çeviren: Fatoş Dilber

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatoliaİt Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

I. baskı / mart 2008 / ISBN 978-975-991-663-3

Kapak tasarımı: Bahar Giray

Baskı: Şefik Matbaası / Marmara Sanayi Sitesi

M Blok No: 291 İkitelli – İSTANBUL

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10. 34360 Şişli – İSTANBUL

Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44

wY/w.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr /

satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tarama ve Düzenleme: sereniti

Yakın ve Tehlikeli

Linda Howard

Çeviren: Fatoş Dilber

Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Teşekkür

Birçok sorumu yanıtlayan Jim Murphy ve USMC'den Binbaşı Marc Weintraub'a en içten teşekkürlerimi sunarım. Bir uçağın nasıl düştüğünü bana anlattığınız için çok teşekkür ederim. Burada oluşabilecek her hata benimdir, çünkü ya düş gücüm bana yeterince yardımcı olmamıştır ya da doğru sorulan sormayı becerememişimdir.

 Bailey Wingate yine ağlayarak uyandı.

Bundan nefret ediyordu çünkü ağlamasını gerektiren herhangi bir neden yoktu. Eğer mutsuz, yalnız ya da acı içinde olsaydı uykusunda ağlaması doğal olurdu ama böyle bir şey söz konusu değildi. Çok öfkeliydi.

Paçavra muamelesi görmesi de devamlı başına gelen bir şey değildi, yalnızca üvey çocukları Seth ile Tamzin'le bir işi olduğu zamanlar hariç. Neyse ki, Seth ile Tamzin'i sadece ayda bir kez görürdü, o da rahmetli kocasının bıraktığı mirastan çocukların aylıklarını vermek için. Neredeyse her seferinde aylıklarının artmasını isterlerdi. Bunu onaylaması için düşünmesini beklerler ya da sonradan, kendilerine has bir tavırla ona ne kadar aşağılık bir cadı olduğunu söylerlerdi.

Seth hırçın bir çocuktü ve onu duygusal açıdan yaralıyordu, ama hiç olmazsa düşmanlığı konusunda içlendi. Tüm bunlara karşın Bailey, Tamzin'in saldırganlığı karşısında Seth'le ilişki kurmayı yeğlerdi.

Bugün aylıklarının banka hesaplarına geçeceği gün-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dü; bu da çocukların arayacakları ya da eve gelecekleri anlamına geliyordu. Aman ne güzel! Tamzin'in en sevdiği eziyetlerden biri iki küçük çocuğunu da yanında getirmektir. Tamzin tek başına idare edilmesi çok zor bir insandı zaten, bir de yanında şımarık, mızımız ve sürekli bir şeyler isteyen bu çocuklar olduğunda Bailey kendini kaybediyordu.

"Bu savaş için tazminat almalıyım" diye homurdandı yorganı bir kenara atıp yataktan kalkarken.

Kendi kendine güldü. Uykusunda ağlamasının dışında şikâyet edeceği bir şey yoktu. Çocukların nasıl olduklarını bile bile ve babalarının mali düzenlemeleri karşısında ne tepki göstereceklerinin farkında olarak James Wingate ile evlenmişti. James de planını bu tepkiler doğrultusunda yapmıştı. Her şeyi bilerek evlendiği için artık şikâyet etmesine gerek yoktu. Şu anda mezarında olan Jim, eşine işini yapması için gayet yüklü bir para ödüyordu.

Lüks banyoya giderek yerden tavana uzanan aynada kendisine baktı. Bazen aynaya yansıyan görüntüsüne baktığında karşısındaki insan ile iç dünyasındaki insan arasında bir kopukluk hissedirdi.

Para iç görünüşünden ziyade dış görünüşünü değiştirmişti. Artık daha zayıftı; çünkü özel jimnastik odasında jimnastik öğretmeniyle çalışabilmek için hem zamanı hem de parası vardı artık. Önceleri kirli sarı olan saçları şimdi son derece doğal görünen gölgelerle doluydu. Son derece pahalı bir kuaförün elinden çıkmış saçları yüzünü çevreliyor, yataktan yeni kalkmış biri olarak çok hoş görünüyordu.

Her zaman temiz giyinirdi ama şimdi "şık" bir ka-

din olmuştu. Güzel bir kadın değildi, şimdi de güzel değildi ama bazen "çekici", hatta "çarpıcı" bir kadın olabiliyordu. En kaliteli malzemelerle yapılan usta makyajdan sonra gözlerinin yeşilliği daha çarpıcı bir şekilde ortaya çıkıyordu. Giysilerini özel terzilere diktiriyordu.

Jim'in dul eşi olarak Seattle, Palm Beach ve Maine'de üç evi vardı. İstemediği sürece ticari uçaklara binmezdi; Wingate şirketi jetlerinden birini onun emrine vermişti ve bu özel uçak her zaman emrine amadeydi. Yalnızca özel harcamalarını kendi yapardı, bu da faturalarla boğuşmak zorunda kalmadığı anlamına geliyordu. Bu, evlendiği adamla yaptığı en büyük anlaşmaydı ve bir yıldan daha kısa bir zaman içerisinde dul kalmıştı.

Bailey bir zamanlar yoksuldu; servet sahibi olmak ne yaşamının odak noktasıydı ne de hırslı bir insandı, ama servet sahibi olmanın yaşamı oldukça kolaylaştırdığını da kabul etmek zorundaydı. Elbette onun da bazı sorunları vardı, en önemlilerinden biri de Seth ile Tamzin'di, ama fatura ödemek gibi sorunlar ortadan kalkınca diğerlerinin baskısı da hafiflemiş oluyordu.

Yapması gereken tek şey sermayeyi yönetmekti bu görevi diğerlerinin tersine son derece ciddiye alıyordu- ve bu da günlerini dolduruyordu.

Tanrım, çok sıkılıyordu.

Buzlu camla kaplı yuvarlak duşakabine girerken Jim'in çocuklarıyla ilgili her şeyi düşündüğünü aklından geçirdi. Çocukların payına düşen mirası koruma altına almıştı; böylelikle maddi açıdan güvende olmalarını sağlamış ve kişiliklerini en azından pasasızlıkta

korumuştı. Bununla birlikte Jim'in planları, Jim öldükten sonra Bailey'in yaşamının nasıl olacağını kapsamıyordu.

Bailey pişmanlıkla, Jim buna aldırmadı, diye geçirdi içinden. Birbirlerinden hoşlanmalarına karşın ilişkilerinde bundan daha fazla bir şey yoktu. Onları Jim'in denetiminde yapılan bir iş evliliği idi. Jim, öldükten sonra arkadaşlarının karısını hayattayken yaptıkları gibi her davete çağırmayacaklarını en baştan biliyordu. Jim'in arkadaşlarının çoğu onunla yaşıttı ve birçoğu Jim'in ilk karısı Lena'nın arkadaşlarıydı. Bazılarıysa Bailey'i Jim'in özel asistanı olduğu yıllardan tanıyorlardı. Jim'le evlenince tedirgin olmuşlardı. Ancak asıl tedirgin olan Bailey'di, bu yüzden tedirgin oldukları için onları suçlayamazdı.

Bailey kendisi için böyle bir yaşam istememişti aslında. Evet, servet sahibi olmak çok güzeldi –hem de çok– ancak yaşamını kendisine kötü davranan iki kişinin servetini artırmaya çalışarak geçirmek istemiyordu. Jim, kendisinden üç yaş küçük üvey anne tarafından mirasının denetlenmesi karşısında Seth'in bunu küçümseyip aşağılayacağını biliyordu. Onun sorumlu bir yetişkin gibi değil, Paris Hilton'un erkek versiyonu olarak davranacağını biliyordu. Bailey de bunların farkındaydı. Seth'in tembel ve lüks yaşam tarzını sağlayan şirketlere ilgi gösterme şansı vardı, ama o bu fırsatların hepsini elinin tersiyle itmişti. Tamzin büyük paraların söz konusu olduğu mali kararlarla hiçbir şekilde ilgilenmediğinden, Jim'in umudu Seth'ti. Tamzin'in tek ilgilendiği mirasın tamamını ele geçirmek ve istediği gibi yaşamaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bailey bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu; Tamzin mirasının denetimini ele geçirecek olursa serveti beş yılda tüketebilirdi. Eğer serveti Bailey denetlememezse mutlaka başka birinin denetlemesi gerekecekti.

Duşu kapatırken telefon çaldı. Bailey şampanya rengi havluya sarındı. Başka bir havluyla ıslak saçlarını sarmaladı, duştan çıktı, soyunma odasındaki telsiz telefonu aldı, arayan numaraya baktı, sonra açmadan yerine koydu. Özel numara arıyordu. Seth erkenden kalmış ve yapacağı suçlamaları düşünmüş olmalıydı. Bailey sabah kahvesini içmeden onunla konuşmayacaktı. Görev kavramı bu sınırların ötesindeydi.

Peki ya bir şey olmuşsa? Seth geceleri çok geç yatar, öğleden evvel asla kalkmazdı; en azından kendi yatağında olduğunda. Bu kadar erken araması normal değildi. Sınırlarını biraz zorlayarak yeniden telefona uzandı, telesekreter notu almaya başlamasına karşın yine de "konuş" düğmesine bastı.

"Alo" dedi telesekreterin sesini bastırarak. Telesekreterdeki mesaj erkek sesiydi. Telesekreter notunu kendi doldurmak yerine herhangi bir erkek sesi kullanmanın daha iyi olacağını, özel bir anlamı olmayacağını düşünmüştü.

Telesekreter bir cümlemin tam ortasında kesildi sonra sinyal sesi duyuldu.

"Selam anne."

Seth'in sesi alaycıydı. Bailey içini çekti. Kötü bir şey olmadığı ortadaydı; Seth onu tedirgin etmenin yeni bir yolunu deniyordu. Kendisinden birkaç yaş büyük bir adamın kendisine "anne" demesi onu ra-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hatsız etmemişti, ama onunla başa çıkmaya çalışmak başlı başına bir dertti.

Seth'i idare etmenin en iyi yolu hiçbir tepki gstermemekti; bir süre sonra bu davranışından sıkılacak ve telefonu kapatacaktı. "Seth, nasılsın?" diye sordu Jim'in özel asistanı olarak çalışırken kullandığı o soğukkanlı ses tonuyla. Ne ses tonundan, ne de yüzündeki ifadeden tedirgin olduğu anlaşılabiliyordu.

"Bundan iyisi can sağlığı" diye karşılık verdi Seth yapay bir neşeyle. "Paragz ve kaltak üvey annem yaşamını benim paramla sürdürmekten vazgeçse daha iyi olabilirdim elbette. Ama akrabalar arasındaki küçük hırsızlıklara da göz yummalıyız, değil mi?"

Bailey bu tür suçlamalara kulak aşmazdı genelde. "Kaltak" sözcüğünü ilk kez babasının mirası aklandığında kullanmıştı. Seth onun, babasıyla parası için evlendiğini ileri sürmüş ve Jim'in hastalığı sırasında Bailey'in çocukların mirasını denetleme fikrini ortaya attığını ve Jim'i de bunu kabul etmeye zorladığını savunmuştu. Seth ayrıca dava açmakla tehdit etmiş, ancak Jim'in avukatı bunun yalnızca zaman ve para kaybı olacağını belirtmişti. Ölümünden birkaç hafta öncesine kadar Jim imparatorluğunu gayet başarıyla yönetiyor, tüm ipleri elinde tutuyordu. Bailey'le evlendiği günün ertesinde, yaklaşık bir yıl önce, mirasının denetimini Bailey'e vereceğini yasal olarak aklamıştı.

Bunu ğrenen Seth'in yüzü öfkeden kıpkırmızı ke-silmiş, odadaki herkesin duyabileceği şekilde küfre-derek salonu terk etmişti. Bailey herhangi bir tepki göstermeme konusunda eğitmişti kendini, bu yüzden de içindeki "kaltak" su yüzüne çıkmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Öte yandan kendisine hırsız denmesi öfkelenmeye başlamasına neden olmuştu.

"Söz mirastan açılmışken, şunu söylemek istiyorum: Yatırım yapmak istediğim çok güzel bir fırsat çıktı karşıma" dedi yumuşak bir sesle. "Kazancı maksumuma çıkarmak için mümkün olduğunca çok miktarı riske atmak istiyorum. Aylık gelirin yarıya inmesine aldırmazsın, değil mi? Tabii bu geçici bir şey. Bir yıl içinde her şey eskisi gibi olacak."

Bu öneriden sonra bir anlık sessizlik oldu, sonra Seth öfke dolu bir sesle gürledi. "Seni kaltak seni, seni öldüreceğim."

Seth ilk kez tehdit ediyordu onu. Yine de bu onu korkutmamıştı. Seth gözü karardığında büyük tehditler savurmakla ünlüydü.

"Eğer başka yatırım önerilerin varsa bunları seve seve dinlerim" dedi Bailey, sanki az önce yaşamı tehdit edilmemişçesine. "Bunları iyice araştır ve bana yazılı olarak bildir. En kısa zamanda ilgilenirim, ama büyük olasılıkla birkaç hafta sürer. Öbür gün tatile çıkıyorum."

Seth yanıt vermek yerine telefonu Bailey'in yüzüne kapattı.

Güne iyi başlamadım, diye geçirdi içinden, ama en azından ayda bir yapmak zorunda kaldığı konuşmadan kurtulmuştu.

Tanzim'den de kurtulabilse...

Pameron Justice kendisine ayrılmış park yerine mavi Suburban aracını park ederken havaalanına doğru bir bakış fırlattı. Saat daha sabahın altı buçuğu olmasına karşın ilk gelen kendisi değildi. Gümüş renkli Corvette, arkadaşı ve ortağı Bret Larsen'in -J&L firmasının L'si olan Larsen'in- kendisinden önce geldiği anlamına geliyordu. Kırmızı Ford Focus ise sekreter Karen Kaminski'nin geldiğini gösteriyordu. Bret erkenciydi, ama rahatsız edilmeden çalışabilmek için erken gelmesi gerektiğini söyleyen Karen herkesten önce gelirdi.

Hava açık ve güneşliydi ama hava raporu ilerleyen saatlerde bulutlanmaların olabileceğini söylemişti. Şu anda güneş dört J&L uçağının üstünde parılıyordu ve Cam bir an için durarak hoşnutlukla manzaraya baktı.

Boya pahalıya patlamıştı, ama siyahın üstüne burundan kuyruğa kadar uzanan siyah ince çizgi güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. İki Cessna -Skylane ve Skyhawk- için ödedikleri paraya değmişti, ilk birkaç yıl Bret'le birlikte çok çalışmışlardı. Piper Mirage'ın borcu ödendikten sonra onların olacaktı ve Cam'in

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gözbebeği olan sekiz kişilik Lear 45 XR'in ücretini ikiye katlayacaklardı.

Lear'ın kanat açıklığı ve uzunluğu F-15 Strike Eagle'a benziyordu ve Cam'in ortağı hava kuvvetlerindeki bu uçakla uçmuştu, daha küçük Cessna'larla orta boydaki Mirage'lara alışık olan Bret onların çevikliğini yeğliyordu. Askerde büyük KC-10A Extender'larla uçmuştu ve çevresinde daha çok uçağın olmasını yeğliyordu. Pilot olarak bunların temel farklılıklarını açıklayabiliyordu. Bret kendini beğenmiş, çabuk öğrenen bir savaş pilotuydu; uçak saatte yüzlerce mil yaparken, binlerce fit yükseklikte uçak yakıt ikmal ederken dümeni tutması gereken kişi Cam'di. Lear'ın küçük havaalanının kalkış pistindeki her santimetrekareye ihtiyacı olduğundan, Bret bu tür uçuşlarda pilot koltuğunda Cam'in oturmasından çok hoşnuttu.

Her şeyi kendimiz için yaptık, diye geçirdi içinden Cam, sevdikleri işi yapıyorlardı. Uçmak onların kanında vardı. Hava Kuvvetleri Akademisi'nde tanışmışlar ve Bret, Cam'den bir yaş büyük olmasına karşın dost olmuşlar ve farklı görevlerde çalıştıklarında bile dostlukları bozulmamıştı. Bret iki kez, Cam'se bir kez boşanmış ve birçok sevgilisi olmuştu. Telefon görüşmeleri ve e-posta aracılığıyla somut bir plan yapmadan ordudan ayrıldıklarında birlikte iş yapmaya karar vermişlerdi; bunun ne tür bir iş olacağını hiç konuşmamışlardı. Uçak kiralama işi onlar için biçilmiş kaftandı.

Çok da başarılı olmuşlardı. Şimdi üç makinistleri, yarım gün çalışan pilotları ve bazıları yarım, bazıları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tam gün çalışan temizlik elemanları vardı. Vazgeçilmez Karen onları tatlı sert bir şekilde yönetiyor, işin aksamasına asla izin vermiyordu. Şirket bütün borçlarını ödemişti ve çok iyi kazanıyorlardı. Günlük uçuşlarda askeri uçuşların heyecanını bulamıyordu ama, Cam'in yaşamdan hoşlanması için adrenaline ihtiyacı yoktu. Elbette Bret daha farklıydı; savaş pilotları heyecan için yaşırdı, ama o bu yeni duruma alışmıştı ve ayrıca adrenalinin yükselmesi için zaman zaman Sivil Havacılık Polisi'ne katılıyordu.

Yer konusunda da şansları yaver gitmişti. Havaalanı tüm ihtiyaçlarını karşılıyordu. J&L'nin en önemli müşterisi olan Wingate Grubu'nun uçuşlarının yüzde altmışı Wingate'in uçuşlarını içeriyordu; üst düzey yöneticileri uçuruyorlar, bazen de özel turlar için kullanıyorlardı uçaklarını. Havaalanı ciddi bir güvenlik sistemi sunuyordu ve ortanın üstünde bir terminal binasıyla bu binanın içinde J&L'nin üç odalıklı ofisi de vardı. Bret'in ilişkileri sayesinde Wingate işini almışlardı ve Cam yöneticileri uçururken Bret de aile üyelerini uçuruyordu. Bret aileyle Cam'den daha iyi anlaştığı için bu uygulama ikisi için de iyi olmuştu. Bay Wingate kibar ve iyi bir adamdı, ama çocukları tam bir baş belasıydı. Arkasında bıraktığı karısıysa sıcakkanlı ve dost canlısı bir kadındı.

Cam, Suburban'dan indi. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı ve bu büyük araç uzun bacaklarına uygundu. Otoparktan yavaş adımlarla geçti ve terminal binasının özel kapısına doğru yaklaştı. Kapıyı açmak için kimlik kartını kullandı. Ofisleri küçük koridorun üstündeydi. Karen masasında oturmuş bilgisayarında

çalışıyordu. Masanın üstünde taze çiçeklerle dolu bir vazovardı, çiçeklerin kokusu kahve kokusuna karışıyordu. Karen'in masasında her zaman çiçek bulunurdu, Cam bu çiçekleri kendisinin aldığını düşünüyordu. Siyah deri ceket giyen, motosikletli ve sakallı erkek arkadaşının ona çiçek gönderdiğine ihtimal vermiyordu. Karen yirmili yaşlarının sonuna yaklaşıyordu, kısa kıvılcık saçlarına siyah gölgeler atmaktan hoşlanırdı. Bret onunla şakalaşmayı seviyordu.

"Günaydın, güneş" diye selamladı Karen'i. Onunla şakalaşmak niyetinde değildi.

Karen bilgisayarın üstünden bir bakış fırlattı ve yazmayı sürdürdü. Sabahları asla güneş gibi olmazdı. 'saat dokuzdan önce afyonu patlamayan Karen'in aralı mezarlığındaki bekçi köpeklerine benzediğini bir kez ifade etmişti Bret. Karen buna karşılık vermemiş, ama bir aydan uzun süreden beri Bret'in özel mektupları da ortadan kaybolmuştu. Bret mektuplarının kaybolmasının nedenini anlayarak ondan özür dilemiş mektuplar yeniden gelmeye başlamış, ama bu arada faturaların ödeme tarihleri geçmişti.

Cam tedbiri elden bırakmayarak Karen'e bir şey söylemedi, kahvesini aldı ve Bret'in ofisine doğru gitti. Kapiya yaslanarak "Bugün erkencisin" dedi.

Bret ona acı dolu bir ifadeyle baktı. "İsteyerek olmadı" diye karşılık verdi.

"Karen seni arayıp bir an önce buraya gelmeni mi istedi yani?" Cam arkasından gelen, ama ne kıkırdamaya ne de homurdanmaya benzeyen bir ses duydu. Karen söz konusu olduğunda bu ikisinin arasındaki farkı saptamak çok zordu. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Onun kadar kötü bir şey. Aptal herifin biri saat sekiz için son dakikada bir rezervasyon yaptırdı."

"Biz onlara 'aptal herifler' demiyoruz" dedi Karen otomatik bir biçimde. "Sana bir memo göndermiştim. Onlara 'müşteri' diyoruz."

Bret kahvesinden bir yudum alarak güldü. "Müşteriler" diye yineledi. "Anladım." Üzerinde çalıştığı kâğıdı gösterdi, Cam onun program formu olduğunu gördü. "Mike'ı arayarak Spokane'i bugün öğleden sonra almasını söyledim." Mike Gardener onların yarım gün çalışan pilotlarıydı. "Böylece ben de L. A.'ye gitmek için Mirage'ı alabileceğim. Skyhawk'a uçmak için istersen Eugene'i alabilirsin, ya da istersen L. A. uçuşunu sana verebilirim."

Ofise ilk kim gelirse kırtasiyecilikle o uğraşırdı, bu yüzden de Bret ofise çok ender erken gelirdi. Uçuşların süresiyle uçakların düzenlenmesini yapıyordu. Yakıt ikmali için durmak zorunda kalmamaları gerekiyordu. Cam doğal olarak L. A. uçuşunu yeğleyecekti, ama o hafta yeterince uçmuştu ve biraz ara vermek istiyordu. Ayrıca Cessna'lardan birinde birkaç saat harcamak istiyordu; Lear ve Piper Mirage'la yeterince uçtuğundan daha küçük uçaklara zaman ayırmak istiyordu. "Hayır, böylesi daha iyi. Boş zaman ihtiyacım var. Yarınki program ne?"

"Yalnızca iki uçuş var. Yarın da erken geleceğim; Bayan Wingate'i tatil için Denver'a götürüleceğim, birini ya da bir şeyi almam gerekmezse boş döneceğim. Diğeriyse..." Duraksadı. Karen'in bilgisayarda yazdığı kontrata baktı.

"Sacramento'ya kargo uçuşu var" diye seslendi.

Karen masasından, onları dinlediğini göstermekten kaçınmayarak.

"Sacramento'ya kargo uçuşu var" diye yineledi Bret sırtarak, sanki Cam Karen'i iyi duymamışçasına. Bir homurtu sesi duyuldu. Bret önündeki kâğıtlara bir not yazarak eliyle itti. Cam nota doğru eğilerek kâğıdı parmağıyla kendine doğru çevirdi.

Annesi güzel miymiş diye sor ona, yazıyordu notta.

"Olur" dedi ve sesini yükseltti. "Karen, Bret benden..."

"Kapa çeneni, salak herif!" Bret yerinden fırlayarak Cam'in omzuna bir yumruk atıp cümlesini tamamlamasını engelledi. Cam gülerek odadan çıktı ve kendi odasına gitti.

Karen ona bir kez daha yan yan baktı. "Bret bana ne sormanı istiyor?" diye sordu.

"Aldırma. Önemli değil" dedi Cam masum bir ifadeyle.

Masasının başına geçip oturur oturmaz telefon çaldı. Telefonları açmak Karen'in görevi olmasına karşın, o meşgul olduğundan Cam telefonun düğmesine bastı.

"Executive Air Limo."

"Ben Seth Wingate. Üvey annem yarın için rezervasyon yaptırdı mı?"

Adamın sesi küstahtı. Bu Cam'in sinirine dokunmuştu ama yine de sakın bir sesle soruyu yanıtladı: "Evet, yaptırdı."

Cam bu manyak adama Bayan Wingate'in uçuş programının onu hiç ilgilendirmedikini söylemek istiyordu, ama o da bir Wingate'ti ve J&L'in Wingate işini korumak istediği gün gibi açtı. "Denver'a gidecek."

"Ne zaman dönüyor?"

"Ne zaman döneceğini tam olarak bilmiyorum, ama galiba iki hafta kalacak."

Ne bir "teşekkür ederim", "ne kıcımlı öp" ne de başka bir şey söylenmeden telefon kapandı.

"Piç kurusu" diye mırıldandı Cam ahizeyi yerine koyarken.

"Kim?"

Açık kapıdan Karen'in sesi geldi. Karen'in duymadığı bir şey var mıydı acaba? Sürekli bilgisayarda çalışan bu kadın her şeyi duyuyordu. Çok ürkütücü bir kadındı.

"Seth Wingate" diye karşılık verdi.

"Bu konuda seninle aynı fikirdeyim patron. Bayan Wingate'i adım adım izliyor, değil mi? İkinin arasındayla sevgi diye bir şey yok."

Bunda şaşırarak bir şey yoktu; Bay Wingate çocuklarından daha genç olan özel asistanıyla evlenmeden yaklaşık bir yıl önce ölen birinci Bayan Wingate'i kısa süre tanımış, ama ondan çok hoşlanmıştı. "Belki üvey annesi gidince evde parti verecektir."

"Çocukça şeyler işte."

"O zaten çocuk."

"Belki de bu yüzden Bay Wingate onu paradan sorumlu tuttu."

Cam şaşırarak yerinden kalktı ve kapiya doğru gitti. "Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Karen'e.

Parmakları klavyenin üstünde uçuşurken Karen başını hafifçe arkaya çevirdi. "Bilmiyor muydun?"

"Nereden bileyim?" Ne aile bireyleri ne de şirketin yöneticileri aile sorunlarından söz ederdi. Ka-

ren'e söylemediklerine de emindi.

"Ben biliyorum" dedi Karen.

Ama sen ürkütücü bir kadınsın. Bu sözleri yuttu. Karen merakını gidermenin yolunu daima bulurdu.

"Nereden öğrendin?"

"Duydum."

"Duydukların doğruysa ikisinin arasında sevgi olmaması çok doğal." Eğer kendisi Seth Wingate'in yerinde olsaydı o da üvey annesine karşı acımasız davranırdı.

"Doğru. Rahmetli Bay Wingate çok akıllı bir adamdı. Bir düşünsene. Sen olsaydın Seth'e ya da Tamzin'e milyonlarca, milyonlarca doların denetimini bırakır mıydın?"

Cam bir an için düşündü. "Elbette bırakmazdım."

"Ee, o da bırakmadı işte. Ben Bayan Wingate'i seviyorum. Akıllı kadın."

"Umarım Bay Wingate öldüğünde evinin kilidini değiştirecek kadar akıllı bir kadındır" dedi Cam. "Arkasını kollamayı da ihmal etmiyordur umarım" diye devam etti. Seth Wingate'in eline fırsat geçtiğinde kadını arkasından bıçaklayabileceğini düşünüyordu.

Ertesi sabah telefonun ziliyle yerinden sıçrayan Cam el yordamıyla telefona uzandı. Belki de yanlış numaraydı; gözlerini açmazsa kol saatinin alarmı çalınca ya kadar uyuyabilirdi. Gözlerini açarsa bir daha uyuyamayacağını tecrübelerinden biliyordu. "Eveet."

"Patron giyin ve hemen buraya gel."

Karen. Lanet olsun. Gözlerini açmaması gerektiğini unutarak hızla yerinde doğruldu. Adrenalini yükselmişti. "Ne oldu?"

"Senin aptal ortağın bu sabah buraya şiş gözlerle, güçlükle soluk alarak geldi ve bugün Denver'a uçabileceğini sanıyor."

Cam telefondan kalın ve boşuk bir ses duydu. Bret anlaşılmayan bir şeyler söylüyordu. "Bret mi o?"

"Evet. Sana neden 'patron', ona da 'aptal' dediğimi öğrenmek istiyor. Bazı şeyler açıkça belli değil de ondan" diye tısladı Karen, Bret'e yanıt vererek. Dikkatini yeniden Cam'e çevirerek konuştu. "Mike'ı aradım ama Denver uçuşuna yetişemiyor, bu yüzden ona senin Sacramento uçuşunu verdim, bir an önce buraya gelmen gerekiyor."

"Geliyorum" deyip telefonu kapattı ve hızla ban-

yoya doğru gitti. Dört dakika yirmi üç saniye içerisinde duş yapıp tıraş oldu, siyah takım elbiselerinden birini giydi, bu tür olaylarla sıklıkla karşılaştığından, önceden hazırladığı el çantasını ve şapkasını aldı, altı dakika içerisinde kapıdaydı. Bir saat içinde çalışmaya başlamak üzere programladığı kahve makinesini kapattı, ne zaman kahvaltı edeceğini bilmediği için do-laptan birkaç paket bisküvi alarak cebine attı.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Sabah trafiğine çıkarken içinden küfretti. Bugünkü yolcusu, hiç de cana yakın biri olmayan dul Wingate'ti. Bret onunla iyi anlaşıyordu ama, zaten herkesle iyi anlaşırdı o. Cam birkaç kez onunla birlikte olmuştu ama genç kadın sopa yutmuş gibi davranmış, Cam de ne yapacağını kestirememişti. Cam onun gibi kadınları daha önce orduda görmüştü aslında; bu tür insanlara nasıl davranması gerektiğini o zaman da kestirememişti. Şimdi de aynı ruh hali içindeydi. Çenesini tutması gerektiğini biliyordu ama genç kadın ona zorluk çıkartacak olursa o da aynı şekilde karşılık verecek ve Denver yolculuğunu cehenneme çevirecekti.

Seattle'ın dışında yaşıyordu, trafik merkeze giden yola oranla biraz daha tenhaydı. Telefonu kapattıktan yaklaşık yirmi yedi dakika sonra arabasını otoparka çekiyordu.

"Çok çabuk geldin" dedi Karen çantasıyla ofisten içeri girdiğinde. "Kötü haberlerim bitmedi."

"Söyle bakalım." Çantasını yere bıraktı, kahve makinesine yaklaşp kahvesini aldı.

"Mirage tamirde ve Dennis uçuşa hazır olmayacağını söylüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cam konuşmadan kahvesini yudumladı ve işin lojistik yanını düşünmeye koyuldu. Mirage yakıt ikmali yapmadan Denver'a kadar uçabilirdi. Aynı şey Lear için de geçerliydi, ama o uçağı tek bir kişi için değil gruplar için kullanıyorlardı; Lear'ı tek başına uçurabilmesine karşın yine de yardımcı pilot iyi olurdu. Cessna'ların hiçbiri uzun mesafe uçuşlarına elverişli değildi, ama Skylane on sekiz bin fit yükselirken Skyhavyk on üç buçuk fit yükselebiliyordu. Colorado'daki bazı dağların doruk noktaları on dört bine ulaşıyordu.

"Skylane" dedi. "Salt Lake City'de yakıt ikmali yaparım."

"Ben de böyle düşünmüştüm" dedi Bret odasından çıkarken. Sesi çok boğuk çıkıyordu. "Mürettebata hazırlanmalarını söyledim."

Cam başını kaldırıp baktı. Karen, Bret'in durumunu abartmamıştı; aslında belki biraz eksik bile söylemiş olabilirdi. Gözleri kıpkırmızıydı ve çok şişmişti. Yüzü kabarmıştı, ağzından soluk alıyordu. Çok kötü görünüyordu ve yüzündeki berbat ifade kendisini nasıl hissettiğini de açıklıyordu. Cam onun kendini nasıl hissettiğini öğrenmek istemedi.

"Yanıma yaklaşma" dedi Cam elini bir polis memuru gibi kaldırarak.

"Ona Lysol sıktım" dedi Karen Bret'e bakarak. "Düşünceli, az da olsa sağduyu sahibi bir insan bugün evinden dışarı çıkmaz, mikrop saçacağına telefon ederek gelemeyeceğini söylerdi."

"Uçabilirim" dedi Bret çatlak ve boğuk bir sesle. "Uçamayacağımı söyleyen sensin."

"Bayan Wingate'in beş saat boyunca seninle aynı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

uçakta olmak isteyeceğinden çok eminim" dedi Karen alaycı bir sesle. "Aynı ofiste seninle beş dakika bile kalmak istemem. Hadi evine. Git."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum" diye homurdandı Cam. "Evine git."

"Nefes almamı kolaylaştıran bir ilaç aldım" diye araya girdi Bret karşı çıkarak. "Daha etkisini göstermedi."

"Etkisini şimdiye kadar göstermediyse uçakta da göstermez."

"Sen aileyle uçmayı sevmezsin ki."

Özellikle Bayan Wingate ile, diye geçirdi aklından Cam, ama yüksek sesle şöyle dedi: "Önemli değil."

"Bayan Wingate beni daha çok sever."

Bret huysuzluğu tutmuş küçük bir çocuğa benziyordu, ama uçuşunu engelleyen bir şey olduğunda şimdiki gibi yüzünü asardı. "Beş saat boyunca bana zorluk çıkaracağından eminim" dedi Cam. Sonra da ekledi. "Sen hastasın. Ben değilim. Tartışma bitmiştir."

"Senin için hava raporunu aldım" dedi Karen. "Bilgisayarında."

"Sağ ol." Cam ofisine giderek masasının başına oturdu ve hava raporunu okumaya başladı. Bret ne yapacağını bilmiyormuş gibi eşikte duruyordu. "Tanrı aşkına" dedi Cam. "Git bir doktora görün. Perişan haldesin. Belki de bir şeye alerjin vardır."

"Peki." Sert bir şekilde aksırdı, hemen arkasından da şiddetle öksürmeye başladı.

Cam oturduğu yerden Karen'i göremiyordu ama birden bir tıslama sesi duydu ve hemen arkasından da Bret duman içinde kaldı. "Tanrı aşkına" diye siz-

landı hasta adam. Kollarını iki yana savurarak dumanı dağıtmaya çalıştı. "Bunu solumam iyi olmayabilir."

Karen biraz daha sprey sıkı. "Pes ediyorum" diye mırıldandı Bret. "Gidiyorum. Gidiyorum. Ama ciğer enfeksiyonu geçirip ölürsem sorumlusu sensin. O kadar çok Lysol sıkı ki. Kovuldun!"

"Ölsen de kovamazsın beni." Son bir kez daha sıkı spreyi ve Bret odadan dışarı çıkarak kapıyı arkasından hızla çarptı.

Kısa bir sessizlikten sonra Cam, "Biraz daha sık" dedi. "Dokunduğu her yere sık."

"Yeni bir şişeye ihtiyacım var. Bu bitti."

"Geri döndüğümde sana bir sandık dolusu Lysol alırım."

"Şimdilik dokunduğu kapı kulplarına sıkacağım, ama en iyisi sen onun ofisinden uzak dur."

"Ya tuvalet?"

"Erkekler tuvaletine girecek değilim. Eskiden erkeklerin insan olduğunu sanırdım, ama bir keresinde erkekler tuvaletine girdim, yaşadığım şoktan az kalsın bayılıyordum. Şimdi yeniden erkekler tuvaletine girecek olursam psikolojim bozulur. Tuvalete sprey sıkılmasını istiyorsan kendin yap."

Bir an için Karen'in yanlarında çalışan biri olduğunu düşündü, ama hemen sonra bu ofisin onun yokluğunda ne hale geleceğini geçirdi aklından. Tam bir kaos yaşanır ve Karen bunun bilincindeydi. Bunları aklından geçirdikten sonra tuvaletlerin spreylenmesinin kesinlikle Karen'in görevi olmadığına karar verdi. "Şu anda meşgulüm."

"Tuvalet orada, ben zaten kadınlarınkini kullanıyo-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://nani.org>

rum." Bu da erkeklere mikrop buluşmasına aldırma-
dığı anlamına geliyordu..

Açık kapıdan baktı. Birden Karen'le ne kadar az
konuştuğunu düşündü. Çoğu zaman onu görmezdi
bile. "Büyük yuvarlak bir ayna koyacağım" dedi Cam.
"Dış kapının hemen yanına."

"Neden?"

"Böylelikle konuşurken yüzünü görebileceğim."

"Yüzümü neden görmek istiyorsun ki?"

"Sırıtıp sıırtmadığını anlamak için."

Cam el çantasını bagaj bölümüne yerleştirdi,
Skylane'i baştan sona denetledi. Sonra da kokpite
geçti ve uçuş öncesi işlemlere göz gezdirdi, elindeki
listedeki her maddeyi kontrol etti. Bu işlemleri ezbe-
re bilirdi, gözleri kapalı bile yapabilirdi. Ama tek başı-
na belleğine asla güvenmezdi; bir anlık dalgınlıktan
kaynaklanacak tek bir hata ölümcül sonuçlara neden
olabilirdi. Listeyi baştan sona gözden geçirdi, her şe-
yin yapıldığına karar verdi. Yükseldikten sonra bir ci-
hazın çalışmadığını fark etmesi çok kötü olurdu.

Saatine bakınca Bayan Wingate'in az sonra orada
olması gerektiğini düşündü. Motoru çalıştırdı, moto-
run sesini dinledi. Monitörlerin üstündeki cihazları
kontrol etti, tüm bilgilerin normal olduğunu bir kez
daha gördü, yolcusunu alacağı terminalin önündeki
zincirli kapıya doğru gitmeden hava trafiğini kontrol
etti. Göz ucuyla otoparktaki hareketliliği fark etti,
başını çevirdi ve koyu yeşil Uçan RÖK'leri gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Göster: <https://rantey.org>

Genç kadını Land Rover'ın içinde görmek onu her zaman şaşırtırdı. Bayan Wingate lüks araçlara binecek bir kadına benzemiyordu; onu ilk kez gören biri onun arka koltukta oturan, büyük ve lüks arabalarından hoşlanan biri olduğunu düşünürdü, ama o arabasını kendi kullanan bir kadındı.

Bret olsaydı çoktan kapının önüne gelip, genç kadının bagajını elinden alarak uçağa binmesine yardım ederdi. Cam, kadının bir an için durarak kendisine yaklaşan Skylene'a baktığını gördü, sonra aracın kapısını kapadı ve bagaja giderek çantalarını çıkardı. Cam kapıdan yaklaşık elli metre uzaktaydı; zamanında yeti-semeyeceği anlaşıyordu.

Uçağı durdurdu, motoru kapattı ve aşağı atladı. Kapiya doğru giderken genç kadının terminal binasının dışına doğru gittiğini gördü. Bir eliyle valizini çekiyor, diğer eliyle de büyük bir el çantası taşıyordu. Karen iki valiz taşıyordu.

Bayan Wingate yanına yaklaşan Cam'e baktı, sonra da Karen'e döndü. "Bret'le uçacağımı sanıyordum" dedi her zamanki gibi soğuk bir ifadeyle.

"Bret hasta" diye açıkladı Karen. "İnanın bana onu görseydiniz yanınıza yaklaşmasına bile izin vermezsiniz."

Bayan Wingate bir şey söylemedi, yüzünden de ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Elbette" dedi. Gözleri büyük siyah güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti.

"Bayan Wingate" dedi Cam onu selamlayarak.

"Kaptan Justice." Cam kapıyı açar açmaz dışarı çıktı.

"Valizlerinizi alayım."

Bayan Wingate hiçbir şey söylemeden elindeki valizi uzattı. Onun arkasından giden Cam konuşmadan valizleri uçağa yerleştirdi ve genç kadının yanına neden bu kadar çok eşya aldığını merak etti. Valizler çok ağırdı, kadın tarifeli bir uçakla uçsaydı kesinlikle bagaj parası ödemek zorunda kalırdı.

Uçakta yalnızca bir yolcu olduğunda, yolcu genellikle kokpitte pilotun yanında otururdu. Böylelikle sohbet etmeleri kolaylaşırdı. Bayan Wingate'in uçağa binmesine yardım etti. Kadın kararlı adımlarla içeri girip pilotun arkasındaki koltuğa gitti. Onunla konuşmak istemediği anlaşıyordu.

"Yan tarafta oturur musunuz, lütfen?" dedi. "Lütlen" demesine karşın sesinde emredici bir ton vardı.

Bayan Wingate kımıldamadı. "Neden?"

Hava kuvvetlerinden yedi yıl önce ayrılmıştı, ama askeri alışkanlıkları ona kıcını kaldırdı, hemen, diye haykırmayı öneriyordu; bu da kontratın hemen feshedilmesi anlamına gelirdi. "Diğer tarafta otursanız alırlığı dengelemiş olacağız."

Bayan Wingate hiçbir şey söylemeden sağ taraftaki koltuğa geçip oturdu ve kemerini bağladı. El çantasını açarak kalın bir kitap çıkardı ve okumaya başladı, güneş gözlükleri çok koyu olduğundan Cam onun okuyup okumadığını göremeyeceğini düşündü. Mesajını açık seçik vermişti: Benimle konuşma. Güzel. Cam de onunla aynı fikirdeydi.

Yerine geçip oturdu, kapıyı kapadı ve kulaklığını taktı. Karen terminal binasından içeri girmeden önce onlara el salladı. Motoru çalıştırdıktan ve tüm verileri gozden geçirdikten sonra uçağı hareket ettirdi, uçağı

pistte ilerledi. Bir kere bile, hatta kalkışta bile Bayan Wingate başını kitabından kaldırmamıştı.

Evet, diye geçirdi içinden Cam yüzünü buruşturarak, çok uzun bir beş saat olacak.

*H*arika, diye geçirdi içinden Bailey, Kaptan Justice'ın Cessna'nın kokpitinden çıkarak kapıya doğru gidişini gördüğünde. Bu uzun boylu, zayıf, geniş omuzlu adamın Bret Larsen'den çok farklı olduğu belli oluyordu. Kaptan Justice sessiz ve asık yüzlü biriyken, Bret neşeli ve dışa dönük bir adamdı. Jim Wingate'le evlendiğinden beri karşısındakilere uyum sağlamayı öğrenmişti, kendini asla fazla duygusal ve alıngan olarak değerlendirmemesine karşın yine de öfkelenebiliyordu.

Hasta bir adamdan yararlanan acımasız bir servet avcısı olarak değerlendirilmekten bıkmıştı. Tüm bunlar Jim'in fikriydi. Evet, bunu para için yapmıştı, ama her ay ödenen maaşı sonuna kadar hak ediyordu. Seth ile Tamzin'in mirasları onun denetiminde yalnızca güvende değil, ama aynı zamanda da sağlıklı bir şekilde artıyordu. Finans canavarı değildi ama yatırım konularında çok iyiydi, piyasalardan çok iyi anlıyordu. Jim onun kişisel yatırımlarında biraz tutucu olduğunu düşünüyordu ama vakıf fonlarının korunması söz konusu olduğunda işler Jim'in istediği gibi gidiyordu.

Tüm bunları açıklayan bir ilan gazeteve vermedi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

düşünmüş, ama sonra da neden kendimi haklı çıkarmaya uğraşayım, diyerek vazgeçmişti. Hepsinin canı cehennemeydi.

Bu, onunla pek görüşmeyen Jim'in eski arkadaşlarının hoşuna gidebilecek bir davranış biçimi olurdu. Bailey aslında onları hiçbir zaman arkadaşı olarak görmemiş ve onlarla birlikte vakit geçirmek istemişti. Bununla birlikte uçuşunu iptal edip Bret'in iyileşmesini beklemedikçe, ya da Denver'a tarifeli uçaklardan biriyle uçmadıkça, Bay Mızımız'la birkaç saat geçirmek zorunda kalacaktı.

Bu fikir hoşuna gitmişti. Ne var ki bir sonraki Denver uçağına yetişemeyebilirdi, vaktinde havaalanında olamayacağını düşündü, ayrıca erkek kardeşi ile görümcəsi Maine'den Denver'a doğru yola çıkmışlardı bile. Logan bir araba kiralamıştı ve Bailey'in uçağı iner inmez hemen yola koyulacaklardı. Bu akşam saat sekizde planladıkları yere gidecekler ve iki hafta nehirde rafting yapacaklardı. Bunu düşünmek bile Bailey'in içinin ısınmasına neden oluyordu; iki hafta rahat bir soluk alacak, özellikle Seth ile Tanzim'den gelecek soğuk ve onaylamaz bakışlardan uzak olacaktı.

Rafting Logan'ın en çok hoşlandığı spordu; karısı Peaches'la rafting sırasında tanışmıştı. Bailey de üniversite günlerinde biraz rafting yapmıştı ve onlarla birlikte olmak ve yeniden rafting yapmak çok güzel olacaktı. Ailesi dağılmıştı, çok sık bir araya gelemiyorlardı, Bailey onları pek görmezdi. Babası ikinci karısıyla Ohio'da yaşıyordu, üçünü kocası dört yıl önce ölen annesi Florida'da ikinci kocasının dul kız karde-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

şile birlikte yaşıyordu. Bailey'in ablası Kennedy, New Mexico'da yaşıyordu. Bailey kendisinden iki yaş küçük olan Logan'la daha yakındı, ama onu Jim'in cenazesinden beri görmemişti; aileden yalnızca Logan ile Peaches cenazeye katılmıştı. Peaches çok tatlı bir kadındı ve Bailey onu çok severdi.

Bu yolculuk Peaches'ın fikriydi ve aylar boyunca tatilin ayrıntılarına ilişkin e-postayla haberleşmişlerdi.

Planları çadır, kamp sobası ve fener gibi şeyleri kiralamaktı, nehir kıyısında iki hafta tatil yapacaklardı, tuvalet kâğıdı gibi önemli ihtiyaçları, yiyecek ve suyu Denver'dan alacaklardı, ama Bailey'in valizleri ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü eşyalarla tıka basa doluydu.

Raftingle ilgili sınırlı deneyimleri, yanına bazı eşyalar almanın iyi olabileceğini öğretmişti ona. Son yolculuğuda birkaç gün öncesinden âdet olmuştu ve hiç hazırlıklı değildi. Eğlence kâbusa dönüşmüş ve yanında gerekli malzemeler olmadığından ped yerine çorap kullanmak zorunda kalmıştı. Bu sefer ihtiyacı aklına ne gelirse sipariş etmişti kataloglardan. Bunların arasında suya dayanıklı iskambil kartları, tek kullanımlık sünger diş fırçaları ve kitap okumak için el feneri bile vardı.

Logan bu eşyaları görünce onunla dalga geçecekti, ama bunlardan herhangi birine ihtiyacı olduğunda gülme sırası Bailey'e gelecekti. Son yolculuklarında çadırı su aldığından su geçirmez kolibandı getirmişti.

Raftingden çok hoşlanıyor, ıslanmak ve üşümeyi bu sporun bir parçası olarak görüyor, ama diğer zamanlarda evinin lüksünü ve rahatını yaşamak istiyordu. Evet, belki biraz şımarık davranıyordu ama, Peac-

hes'in nehir suyu ve bir kalıp sabunla yıkanmak yerine kokulu vücut şampuanlarından kullanmak isteyeceğinden de emindi.

Bu yolculuğu dört gözle beklediğinden gecikme olasılığından nefret ediyor ve Denver'a zamanında varsalar bile Kaptan Justice'a nasıl dayanabileceğini düşünüyordu. Bu adı her duyduğunda yüzünü alaycı bir ifadeyle buruşturuyordu. Tanrı aşkına, Kaptan Justice. Çizgi film kahramanlarından birinin adına benziyordu.

Kaptan Justice üç ağır valizi yerine yerleştirmişti, Bailey onun ne düşündüğünü yüzündeki buz gibi ifadeden anlayabiliyordu; tüm eşyalarını yanına almış. Eğer sıradan bir insan olsaydı ona hafifçe gülümseyerek bu valizlerin içinde taş olup olmadığını sorar, ya da bu konuda bir iki espri yapardı. Onun yerinde Bret olsaydı hemen bir espri patlatır ve işi şakaya boğardı. Ama Bay Soğuk gülümsememişti bile.

Pilot onun uçağa binmesine yardım ederken elini o denli sıkı tutmuştu ki Bailey şaşırmıştı. Bret ona yardım etmezdi; Jim'le evlendiğinden bu yana genişlettiği kişisel sınırlarına tecavüz etmekten hoşlanmazdı. Bailey insanların çoğuna güvenmiyordu, bu da onu katı ve mesafeli yapmıştı. Kaptan Justice ya ondaki "bana dokunmayın" işaretini görmemiş ya da buna aldırmamıştı. Elini kavrayışı sertti ve Bailey'in sürekli ilişkide olduğu işadamları ve borsacıların tokalaşmalarından çok farklıydı. Kendisine dokunulmanın yarattığı şok ve kaptanın elinin sıcaklığı genç kadının sendelemesine neden olmuştu.

Bailey o kadar dehşete düşmüştü ki, kaptanın yan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

koltuğa oturmasını söylediğini tam olarak duyamamıştı. Kaptanın gösterdiği koltuğa oturduktan ve kemerini bağladıktan sonra kafasını kitabını gömmüştü, ama içi içini yiyordu.

Bir erkeğin elinin basit bir dokunuşu karşısında böylesine bir tepki vermesi çok kötü olmuştu. Üstelik bu herhangi bir adam değildi, daha ilk görüşte sinirini bozmuş bir adamdı. Evet, aşk yaşamı yoktu; Jim'in çocuklarıyla uğraştığı sürece de olmayacaktı, çünkü onların eline böyle bir koz vermek istemiyordu. Kendini şehvetli hissettiği anlar elbette olmuştu, ama Justice gibi birine bu duygularını göstermeyecek kadar gururlu olduğunu geçirdi aklından.

Lanet olsun, bu adam gerçekten çok çekiciydi. Yakışıklı ya da güzel bir adam değildi, yalnızca... çekici, gri gözlerinde davetkâr bir ifade vardı ve aynı zamanda mavi hareler içeriyordu. Bu gözlerdeki ifade tamamen duygusuz, soğuk ve mesafeliydi.

Bret ile Justice arkadaş olmasına iyi arkadaşlıklar ama Bailey, Justice'ın dostluk kurabileceği yapıda biri olduğundan kuşku duyuyordu. Bret ondan hoşlanarak ve saygıyla söz ederdi. "Pilotların pilotu" diye söz etmişti bir keresinde ondan. "Son derece soğukkanlıdır, yemin ederim sinirleri alınmış gibidir. Fırtınada luç paniğe kapılmadan KC-10 tutabilir ve ecel terleri dökmez."

Bailey KC-10'nun ne olduğunu merak etmişti.

Onun kokpitte son derece soğukkanlı bir şekilde oturduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Arkasındaki uçaklar yakıt ikmali için sıraya girmişti. Bailey bunun nasıl yapıldığını tam olarak bilmiyor, ama ko-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lay olmadığını düşünüyordu.

Düşüncelerinden kendini sıyrıldığında kitaba değil de ellerine baktığını fark etti. Kendini denetleyerek bakışlarını kitabına çevirdi. Neyse ki gözünde gözlük vardı, böylelikle ona baktığını anlamıyordu. Justice bu kadar kara gözlüklerle nasıl kitap okuduğunu merak ediyor olmalıydı. Okumuyordu ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Kendini utangaç ve tedirgin hissetti, oysa öyle değildi. Gevşemeye ve başka şeyler düşünmeye ihtiyacı vardı. Gözlüklerini çıkarırsa okuyabilecekti. Kitabı da güzeldi, elini kaldırdı, gözlüklerini burnuna kadar indirdi, sonra da tekrar geriye itti. Gözlükleri onu koruyordu ve şu an korunmaya ihtiyacı vardı.

Pekâlâ, kitap okumayacaktı. Belki biraz kestirse iyi olurdu.

Saat daha erkendi, henüz öğle olmamıştı. Şimdi de uyuyormuş gibi yaptı ama düşüncelerinden kurtaramadı kendini.

Dizüstü bilgisayarını yanına almış olsaydı oyun oynardı, ama bilgisayarı evde bırakmıştı. İki hafta boyunca internete giremeyecekti, bilgisayarı yanına alsaydı bile pilleri iki hafta dayanmazdı. Bu durumda bilgisayarı boşuna taşımak zorunda kalırdı, bunca eşyanın yanına bir de pil taşıması gerekecekti. Rehberleri onlara yardım edecekti, kişisel eşyalarını kamp yerine taşıyacaktı. Rehberin arabalarının büyük olmasını diledi.

Önünde uzanan iki hafta heyecanlanmasına neden oluyordu. Raftingin bir bölümü eğlenceli, heyecanlı ve bir bölümü de tehlikeli geçecekti, ama bu iki hafta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

boyunca onu açıkça küçümseyen insanlarla çevrili olmayacak ve kimse ona yan yan bakmayacaktı. Gevşeyecek, gülüp eğlenebilecek ve kendisi olabilecekti. İki haftalığına özgür olacaktı.

Camdan dışarı bakarak altlarında uzanan Washington'u izledi. Tarifeli uçaklar çok daha hızlıydı ama Bailey alçak uçan bu küçük uçakları daha çok seviyordu, çünkü bu aşağıda uzanan manzarayı izlemesine imkân sağlıyordu. Motorun tekdüze sesi uykusunu getirmişti, başını deri koltuğa yaslayarak bir süre uyudu. Sabah güneşi uçağın içini ısıtmıştı, terleyince üstündeki incecik ipek ceketini çıkardı, iki hafta boyunca ipek giymeyeceğim, diye geçirdi aklından yarı uykulu bir şekilde; uyku tulumu çok sıcak ya da çok soğuk olursa diye yanına ipek çarşafını almıştı.

Saatine göz atınca yaklaşık bir buçuk saattir uçtuklarını fark etti şaşkınlıkla; zaman çabuk geçmişti ama belki de tahmin ettiğinden fazla uyumuştur. "Neredeyiz?" diye sordu, pilotun kendisini duyması için sesini biraz yükselterek.

Pilot kulağındaki kulaklığı çıkardı ve başını hafifçe çevirerek ona baktı. "Efendim?" diye sordu; yüz ifadesi soğuk, sesi kibardı.

"Neredeyiz?" diye yineledi.

"Idaho'ya yaklaşıyoruz."

Uçağın ön camından dışarı baktı ve önlerinde uzanan sisle kaplı dağları gördü. Heyecanla soluk aldı, bu küçük uçak irtifa yükseltmediği takdirde dağlara çarpmaları işten değildi.

Pilot kulaklığını yeniden taktı, Bailey onun dudaklarında tatmin olmuş bir ifade oluştuğunu sandı. Yüzü-

nü tam olarak göremiyordu, ama pilot onun heyecanla soluk aldığını duyduysa Bailey bundan hoşlanmış olabileceğini düşündü. Uçak elbette yükselecekti.

Yeniden arkasına yaslanarak dağlara baktı. Dağlar hâlâ uzaktaydı, ama çok büyüklerdi ve Bailey'in gözüne tarih öncesi canavarlar gibi görünmüşlerdi. Sanki ayağa kalkıp ona saldırmadan önce yaklaşmasını bekliyordı.

Dağlarla alıp veremediği neydi? Dağlar düş gücünü harekete geçirirdi. Dağlar orada öylece duruyordu; kötü bir şekilde buruşturulmuş, sonra da düzeltilmeye çalışılmış bir kâğıt parçasını anımsatıyordu. Yanardağ değillerse bir zararları olmazdı. Peki neden ona her zaman canlı gibi geliyorlardı? "Canlı" derken üstlerinde ağaçların yeşerdiği, irili ufaklı hayvanların dolaştığı bir yeri kastetmiyordu; ona kalırsa dağlar soluk alıyor gibiydi, her birinin ayrı kişiliği vardı ve sanki birbirleriye iletişim halindeydiler. Çocukken tepelerin dağların çocukları olduğunu sanırdı, yani tepeler büyüyünce dağlara dönüşürdü ve üstlerinde inşa edilen evler tepeler büyüdükçe kayıp giderlerdi. Küçük bir yamacın tepesinde bulunan bir eve gittiğinde bile ürker, yerin kayacağını ve öleceklerini düşünürdü.

On yaşına geldiğinde dağlarla ilgili daha fazla şey biliyordu artık ama dağların canlı olduğu düşüncesinden bir türlü kurtaramamıştı kendini.

Gri bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Dağların üstündeki gri bulutlar havanın değişmekte olduğunu gösteriyordu. İyi giyinmiş yaşlı kadınlara benziyorlar, diye geçirdi içinden; bulutlar dağ tepelerini bir boaylanı gibi sarmalamıştı; karlı tepeler ile yeşil çimlerle kaplı

etekleri dikkatini çekmişti.

Dağlara yaklaşırken Justice irtifa artırmaya başladı. Motorun sesi değişti. İnce bulutlar dağları sarmalamıştı, bulutlar daha sonra dağıldı, uçak sallandı. Bailey oturduğu yerde sarsıldı.

One doğru uzanarak monitörün gösterdiği yüksekliği okumaya çalıştı, ancak rakamlara odaklanamadı.

"İrtifamız ne?" diye sordu yüksek sesle.

"On üç beş" dedi Justice elini kontrol panelinden çekmeden. "On altıya çıkacağız."

Yükselirken hava da değişmişti. Uzanarak camdan aşağı baktı. İki buçuk mil yükselmişlerdi. Titanik suda bu kadar derinde batmıştı. Bu uzun zaman önceydi. Bailey lüks geminin sular altında kalışını ve birçok kişinin ölüşünü düşündü. Birden ürpererek ceketine uzandı. Altlarında kalan ilk dağın üstünden geçerken duraksadı.

Motordan bir homurtu yükseldi.

Sekoline binmiş gibi midesinde bir yumru hissetti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bailey öne doğru uzandı. "Bu da neydi?" diye sordu heyecanlı bir sesle.

Justice karşılık vermedi. Duruşu değişmişti. Az önceki rahatlığı gitmiş, yerini tedirginlik almıştı. Bu da Bailey'in heyecanlanmasına neden olmuştu. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Tüm veriler normal" diye karşılık verdi kısaca.

"O zaman bu da neyin nesi?"

"Bilmiyorum. Biraz alçalacağım."

Birazın bir zararı olmaz diye geçirdi içinden Bailey, yaklaştıkları kocaman dağlara bakarak. Zirveleri sıyracaklardı. Motorun sesi normale dönmüştü; ya o

küçük homurtu bir şeylerin ters gittiğinin işaretiyse?

Motor bir kez daha homurdandı ve uçak sarsıldı. Bailey taş kesilmiş gibi otururken motorun sesini dinliyordu. "Hadi, çalış, çalış" diye fısıldadı. "Çalış." Düş gücünü kullanarak motorun her zamanki sesini duymaya çalıştı ve pervanelerin çok hızlı döndüğünü düşündü. Uçağın yükseldiğini ve dağların üstüne çıktıklarını canlandırdı kafasında, eğer bu görüntülere tüm varlığıyla odaklanırsa her şey yoluna girecekti.

Motor birkaç kez titredi... sonra da durdu.

Derin bir sessizlik olmuştu. Bu şok içinde Bailey pervanelerin yavaşladığını... sonra da durduğunu fark etti.

"Allah kahretsin!"

Kaptan Justice bu sözcükleri kenetlenmiş dişlerinin arasından söyledi; motoru yeniden çalıştırıp uçağın burnunu havaya kaldırmaya uğraşırken elleri hızla hareket ediyordu. Uçağın burnu aşağıya doğru eğilirse dağlara çarpmamaları olası değildi. Aşağılarında uzanan manzara ürkütücüydü; karla kaplı sarp kayalık, uçurumlar ve kaya parçaları vardı, kar o kadar beyazdı ki mavi gibi görünüyordu, gölgelerse kapkaraıydı. Meyilli yüzeyler dik ve sivri uçluydu. Aşağıda uçağın inebileceğı düz bir alan yoktu.

Bailey yerinden kıpırdamadı, soluk alamadı. Mutlak korkudan ve çaresizlikten sesini yitirmiş gibiydi. Yapabileceğı bir şey yoktu, bu durumu değıştirebilecek halde değildi. Bağıramamıştı bile; izlemeyi ve ölmeyi beklemenin dışında yapacağı bir şey yoktu. Öleceklerdi; bu durumdan kurtulmalarına olanak yoktu. Birkaç dakika içinde, belki birkaç saniye içinde uçak karla kaplı dağın tepesine çarpacaktı. Uçak yerçekimi yasasına teslim olmamış gibiydi, havada yüzüyordu sanki; bu da genç kadının umutlanmasına neden olmuştu.

"İmdat, imdat, imdat!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Telsizle konuşan Justice'ın sesi sanki uzaklardan geliyordu. Justice merkeze uçağın tam yerini vermeye çalışıyordu, sonra hırçın bir sesle küfretti ve karşısındaki kaçınılmaz durumla savaşmaya çalışarak sustu. Uçak aniden irtifa kaybetti, bu hareket karşısında Bailey'in yüreği ağzına geldi, dağların kayalık tepelerine doğru yaklaştıklarını görmemek için gözlerini kapadı. Sağ kanat aşağıya doğru eğilirken sol kanat yukarı kalktı. Bailey'in midesi bulandı, yutkundü. Birkaç saniye sonra sağ kanat yukarıya kalktı ve kısa hem de çok kısa bir süre için iki kanat da aynı düzeyde kaldı. Sonra sol kanat aşağıya eğildi ve sola doğru sallanmaya başladılar.

Bailey'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir an için hiçbir şeye odaklanamadı; görüş alanı daraldı ve karardı, göğsü ağrımaya başladı. Birden soluğunu tuttuğunu fark etti ve kendini zorlayarak soluk almaya, uçağın içindeki oksijeni içine çekmeye çalıştı. Bir kez daha soluk aldı, görüş alanı netleşti ve Justice'ı görebildi. Yalnızca onu görebiliyordu, sanki görüntüsü büyümüş ve onun dışında her şey sisler arasında kalmış gibiydi. Çenesinin sağ tarafını görebiliyordu, kasılmış kaslarını, ter içindeki yüzünü görmüştü.

Acı içinde Justice'ın göreceği son insan olabileceği geldi aklına birden. Derin bir soluk daha aldı. Kendisinden hiç hoşlanmayan bu adamla birlikte ölecekti, insan ölürken yanında hiç olmazsa sevdiği kişi olmaydı. Aynı şey Justice için de geçerliydi ve Bailey her ikisi için de yoğun bir acı hissetti. O... o... Dikkat kesildi. Büyük bir beceri içinde uçağı kullanmaya çalışıyordu. Bir yandan da bildiği her duayı okuyor olma-

lıydı. Motor ölmüştü ama Justice lanet olasıca uçağı hâlâ uçuruyordu, bir şekilde denetimi elden bırakmamıştı.

"Sıkı tutun" dedi Justice boğuk bir sesle. "Ağaç sınırına doğru inmeye çalışıyorum, ama beceremeyebiliriz."

Bailey'in beyni fonksiyonlarını yerine getiremez olmuştu. Ağaç sınırı? Bu da ne demekti? Bu nasıl olacaktı? Kemerini sıkıca bağlarken kendini bu düşüncelerden arındırmaya çalıştı. Başını yeniden deri koltuğa yasladı ve iki eliyle koltuğa sıkıca yapıştı.

Yaklaşan ölümü görmemek için gözlerini kapadı, ama uçağın sağa sola yattığını hissedebiliyordu. Yükseklen sıcak hava kitlesi, diye geçirdi içinden. Justice çok değerli saniyeleri kazanabilmek amacıyla uçağın havada kalabilmesi için hava akımından faydalanıyordu. Uçak planör gibi uçabilmek için çok ağırdı ama hava akımları düşüşlerini bir şekilde yavaşlatıyordu. Bailey bunun önemi olup olmadığından emin değildi, ama Kaptan Justice'ın kafasında bir şeyler olmalıydı. Yoksa uçağı denetlemek için neden bunca uğraş veriyordu? Sonuç değişmeyecekse uğraşmanın anlamı neydi?

Kötü kader duygusuyla uçağın düşmesini bekledi. Ölmenin can acıtıcı bir yanı olmamasını diledi. Cesetlerinin bir an önce bulunmasını, ailesinin cesetleri aramak için uzun zaman uğraşmamalarını diledi, içinden birçok şey diledi ama hiçbirini olmadı.

Motor durduğundan bu yana sanki bir saat geçmiş gibi geliyordu, ama mantıklı düşündüğünde yalnızca dakikaların söz konusu olduğunu biliyordu... hayır belki de dakikalar bile değil.

Bu lanet olasıca uçağın düşmesi neden bu kadar uzun sürüyordu?

Onun yüzünden. Justice. Uçağın bu şekilde sürüklenmesinin nedeni oydu. Justice yerçekimine karşı hâlâ savaş veriyor ve pes etmiyordu. "Bu acıyı daha fazla uzatma" dememek için kendini zor tutuyordu. Daha ne kadar korkması gerekiyordu? Bunun bir yararı olmayacaktı, bu koşullar altında...

Çarpma sesi!

Sarsıntı dişlerinin birbirine vurmasına neden oldu; bunun hemen arkasından kulakları sağır edici bir gürültü koptu, sert bir darbe daha oldu ve ortalık birdenbire karardı. Kemerı sıkıca bağlıydı. Uçağın sağa doğru yattığını fark etti, kemerle bağlı olduğu için ayakları ve kolları kırık bir oyuncak bebek gibi sallanıp duruyordu. Sonra kafasının sağ tarafını sert bir cisme çarptı ve karanlık onu yuttu.

Bailey öksürdü. Beyni bu istemsiz tepkiyi kaydetti. Bir şeyler yolunda gitmiyordu; yeterince oksijen alamıyordu. Paniğe kapıldı, yerinde doğrulmaya çalıştı ama ne bacakları ne de kolları hareket etti. Tüm gücünü hareket etmeye odakladı ama gereğinden fazla çaba göstermişti, hareket edemedi.

Bir kez daha bedenini hareket ettirmeye çalıştı ve bu kez sol elinin parmaklarını hafifçe kıpırdatabildi.

İlk başta küçük şeyleri fark etti: Hareket etmenin ne denli zor olduğu, sağ kolunda kesiliyormuş gibi bir duygu ve bir kez daha öksürme ihtiyacı hissetti. Şu küçük şeylerin tamamı acı dolu, zorlayıcı ve değişmezdi. Sanki bir yerden düşmüş gibi tüm bedeni ağrıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Düşmüş gibi. Evet. Düşmüştü, işte olan buydu. Çarpışmayı hatırlıyordu...

Hayır. Uçak... uçak düşmüştü.

Merak, korku ve dehşetle birlikte farkındalık tüm bedenini ele geçirdi. Uçak düşmüştü ama hâlâ yaşıyordu. Yaşıyordu!

Gözlerini açıp yaralarına bakmak istemedi. Eğer bir yeri kesilmiş ya da kopmuşsa bunu görmek istemiyordu. Şoktan ve kan kaybından ölecekti nasılsa. Birilerinin kendisini kurtarmaya gelmesi zordu. Orada öylece gözleri kapalı yatmak istiyordu, ne olacaksa oldu. Her yanı acıyordu, bu yüzden hareket edip ağrıyı artırmak istemedi.

Ama bu sinir bozucuydu, soluk alıp vermekte zorlanıyor ve sağ kolu gerçekten çok ağrıyordu. Sanki bir şey saplanmış gibiydi. Hareket etmesi, enkazın arasından kalkması gerekiyordu. Yangın. Uçak düştüğünde her zaman bir yangın tehlikesi olmaz mıydı?

hareket etmesi gerekiyordu.

İnleyerek gözlerini açtı. Önce bir şey göremedi; tek görebildiği kahverengimsi bulanık bir leke oldu. Gözlerini kırıştırmayı sürdürdü, sonunda leke sandığı şeyin kumaş parçası olduğunu anladı, ipek. İpek ceket başından sarkıyordu. Kendini zorlayarak sol elini kaldırdı ve gözlerinin önünden sarkan ipek ceket aldı.

hareket ederken cam parçaları takırdıyordu.

Pekâlâ. Sol kolu hareket edebiliyordu. Bu da iyiydi.

Yerinde doğrulmaya çalıştı ama bir şeyler ters gidiyordu. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Oturmak için kendini bir kez daha zorladı, sonra bıkkınlıkla inledi. Bir böcek gibi debelenip durmak yerine tam ola-

rak ne olduğunu anlaması gerektiğine karar verdi.

Odaklanması güçtü ama yapmak zorundaydı. Derin soluklar alarak çevresine bakındı, gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Sis, ağaçlar ve mavi gökyüzü. Ayaklarını görebiliyordu, sol ayağında ayakkabısı yoktu. Ayakkabısı neredeydi? Sonra birden aklına şimşek gibi bir fikir geldi. Kaptan Justice! O neredeydi? Mümkün olduğunca başını kaldırmaya çalıştı ve kaldırır kaldırmaz da gördü onu. Koltuğunda yığılmıştı, başı öne düşmüştü. Yüzünü tam olarak göremiyordu; yüzü kan içindeydi.

Bir kez daha yerinde doğrulmaya çalıştı ama yine başaramadı. Durumu kafasını karıştırmıştı. Kendini toparlamaya çalışarak bulunduğu yeri hatırlamaya uğraştı ve kısa süre sonra da olaylar kafasında netleşti. Koltuğunda kemeri bağlı oturuyordu ve uçağın sağ tarafına doğru yaklaşmıştı. Doğrulamıyordu, doğrulabilmesi için kollarını kullanması gerekiyor, ama sağ kolunu sıkıştığı yerden kurtaramıyordu.

Justice ölmemişse bile yerinden kalkıp yardımına gitmezse yakında ölecekti. Yerinden kalk. Yapması gereken buydu. Sol eliyle çabalayarak kemerini açtı. Kemer açılınca belden aşağısı koltuktan kaydı ve yeniden inlemesine neden olan bir ağırlık hissetti. Ama hâlâ omzundan bağlıydı. Kendini kurtarmaya çalıştı ve sonunda başardı.

Sağ elini bir şeyin kestiği tahmininde yanılmamıştı, Üçgen bir metal parçası koluna saplanmıştı. Saplanan metal parçasını acı içinde ve can havliyle çekip çıkardı. Sonra da Justice'a doğru yaklaştı. Enkazın üstünden atlayarak ilerledi. Sağ ayağını uçağın kenarına

koydu ve kendi yukarı çekti. İki pilot koltuğunun arasındaki boşluğa ulaştı.

Aman Tanrım, ne kadar çok kan vardı. Ölmüş müydü? Uçağı düşürmemek için, uygun bir yere ine-bilmek için elinden geleni yapmıştı. Bailey'in yaşamını kurtarmak uğruna kendisinininkini feda etmişti. Eli titriyordu, uzanarak nabzına baktı ama eli o kadar çok titriyordu ki, nabzın atıp atmadığını anlayamadı. "Ölmüş olamazsın" dedi çaresizlikle. Soluğunu hissedebilmek için elini kaptanın burnunun altına koydu. Soluğunu hissettiğini düşündü ve kaptanın göğsüne baktı. Sonunda göğsünün düzenli aralıklarla inip kalktığını fark etti. O kadar rahatlamıştı ki gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Kaptan Justice hâlâ yaşıyordu ama baygın ve yaralıydı. Ne yapması gerekiyordu? Onu kıpırdatmalı mıydı? Ya omuriliğinden yaralanmışsa? Ama hiçbir şey yapmazsa Justice kan kaybından ölebilirdi.

Ağrıyan başını iki yana salladı. Düşün, Bailey! diye emretti kendine. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Kaptanın nesi olduğunu öğrenmesi ve bununla başa çıkması gerekiyordu. Varsayımlar işe yaramayacaktı. Kaptanın çok kan kaybettiğinin farkındaydı. Öyleyse ilk önce kanı durdurması gerekiyordu.

Çevresine bakınarak kokpite tırmanırken tutunabileceği bir şey aradı ama bulamadı. Uçağın sol kanadı ve gövdesi yoktu, sanki dev bir konserve açacağı uçağı parçalamıştı. Ezilmiş metal parçalarının bıçak gibi keskin kenarlarından başka tutunacağı bir şey yoktu. Kırılmış bir ağacın dalı uçakta açılan boşluğa girmişti.

Kullanabileceği bir şey yoktu, bu yüzden de Justuce'ın koltuğunun üst tarafına tutundu ve kendini yukarıya çekti, uçağın tavanından geri kalanı ile yardımcı pilot koltuğunun üst kısmının arasında aşağıya doğru kaymaya çalıştı. Çömeldi, sağ ayağı sağdaki karpıya çarpiyordu. "Justice" dedi, baygını insanların adları söylendiğinde duyduklarını ve tepki verdiklerini bir yerde okumuştı. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama bir zararı da yoktu.

"Justice!" dedi bir kez daha ısrarla, bir yandan da onu omuzlarından yakalamış yerinde doğrultmaya çalışıyordu. Bu bir ağaç gövdesini kaldırmak kadar zordu. Justuce'ın başı yana kaykıldı, burnundan ve çenesinden kan akıyordu.

Onu yerinde doğrultmaya çalışmak mümkün olmayacaktı. Bağlı kemeri yüzünden yerinden kırıdayamıyordu ama Bailey yerçekimine karşı elinden geleni yapıyordu. Kemeri açması, onu koltuktan kaldırması ve uçaktan çıkarması gerekiyordu. Kemerin gevşemesiyle birlikte Justice yana kaykıldı. Uçağın gövdesi yardımcı pilot tarafına doğru eğilmişti ve ağaç dalı tahta bir kazık gibi metalin içine gömülmüştü. Ağaç dalının sivri ucu arkaya doğru kıvrılmıştı ama Bailey, ama kazık Justice'a zarar verebilirdi. Bu yüzden Bailey dalın üzerine bir şey koymak için çevresine bakındı.

Aklına ilk gelen el çantası oldu ama onu göremedi. Koltuğunun sol tarafında duruyordu ancak uçak parçalandığında büyük olasılıkla havaya fırlamış olmalıydı. Elinde kanlar içindeki ipek ceket vardı yalnızca. Dönerek ceketin bir kolunu yakaladı ve kendine doğru

çekti. Ceket çok ince ve hafifti. İpek dayanıklı bir kumaştı, ağaç dalının sivri ucunu ceketle kavramak istiyordu.

Aklına bir şey gelmişti. Yavaşça öne doğru eğildi, ayağındaki tek ayakkabıyı çıkardı ve tahtanın sivri ucuna geçirdi. Sonra ceketini katladı ve ağaç dalının üstüne yastık gibi yerleştirdi.

"Pekâlâ Justice, hadi seni şu koltuktan kurtaralım" dedi yavaşça. "Sonra da seni uçaktan çıkaracağım, ama önce şu koltuktan kalkman gerekiyor. Kemerini açtıktan sonra biraz yana yatacaksın. Hazır mısın?" Justice büyük olasılıkla onun üzerine düşecek, böylelikle hareket olanağı da azalacak ve oradan kurtulmaları güçleşecekti. Bailey gerçekten de zor durumdaydı. İçini çekerek koltuğun üstüne doğru uzanmaya çalıştı.

Justice'in ağzından inlemeye benzer bir ses çıktı.

Bailey bu ses karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, neredeyse avazı çıktığı kadar bağıracaktı. "Ah, şükürler olsun" diye fısıldadı ayakta durmaya çalışarak. Bir kez daha ona adıyla hitap etti. "Justice! Uyan. Seni uçaktan tek başıma çıkaramam; bana yardım etmen gerek. Şimdi kemerini açacağım, tamam mı?" Konuşurken bir yandan da kemere uzandı, tokasını aradı, parmaklarının yardımıyla metal tokayı buldu. Kemerini açtı Justice yana düştü. Başının sağ tarafıyla omuzları yere değiyordu, uzun bacakları kontrol panelinin arasına sıkışmıştı.

"Lanet olsun!" diye homurdandı Bailey. Bu pozisyon iyi olmamıştı; arkası Bailey'e dönüktü; Bailey onun kanlı yüzünü hâlâ tam olarak göremiyordu.

Onun önüne geçip kanın nereden geldiğini görebilecek kadar yer de yoktu.

Bailey derin soluk alarak bu işi nasıl becerebileceğini düşündü. Çok soğuktu ve havada çam ağaçlarının kokusu vardı. Bu koku yüzüne tokat gibi çarptı. İçinde bulundukları durumun önemini ve ciddiyetini bir kez daha kavradı. Onu oradan çekip kurtaramazdı çünkü Justice çok ağırdı. Öte yandan yardımcı pilot kapısını açabilirse Justice'ı oradan çıkarabilirdi. Ağac dalını inceleyerek dalın kabinden içeri girdiğini ve kapının menteşesinin önünde durduğunu gördü, böylelikle dalın engel oluşturmayacağını fark etti. Ama uçak yan yatmıştı, kapı büyük olasılıkla açılmayacaktı. Camları paramparça olmuş sağ taraftaki pencereden dışarı baktı, hiçbir şey göremedi. Kapının önünde engel oluşturan bir şeyin olup olmadığını anlayamadı.

Yardımcı pilot penceresine baktı. Eğer onu itebilirse... Bu düşünce onu harekete geçirdi ama pencereyi itemedi. Menteşesi sıkışmıştı. Öfke içinde elin yumruk yaptı ve var gücüyle cama vurdu, ama elinin acımasından başka bir şey olmadı.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" diye öfkeyle söylendi. Bıkkınlıkla soluk aldı. Pencereyi açamazsa kapıyı da açamayacaktı. "Ama öte yandan" dedi yüksek sesle. "Kapıyı açmam gerekirken neden pence-reyle uğraşıyorum ki?" Kapıyı açarsa pencereyi açmasına gerek kalmayacaktı.

Kafası gerektiği gibi çalışmıyordu sanki ama elinden geleni yapıyordu. Tüm bedeni dayak yemiş gibi ağrıyordu, başında korkunç bir ağrı vardı ve kolu ka-nıyordu. Aklına bin bir düşünce geliyordu ve bu dü-

şüncelerden hoşlanmayanlar rahatlıkla çekip gidebilirlerdi.

Çekip gidebilirlerdi. Çok komik. Ha ha. Justice'ın dışında kararlarını değerlendirecek kimse yoktu ve o da yorum yapacak durumda değildi.

Bacaklar. Bacakları kollardan daha güçlüydü ve her gün yaptığı egzersizler onu birçok kadından daha güçlü kılmıştı. Bu bacaklarla üç yüz kiloluk bir ağırlığı bile kaldırabilirdi. Cılız biri değildi, öyle olmaktan da hoşlanmazdı ayrıca. Kapıyı bacaklarıyla iterek açabilirdi belki.

Justice'ın uzun bedeni yolu kapatıyordu. Ama Bailey kaldıraça benzer bir şey bulabileceğini geçirdi aklından. Ama tüm bu zahmetlere katlanmadan önce uzandı, kapı mandalının çalışıp çalışmadığını anlamak için kulbunu kuvvetle çekti. Kapı açılmadı, metaller birbirinin içine girmiş gibiydi, bunu tahmin etmişti zaten ve bir kez daha ama bu kez daha kuvvetli bir şekilde denedi. Sonunda mandal oynadı ama kapı açılmadı. Buna da şaşırmadı.

Kulbu açık pozisyona getirmenin bir yolunu bulmalıydı, aksi halde kapıyı asla açamayacaktı. Kilidin dilini bir şekilde bağlaması gerekiyordu ama elinde bunu yapacak herhangi bir şey yoktu. Kilidin dilinin altına bir şey sıkıştırmak istedi, aradı ama bulamadı.

Belki de koltukların altında bir şey bulabilirdi, insanlır koltukların altına bir şeyler sıkıştırırdı sürekli. Uzunarak koltukların altına baktı ama hiçbir şey yoktu.

Belki de çorap işine yarayabilirdi. Ayağındaki ince corabını çıkardı, yumak yaptı, sonra da kulbun etrafını sıkıca bağladı. Yardımcı pilot koltuğunun etrafında

kıvrılarak ayaklarını kapıya doğru dayadı. Kulbu tutmak için çorabı kullanması ona çok değerli birkaç santim kazandırmıştı. Omuzlarını ve kollarını zorlayarak çorabı çekti, bir kez daha metalin buna izin vermediğini fark etti. Arkaya düşmemek için koltuğun kenarına tutundu ama yine başaramadı. "Lütfen" diye fısıldadı ve yavaşça itmeye başladı. Kasları gerildi, Koltuğun kenarına tutunmaya çalışan parmakları gevşedi ve açıldı. Son bir kez daha öfkeyle gayret göstererek bacaklarını güçlendirmeye çalıştı.

Kapı gıcırtyla açıldı, parmakları gevşedi ve sırtüstü yere düştü. Hızla doğruldu, kalbi deli gibi çarpıyordu. Evet! Kulbun üstündeki çorabı aldı, sonra ayağıyla kapıyı itti ve kapı birkaç santim aralandı. Sevinçle bu aralıktan geçebileceğini düşündü, kapının arkasında onu engelleyecek herhangi bir şey olup olmadığına baktı. Engel yoktu, karnının üstünde sürünerek kapıya doğru gitti. Justice'ın yanından geçti. Metal parçaları sırtına, kalçasına batıyordu, kapıdan dışarı çıkıp karla kaplı zemine ulaştı.

Justice'ın cüssesini gözünün önüne getirerek kapının aralığını inceledi. Bu aradan geçemeyecekti. Kapıyı biraz daha aralaması gerekiyordu; kapıyı kuvvetli çekti. Hızlı hızlı soluyarak "bu işe yarayacak" dedi kendi kendine. Bu yükseklikte dikkatli olması, fazla debelenmemesi gerekiyordu; aksi halde başına istemediği şeyler gelebilirdi. Terlemeye başlamıştı, bu soğukta tehlikeli olabilirdi. Üstünde ince bir pantolon ve ince bir bluz vardı yalnızca; iç çamaşırları da kendisini sıcak tutmaya yetmezdi. Valizlerin içinde bir çok giysi vardı ama onları alması kolay değildi; önce

likle Justice'ı enkazın altından çıkarması gerekiyordu.

Justice bir kez daha inledi. Vereceği en küçük tepkinin bile onu ne kadar zorladığını anımsayarak açık kapıdan girip Justice'ın yanına yaklaşırken onunla konuşmaya başladı. "Justice, uyanmaya çalış. Seni şimdi uçaktan çıkaracağım. Bir yerini kırıp kırmadığını bilmiyorum, bir yerini acıtırsam bana haber vermelisin, tamam mı?"

Yanıt gelmedi.

Bailey bacak kaslarını gerdi ve arkaya doğru bir tekme attı. Bulunduğu pozisyonda pek rahat değildi, yerçekiminin yardımıyla onu aşağıya doğru çekecekti. Justice'ın başı ve omuzları açık kapıdan geçtiğinde Bailey pozisyonunu değiştirdi, onu kucakladı; çok ağırdı, tüm bedeni kurşun gibi ağırlaşmıştı, yardımcı olamıyordu. Bailey Justice'ın başına dikkat ediyordu. Soluklanabilmek için bir an durdu, sonra dizlerini yukarıya çekti, topuklarını yere değdirdi ve kendini onunla birlikte geriye doğru itti. Bedeni öne doğru hafifçe gitti ve Justice uçaktan çıktı. Birlikte buz gibi zemine düştüler.

Bailey onun yüzünü görebiliyordu şimdi, kafatasını kaplayan deri yaklaşık üç santim kadar kesilmişti, alnının ortasında da sağ kaşına kadar uzanan bir kesik vardı. Bailey ilkyardım konusunda hiçbir şey bilmiyordu, ama kafatasındaki kesiğin kan kaybına neden olacağını ve bunun çok tehlikeli olduğunu farkındaydı. Justice'ın yüzü gözü kan içindeydi. Pantolonu ve gömleği de kanlanmıştı.

Sanki bir ton ağırlığındaydı. Kan ter içinde kalarak altından kalkmayı başardı ve onu sırtüstü yatırdı. Gü-

cü hızla tükeniyordu, bir an oturdu ve soluk almaya çalıştı. Bacakları çok ağrıyor ve tüm vücudu üşüyordu. Yeni giysileri kar içinde kalmıştı, sıırıslıklamdı. Uçak düştüğünde ölmemişti ama soğuk yüzünden ölebilirdi.

Justice eskisine oranla daha düzenli soluk almaya başladı, göğsü inip çıkıyordu. "Justice?"

Yutkundu ve mırıldandı. "Ne oldu?"

Bailey güldü. İçinde bulundukları durum komik değildi ama Justice kendine geliyordu. "Uçak düştü. İkimiz de yaşıyoruz ama başında kötü bir kesik var ve benim kanamayı bir an önce durdurmam gerekiyor." Dizlerinin üstünde yavaşça doğruldu, kokpite doğru gitti, ceketini ve ayakkabısını aradı. Donuyordu, ceketini ince olsa da hiç yoktan iyiydi. Ceketini giymeye hazırlandı, birden durdu ve kolunu uzattı. Ceketini giymekten vazgeçerek katlamaya başladı; kesiğı bir şeyle kapaması gerekiyordu ve elinde ceketinden başka bir şey yoktu.

Justice öksürdü ve bir şeyler söyledi. Bailey duraksadı. Tam olarak anlayamamıştı ama "ilkyardım çantası" gibi bir şeyler söylemişti sanki.

Ona doğru uzandı. "Ne dedin? Anlamadım. İlkyardım çantası mı var?"

Justice yutkundu. Gözleri hâlâ kapalıydı ama ayık olmaya zorluyordu kendini. "Torpido gözünde" diye mırıldandı.

Şükürler olsun! İlkyardım çantası hayat kurtaracaktı. Tabii torbido gözünü açabilirsem, diye geçirdi içinden. Açık kapıdan çömelerek geçti. Torpido gözü yardımcı pilot koltuğunun hemen önündeydi. Kilidin

altına parmaklarını soktu, açmaya çalıştı ama kilit açılmıyordu. Yumruğuyla torpido gözüne vurdu, kuvvetle çekti. Hiçbir şey olmadı.

Gözü açabilmek için sivri ve sert bir şeye ihtiyacı vardı. Belki de otuzuncu kez çevresine bakındı. Enkazın içinde kullanabileceği bir şey olmalıydı... manivela ya da ona benzer bir şey işine yarayabilirdi. Bir kol demiri gözüne ilişti. İnanmaz gözlerle baktı. Yoksa hayal mi görmeye başlamıştı? Gözlerini kırıştırdı ama kol demiri hâlâ orada duruyordu. Uzanıp soğuk ve sert metali eline aldı. Demir küçük ve kısaydı, birkaç santim uzunluğundaydı ama gerçekte ve ihtiyacı olan tek şeydi.

Demiri kilidin mekanizmasına soktu ve hızla çekti. Kapak bir an direndi ama sonra açıldı.

Üstünde kırmızı bir haç işareti olan zeytin yeşili kutuyu aldı ve hızla dışarı çıktı. Karlı zeminde dizlerinin üzerinde ilerledi. Parmakları kutunun kilidine değdi. Neden her şeyin kilitli olması gerekiyordu? Neden kendiliğinden açılmazdı bunlar?

Justice gözlerini araladı ve elini başına doğru kaldırdı. Bailey onu bileğinden yakaladı. "Hayır, dokunma. Çok kanaman var; bir şeylerle tampon yapmalı ve kanı durdurmalıyım."

"Yarayı dik" diye soludu, akan kanlar gözlerine girmesin diye gözlerini kapatarak.

"Ne?"

Birkaç kez soluk aldı, konuşmakta zorlanıyordu. "Dikiş iplikleri. Kutuda."

Bailey şaşkınlıkla ona baktı. Yarayı bir şeyle kapatabilirdi. Kesiği temizleyebilir ve üzerine yara bandı

yapıştırabilirdi. Hatta merhem bile sürebilirdi. Ama Justice ondan yarasını dikmesini istiyordu!

"Ah, lanet olsun!" dedi öfkeyle.

Varı baygın bir insanla tartışmanın bir anlamı yoktu ama Bailey kendini tutamıyordu. "Tıp öğrenimi görmedim, tabii ER dizisini saymazsan. Akli başında hiç kimse seni dikmemi istemez, ama senin de aklın başında sayılmaz, değil mi? Başından yaralandın. Karar verecek durumda değilsin. Ayrıca ben dikiş dikmeyi bile bilmem."

"Öğren" diye mırıldandı. "Bir işe yara."

Bailey dişlerini gıcırdattı. İşe yaramak mı? Kendisi baygın yatarken acaba o neler yapıyordu? Uçaktan tek başına mı çıktığını sanıyordu? Onu uçaktan çıkarırken soğuktan donmuştu. Elleri morarmıştı, yarasını dikmeyi denese bile bu titreyen elleriyle bir şey yapamayacaktı.

Soğuk aklına ceketini getirdi. Unutmuştu; şok veya soğuk ya da ikisi birden ceketini aklından çıkarmıştı, beyni görevini layıkınca yapmıyordu belki de. Ceketini sırtına geçirdi, bu ince kumaşın kendisini soğuktan korumasını umdu ama her yeri ıslanmıştı, ceketini kurutması gerekiyordu.

Gazlı bezi çıkararak Justice'ın kafasındaki yaraya yerleştirdi ve iki eliyle hafifçe bastırdı. Justice'ın boğa-

zindan acı dolu bir inleme çıktı, sonra sessizce yattı.

Bailey onunla konuşması gerektiğini, böylelikle onu ayık tutabileceğini düşünüyordu. "Nasıl yapılacağını bilmiyorum" diye itiraf etti. Titredi ve dişleri birbirine hızla vurduğundan daha fazla konuşamadı. Titremesi geçtiğinde dikkatini gazlı bezlere yoğunlaştırdı. "Önce kanamayı durdurmam gerekiyor. Ama karlar içindeyiz." Bir kez daha titredi ve susmak zorunda kaldı. "O kadar çok üşüyorum ki, güçlükle hareket edebiliyorum. Şoka gireceksin..."

Justice birkaç kez soludu, sanki konuşmaya çalışıyordu. "Çanta" diyebildi sonunda. "Battaniye... çantanın dibinde battaniye var."

Tek çanta ilkyardım çantasıydı. Gazlı bezleri yaranın üzerinde bırakarak çantanın içindekileri teker teker boşalttı. Eşyaların altında düzgün bir şekilde katlanmış bir torba vardı, torbanın içinde de o ince battaniyelerden biri duruyordu. Torbayı açarak battaniyeyi çıkardı. Bunun işe yarayıp yaramayacağını kestiremiyordu, daha önce buna benzer battaniyeler kullanmamıştı, ama bunu sorgulamaktan vazgeçerek battaniyenin soğuğa karşı bir kalkan olabileceğini düşündü. Battaniyeye sarılmak ve soğuktan korunmak için can atıyordu; ama kan kaybeden Justice'ın battaniyeye kendisinden daha çok ihtiyacı vardı.

Battaniyeyi katlayıp Justice'ın başının altına mı yerleştirseydi, yoksa beden ısınısını korumak için üstüne mi örtseydi karar veremiyordu. Karların arasında yatarken ısınabilir miydi? Lanet olsun, düşünemiyordu! "Battaniyeyi yanına sereceğim" dedi. "Şimdi de seni kaldırarak battaniyenin üstüne koyacağım, hiç değilse

karın üstüne yatmaktan kurtulursun. Ama bana yardım etmen gerekiyor. Bunu yapabilecek misin?"

"Evet" diye karşılık verdi güçlükle.

"Tamam, işte başlıyoruz." Battaniyenin üstünden eğilerek sağ elini Justice'ın boynunun altına koydu, sol eliyle de kemerinin tokasını yakaladı. Justice ayaklarını ve sağ kolunu kullanarak elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu; artık çok ağır değildi. Bailey her kasını kullanarak onu kaldırdı, Justice'ın gövdesinin büyük bölümü battaniyenin üstündeydi şimdi ve Bailey bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Battaniyenin geri kalanını Justice'ın üstüne örttü.

Birden başı döndü, midesi bulandı ve Justice'ın yanına yere çöktü. Oksijen yetmezliği, diye geçirdi içinden. Çareler tükenmek üzereydi. Kendini daha fazla zorlarsa Justice gibi o da karlar içinde yatıyor olacak ve ertesi sabah ölecekti; hatta büyük olasılıkla güneş batmadan önce.

Valizleri bulmaları ve üzerlerindeki ıslak giysilerden kurtulmaları gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydı yoksa ikisi de ölecekti.

Oksijene ihtiyacı vardı, bunun için yavaş ve derin soluklar aldı. Yavaş soluk almak çok önemliydi. Yavaşça solumalı, paniğe kapılmamalıydı. Her hareketini planlaması gerekiyordu, böylelikle enerjisini boşa harcamamış olacaktı.

Valizler bagaj bölümündeydi ve kargo ağıyla tutturulmuştu; böylelikle valizlerin etrafa dağılması önleniyordu. Ne var ki valizleri çok ağırdı ve büyük olasılıkla uçağın tepesindeki yarıktan geçmesi zor olacaktı. Valizleri taşımak da çok zordu. Bailey çok güçsüz-

dü, üşüyordu ve yorgundu. Bu işi başarabileceğini hiç sanmıyordu. Valizleri bagajda açabilir ve ihtiyacı olan eşyaları çıkarabilirdi.

Kargo ağının kopçasını açması gerekiyordu. Kopçalara ulaşabileceğinden emindi ve kopçalar sertse onları açamayabilirdi. Eğer böyle bir sorunla karşılaşırsa ağı delmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Bir şekilde ısınmamız gerek. Valizimden bazı eşyaları çıkarmam gerekiyor" dedi. "Kargo ağını kesmek için bir bıçak var mı?"

Justice'ın gözleri aralandı ama hemen sonra yeniden kapandı. "Sol cepte."

Dizlerinin üstünde ilerleyerek, az önce Justice'ın üstüne serdiği battaniyeyi araladı ve sağ elini cebine soktu. Cebin içindeki sıcaklık hem şaşırtıcı hem de çok güzeldi, ama parmakları buz gibiydi ve uyuşmuştu, bu yüzden bıçağa dokunduğundan emin olamıyordu. Cebin içinde ne varsa aldı.

"Dikkatli ol" diye mırıldandı Justice. "Aletim orada."

Bailey güldü. "Onu çekiştirme." Erkekler. Adam kan kaybından ölmek üzereydi ve hâlâ aletini korumaya çalışıyordu. "Aletim orada" diye mırıldandı ve elini cepten çekti.

Justice'ın yüzünde bir anlık bir gülümseme belirdi ve sonra kayboldu.

Bailey bakışlarını onun kanlar içindeki yüzüne çevirdi, duraksadı. İlk kez espri yapmıştı ve bu onu etkilemişti, çünkü ne yaparsa yapsın içinde bulundukları durumdan canlı kurtulmalarına pek olanak yoktu. Justice pes etmemişti, ama yanlış bir karar verirse ya da gerekli yardımı yapamazsa ölebilirdi. Bailey yaşa-

mini ona borçluymdu; onu kurtarmak için elinden geleni yapacaktı. Dikiş atması gerekirse bir şekilde bunu da yapacaktı.

Avucunun içinde bir çakı ve birkaç dolar bozuk para vardı. Çakıyı alarak paraları yeniden cebine koydu, battaniyeyi tekrar üstüne örttü. "Birkaç dakika sonra geleceğim" diyerek Justice'ın göğsünü hafifçe okşadı.

Uçak önünde duruyordu, sağ kanadı kırılmış, sol kanadı tamamiyle yok olmuş sakat bir kuş gibiydi. Meyilli bir zeminde duruyorlardı, enkaz aşağıya kaymaya başlarsa bulundukları yer de güvenli olmaktan çıkardı. Bunun olacağını sanmıyordu ama üstünü değiştirdikten ve ısındıktan sonra bulundukları yeri değiştirmenin akıllıca olabileceğini düşündü.

Cebi olmadığı için kokpite tırmanırken çakıyı ağızında taşıdı. Güçlkle tırmandı. Dizlerinin üstünde bagaj bölümüne gitti, kabinin yan tarafında duran kargo ağının kopçasına uzandı. Neyse ki kopça kolayca açıldı. Ağ bir kenara iterek valizlerinden birini aldı ve fermuarını açtı; valizlerin hepsi aynı olduğundan hangisinin içinde ne olduğunu hatırlamıyordu, ama bunun bir önemi yoktu; tek istediği kuru bir şeyler giyip ısınmaktı.

Justice'ın valizi de oradaydı ama bu tipik bir pilot valiziydi, tıraş makinesi ve birkaç parça elbise alabilecek kadar büyüktü. Şu anda bir şeye ihtiyacı olmamasına karşın onun valizini de aldı. Justice'ın ayağa kalkmasına olanak olmadığı için ancak giysileriyle onun üstünü örtebilirdi. Evet onun da giysiye ihtiyacı olacaktı ama şimdi değil.

Açtığı valizin içinden giysileri çıkarmaya başladı. Bir pazen fanila bulduğunda durdu ve ipek ceketini çıkardı. Sutyeni de ıslanmıştı, onu da çıkardı. Soğuk; tan titreyerek pazen fanilayı üstüne geçirdi, sonra da ' sistematik bir şekilde valizi boşalttı. Sıra kalın giysilere geldiğinde bazılarını giydi. Çoraplar. Eşofman altı. ; Bir çift çorap daha. Eşofman altının cebine Justice'in ; çıkısını koydu. Başına da bir şey geçirmesi gerekiyordu, eşyaların arasında kapişonlu bir ceket bulup j giydi.

Kendini şimdi daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Kirli eşyalarını koymak için yanına aldığı plastik çöp torbalarına eşyaları yerleştirdi. Valizlerden birini boşalttıktan sonra diğerine geçti. Bu valizde çizmele; rini buldu ve neşe içinde ayağına geçirdi. Ayakları ısınmıştı.

Justice'in üstüne örtmek için yeterince giysi vardı' artık elinde, ikinci valizi tam olarak boşaltmadı, üçüncü' valiziyse hiç açmadı. Justice'in valizini açık kapıdan dışarı fırlattı, sonra giysileri attı ve en sonunda kendisi! çıktı. Emekleyerek dışarı çıkarken pilot koltuklarının önündeki vinil halıya baktı. Ceketinin cebinden Justice'in çıkısını çıkararak bir parça kesti ve yanına aldı.

"Döndüm" dedi, halı parçasını Justice'in yanına koydu ve üstüne çömeldi; önemli olan kuru kalmalardı. "Üstünü örtmek için giysi getirdim; kanamayı durdurur durdurmaz şu kanlı giysilerden kurtaracağım seni."

"Peki" diye mırıldandı.

Şükürler olsun ki tekrar bayılmamıştı ama sesi çok zayıf çıkıyordu. İlk yardım çantasından iki gazlı bez çı-

kararak kanlar içinde kalan diğer gazlı bezlerle değiştirdi ve hafifçe yaraya bastırdı. Bu kez onun yanında duruyor ve yaptığı şeylerin nedenini açıklıyordu. Karşı çıkmak istediği bir şey olsaydı mutlaka belirtirdi ama Justice konuşmadı.

Yaraya ne zamandır tampon yaptığını hatırlamıyordu ama gazlı bezleri üçüncü kez değiştirdikten sonra kanamanın azaldığını fark etti. Yaraya bir kez daha bastırdı, beş dakika kadar bekledikten sonra gazlı bezleri yeniden kontrol etti. Yaradan artık kan akıyordu.

"Galiba kan durdu" diye soluklandı. "Sonunda bashedik."

Bir sonraki adım yarayı temizlemektir, ama bunun için su gerekiyordu. El çantasına bir şişe su koymuştu ama çantanın nerede olduğunu bilmiyordu. Büyük olasılıkla sol kanat parçalanırken uçaktan dışarı fırlamış olmalıydı. El çantasını bulmak için sol kanadı bulması gerekiyordu.

"Su aramaya gidiyorum" dedi.

"Benim bir yere gittiğim yok."

Evet, bir yere gitmiyordu; Bailey onun ayağa kalkıp kalkamayacağından bile emin değildi. El çantasını bulamayınca bakışlarını uçağın gövdesine çevirdi. Ağaç dallarına ve enkazın arasına baktı.

Gözleri iri iri açıldı. Karla kaplı dağlarla çevrilmişlerdi. Duyulan tek ses ağaçların arasından esen rüzgârın sesiydi. Ne yapraklar hışırdıyor, ne kuşlar ötüyordu. Dağlar çok büyüktü, dört bir yanları dağlarla kaplıydı ve dağlar o kadar yüksekti ki, öğle güneşini bile kapatıyordu. Dağlardan başka bir şey yoktu; her

yer dağlarla kaplıydı. Gri bulutların arasında görkemli bir şekilde duruyorlardı. Güneş ışınlarının parladığı yerlerde karla kaplı zemini aydınlatıyordu. Bu dağlık bölgede uçak küçük bir nokta gibiydi. Uçağın gövdesi ağaçlarla kaplanmıştı. Dağların kara gölgeleri çevreye yayılmıştı.

Bailey bu hiçliğin ortasında küçük bir nokta gibi hissetti kendini. Justice ile beraber bir hiçtiler. Bu görkemli dağların arasında önemsiz, küçük birer nokta gibiydiler. Kurtulmaları günler sürebilirdi.

Bailey el çantasına bakındı ama bulabilmesi için dağın dik ve sarp kenarlarını iyice araştırması gerekiyordu. Ancak bunu yapabilecek durumda değildi. Sonunda çantayı aramaktan vazgeçerek Justice'ın yanına gitti. Çok kötü görünüyor, diye geçirdi içinden. Kötü görünmesinin tek nedeni yüzünün kanlar içinde olması değildi, hiç kıpırdamadan yatıyordu, sanki bedeninden yaşam çekilmiş gibiydi. Bu şekilde yatması Bailey'i tedirgin etmişti.

"Justice, uyanık mısın?"

Justice "Hum" diye bir ses çıkardı.

"Su şişesini bulamıyorum. Etrafımız kar içinde. Yarayı temizlemeden önce dikecek olursam mikrop kapabilirsin. Yarayı elimden geldiğince alkolle temizlemeye çalışacağım ama önce seni sıcak tutmak için bir şeyler yapmam gerekiyor." Kaygı dolu bakışlarını uçağa doğru çevirdi. Onu uçağın içine götürmek istedi ama bunu yapması söz konusu bile değildi. Onu hareket ettirmemeliydi.

"Güzel" dedi Justice alçak sesle.

Hızlı hareket ederek çöp torbalarını Justice'ın ayaklarının altına yerleştirdi. Diğer torbayı açarak

içinden bir fanila çıkardı, katladı ve üşümesin diye onu da Justice'ın başının altına yerleştirdi. Sonra battaniyeyi kenara çekerek Justice'ın üstünü giysilerle örttü. Sıra ıslak ve kanlı gömleğine geldiğinde Justice'ın çakısını aldı ve gömleği kesti, sonra da eline gelen ilk eşyayla, ki bu kendi iç çamaşırlarından biriydi, Justice'ın göğsündeki kanları sildi.

Justice'ı kuruladıktan sonra göğsüne ve omuzlarına birkaç parça eşya örttü. Sonra yanına çömeldi, kollarını bedenine doladı, başını yavaşça kaldırarak başının altına birkaç parça eşya yerleştirdi. Justice artık üşümezdi. Solukları havayı ısıtıyordu.

Justice'ın bedeni buz gibiydi. Şoktan ve soğuktan kurtulması için sıcak bir şeyler içmeli ya da tatlı bir şeyler yemeliydi. Bailey sağlıklı düşünemiyordu. İçecek bir şeyleri yoktu ama açmadığı valizlerinin birinde çikolata ve sakız vardı. Bunlar daha önce, valizlerin yanındaiken aklına gelmeliydi.

Bailey'in titremesi azalmıştı, Justice ise titremiyordu; bu da iyiye işaretti.

"Hey, Justice" dedi. "Uyuma. Benimle konuş. Benden gelen sıcaklığı hissedip hissetmediğini söyle."

Justice uzun süre karşılık vermedi. Bu da, onun yeniden bayıldığını sanan genç kadının korkmasına neden oldu. Ama sonunda konuştu:

"Hissetmiyorum."

Belki de üzerindeki eşyalar yüzünden hissedemiyordu sıcaklığını. Eşya yığınının etrafında kıpırdarak yelediğini çıkardı. Yeleksiz üşüyordu ama Justice'a iyice sokulduğundan çok da önemli değildi bu. Gövde sıcaklığını emmişti.

"Hissediyorum" diye mırıldandı uykulu bir sesle.

"Güzel. Uyumaman gerekiyor, konuşmalısın. Aklına söyleyecek ilginç bir şeyler gelmezse ara sıra ses çıkar ki uyanık olduğunu anlayabileyim."

Kan dolaşımını sağlamak için sol eliyle Justice'in göğsünü, omuzlarını, kollarını ovuşturmaya başladı. "Valizlerden birinde çikolata var. Isındığında getiririm, sen de yersin." Duraksadı. "Hadi şimdi bir şeyler söyle."

"Bir şeyler."

"Akıllı bıdık." Justice sözcükleri ağzında gevelemesine ve sesi son derece yorgun çıkmasına karşın Bailey yine de sevinmişti. Eğer akıllı olabiliyorsa, işler korktuğu kadar kötü olmayabilirdi.

* * *

Cam, Bayan Wingate'in konuşmalarını dinliyordu. Bilincinin ikiye bölündüğünü ve sisler içinde olduğunu hissediyordu. Bayan Wingate'in sorularına güçlükle yanıt veriyordu. O kadar çok üşüyordu ki sözcüklerden pek bir şey anlamıyordu. Fiziksel farkındalık neden havada uçuşup duruyordu? Şu anda birbirinden ayrılan iki bölümün birbirinin içine girip karışmasını istemiyordu ama aynı zamanda kendisinin sürüklenmesine de izin veremezdi.

Genç kadının sesini duymak, üzerinde yoğulaşabilecek bir şey bulmasını sağlıyor ve karanlığın içine kayıp gitmesini engelliyordu. Yaralandığını biliyordu, hatta bunun nedeninin de farkındaydı ama nasıl olduğu konusunda pek bir şey bilmiyordu. Uçağı düşür-

müştü ama her ikisi de hayatta olduğuna göre bunu başarıyla yapmıştı. Motorun durduğunu hatırlıyordu, uçağı ağaçların seviyesinde tutarak çarpmayı hafifletebileceğini düşündüğünü de hatırlıyordu. İşte hatırladıkları bunlardı, uçak düştüğünde olanları hatırlamıyordu. Bundan sonra hatırladıysa başına beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissettiğiydi –lanet olsun, tüm bedeni ağrıyordu– Bayan Wingate'in ona adıyla hitap etmesi dışında hiçbir şeyin mantıklı bir açıklaması yoktu.

Bayan Wingate'in sözleri üzerine odaklanması gerekiyordu, bazen düşünceleri dağılıyor ve iletişimi yitiriyordu ama bir soruyla ya da bedenine saplanan bir ağırlıkla kendine geliyordu. Bazen sözcükler açık seçikti, bazen de sestten ibaretlerdi; bir anlamı olduklarını biliyordu ama ne olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Neyin gerçek, neyin gerçekdışı olduğuna ilişkin açık seçik bir sınır yoktu; karanlığın içinde uçuyordu.

Bayan Wingate ona dokunuyordu şimdi. Bu gerçektir, çünkü onu hissediyordu. Şaşırmıştı; onunla konuşmak istemiyordu ama ona dokunuyordu. Doğrusu garipti bu. Genç kadın üstünü bir şeylerle örtmüştü ama Cam bunların ne olduğunun farkında değildi; fakat örtüler ağırdı ve kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Sonra genç kadın yanına uzanmış, kollarını bedenine sarmış, göğsünü, kollarını ovmaya başlamıştı. Belli belirsiz bir sıcaklık sarmıştı bedenini.

Sıcaklık duygusu çok güzeldi. Güzel olan başka bir şey daha vardı, o da genç kadının göğsünün koluna değmesiydi. Yarı ölü bir adam olmasına rağmen erkek her zaman erkekti ve bir göğüs her zaman dik-

kat çekerci. Göğsün ve sıcaklığın verdiği rahatlık duygusuyla yeniden uyumaya başlamıştı.

Bedeninin birden gerilmesi ve titremeye başlamasıyla birlikte hissettiği gevşeme yok oldu. Daha önce de üşümüştü, soğuktan dişleri birbirine çarpmış, bedeni titremişti ama bu onlara hiç benzemiyordu. Titremeler tüm bedenini sarmıştı, her kası gerilmiş, her kemiği takırdamıştı sanki. O kadar sert bir şekilde titriyordu ki, dişlerini kırmaktan korktu. Bayan Wingate ona sıkı sıkı sarılmış, anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Birkaç dakika sonra bu şiddetli titreme geçti ve yorgun düşen Cam kaslarının gevşeyip uyuştüğünü hissetti. Bayan Wingate bu nöbet boyunca yanında kalmış, onu rahatlatmaya çalışmış ve onunla konuşmuştu. Cam cankurtaran simidi olan bu sese sıkıca sarılmıştı. Genç kadının söylediklerini genelde anlamasa da onu duyabiliyordu ve bu hayatta olduğu anlamına geliyordu. Kendi bedeni onu öldürmeye çalışıyordu ama pes etmek savaştan daha kolay olmasına karşın yine de pes etmeye niyeti yoktu.

Bir süre dinlenmek istiyordu yalnızca. Uyumak. Titreme nöbetlerinin durduğu kısa aralarda dinlenebilirdi ama genç kadın sürekli konuştuğundan uyuyamıyordu. Bir noktada beyni yeniden çalışmaya başlıyor ve sözcükler anlam kazanıyordu.

"İyi" diyordu genç kadın. "Titriyorsun ve bu iyi bir şey."

Titremek mi? Bayan Wingate bu acımasız kas nöbetlerini titremek olarak mı adlandırıyordu?

Bir an kendine gelip, "Saçmalıyorsun" demeyi başardı.

Cam gülmeye benzer bir ses duydu. Bayan Wingate gülüyor muydu? Belki de halüsinasyon görüyordu.

"Evet, bu güzel" dedi bir kez daha. "Bedenin sıcaklığa tepki veriyor. Ben de kendimi ısınmış hissediyorum. Ayaklarım bile ısınmaya başladı."

Bedenini gözden geçirdi. Belki de haklıydı. Çok ısındığını söyleyemezdi ama yine de ısınmıştı. Gözlerini açmaya çalıştı ancak açamadı. Sağ elini yavaşça yüzüne doğru kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Gözlerim... gözlerimi açmaya çalışıyorum." Elini beceriksizce gözkapığına doğru götürdü, parmaklarının arasında kabuk gibi bir şey hissetti. "Bu... bu da ne?"

"Kurumuş kan. Sanıyorum gözkapakların birbirine yapıştı" dedi sıradan bir sesle. "Perişan haldesin. Biraz daha ısındıktan sonra sana çikolata vereceğim. Yüzünü, gözkapaklarını temizleyeceğim. Sonra da dikiş faslına geçeceğiz, ama sonucun güzel olmayacağı konusunda seni şimdiden uyarmalıyım."

Dikiş? Evet, hatırlamıştı. Kafası yarılmıştı. İlk yardım çantasında iplik vardı ve ona yarasını dikmesini söylemişti.

Genç kadının yüzünü temizlemesini beklemek istemiyordu. Ayağa kalkıp durumu gözden geçirmeliydi. Uçağın ne kadar zarar gördüğünü saptamak istiyordu. Belki telsizle bağlantı kurabilirdi.

Bir nöbet daha geldi ve tüm bedeni sarsıldı. Bu nöbet diğerlerine oranla daha uzun sürmüştü ama yine yoğun bir nöbet geçiriyordu. Genç kadın ona sıkıca sarıldı. İşe yaramamıştı ama yine de bu girişimin-den hoşnut kalmıştı.

Nöbet geçtiğinde ve yeniden gevşediğinde kendini o kadar yorgun hissediyordu ki, kalkıp uçağı incelemekten vazgeçmişti. Tek istediğı orada öylece yatmaktı. Ayrıca, ayağı kalkarsa genç kadının göğüsünü de hissedemeyecekti, oysa bu durumdan çok hoşlanıyordu. Evet, o bir köpekti. Göğüslerden hoşlanırdı. Ona bir kemik atın ve adını Fido koyun.

Bulanık düşünceleri arasında kadının göğüslerini üzerindeki bu eşyalar olmadan daha iyi hissedeceğini düşündü.

"Ne yapıyorsun?" Genç kadın panik ve tedirginlik içinde konuşmuştu. "Üstünü örtmek için girdiğim onca zahmetten sonra bu giysileri bir kenara atacak olursan seni bir daha örtmem ve soğuktan donarsın."

Sesi tedirginlik içinde çıkmıştı.

"Yanıma yaklaş" dedi fısıltıyla. Sol elinin yardımıyla sol tarafına dönmeye çalıştı ama Bailey onun yanında yattığından bunu yapamadı.

"Peki, kıpırdama. Benim yapmama izin ver."

Bailey onun sol elini kaldırdı, yan çevirdi. Cam mutlulukla iç çekti çünkü genç kadının yumuşak göğüslerini daha iyi hissediyordu şimdi. Bailey kolunu midesine koydu ve yanına yaklaştı.

"Biraz daha iyi mi?"

Ne kadar iyi olduğundan haberi yoktu. Ağzından birtakım sesler çıktı. Bu sesi yorumlamak Bailey'e kalmıştı.

"Galiba böyle daha sıcak oldu. Birkaç dakika sonra kalkıp işe başlayacağım. Eğer burada daha fazla kalırsam uyuyacağım ve bu da hiç iyi olmayacak. Yapmam gereken bir sürü iş var ama bunları aceleye ge-

tirmemeliyim, yoksa oksijen yetmezliği beni de avuncunun içine alacak."

Cam ona ne yapması gerektiğini sormak istedi ama çok uykusu vardı ve kendini çok yorgun hissediyordu. Artık ısınmıştı ve uyanık kalmak neredeyse imkânsızdı. Bailey sürekli konuşuyordu ve bu da Cam'e ninni gibi gelmişti. Uykuya daldı.

Bailey onca eşyanın altında dikkatle emekledi. Justice uyuyordu. Başındaki yara yüzünden uyumasını engellemesi gerektiğini düşünmesine karşın, bir yandan da uyumasının yararlı olabileceğini düşünüyordu. Titreme nöbetlerinden yorgun düşmüştü.

Bailey kendini daha iyi hissediyordu. Ayakları hâlâ buz gibiydi ama bedeni ısınmıştı; yeleğini Justice'a vermesine rağmen yine de fazla üşümüyordu. Eşyalarının arasından üçüncü bir gömlek çıkararak üstüne geçirdi.

Bir süreliğine uzanması baş ağrısı ve mide bulantısının geçmesini sağlamıştı. Eğer dikkatli olur ve yavaş hareket etmeyi unutmazsa bu yükseklikteki oksijen azlığı belki de onu eskisi kadar rahatsız etmezdi.

Ne göreceğini bilmesine karşın yine de bakışlarını çevirdi ve karla kaplı dağların zirvelerine baktı. Justice için, onlar sivri kayalıklara çarpmış uçak enkazıydı. Kurtulma şansları çok azdı, belki de hiç yoktu. Bailey çevrelerini saran yoğun boşluğu ve orada tek başlarına olmanın verdiği dehşet duygusunu bir kez daha hissetti.

Uzaklardan gelen helikopter ve uçak seslerini din-

ledi; kamp alanında yakılmış bir ateşin dumanını görme isteğiyle yanıp tutuştu ama... hiçbir şey yoktu. Onları aramaya çıkmamışlar mıydı? Justice yardım istemişti, büyük olasılıkla birileri Federal Havacılık'la bağlantı kurmuş olmalıydı; bağlantı kurulup kurulmaması umurunda değildi, aslında önemli olan birilerinin kendilerini aramaya gelmesiydi.

Çevresindeki mutlak sessizlik sinir bozucuydu. Korna sesleri ya da duman görmeyi elbette beklemiyordu ama bu gezegende yalnız olmadıklarını belirten bir işaret kendilerini çok iyi hissetmelerini sağlayacaktı.

Sessizlik ve hareketsizlik umutlarını yitirmesine ve terk edildikleri duygusuna kapılmasına neden oluyordu. Geceyi nasıl geçireceklerdi?

Yapmakta olduğu işlere devam ederek geçireceklerdi elbette. Örtü olarak kullanabilecekleri onca giysi, yiyebilecek bazı şeyler vardı ve kar suyunu içebilirlerdi. Ayrıca Justince'in çakısı da vardı.

Ah, lanet olsun. Çakı neredeydi?

Hâlâ cebinde olduğunu düşünerek rahatladı. Rüzgârdan korunmak için bir sığınak yapabiliirdi. Ama yapması gereken en önemli iş Justice'ın karnını doyurmaktı.

Uçağa yeniden tırmanarak valizlerinin içindeki tüm giysileri boşalttı, sonunda şeker ve çikolata paketlerini buldu. Bunların yanı sıra ıslak mendil de bulmuştu. Valizler boşaldığında ve çöp torbaları giysilerle dolduğunda onları yere koydu. Koltukların üstündeki küçük bölümleri açtı. Buradaki torbaları kullanabilirdi ama hangi işte kullanacağına daha sonra karar verecekti.

Justice'ın yanına giderek diz çöktü ve ilkyardım çantasının içindekileri inceledi. Battaniyelerin yanı sıra makas da vardı, bu da işine yarayacaktı. Gazlı bezler, yara bantları, pamuk, antiseptik bezler, plastik eldivenler, ağrı kesiciler ve ameliyat ipliği vardı. Kutunun içinde başka şeyler de vardı ama o anda Bailey için önemli olan Justice'ın başındaki yara için gerekli şeylerdi. Korkuyordu ama yapması gerekiyordu. Neyse ki, kutunun içinde ilkyardım el kitabı da vardı.

Rehberi karıştırarak yaraya nasıl dikiş atılacağına ilişkin bilgi aradı. Gerekli bilginin yanı sıra resim de vardı. Ne yazık ki, ilk satır "Yarayı beş dakika temiz suyla, sonra da sabunlu suyla yıkayın" diye yazıyordu.

"Evet haklısın" dedi kendi kendine. Yanında yarayı yarım yamalak yıkayabileceği su bile yoktu; söylenenleri harfiyen uygulaması mümkün değildi. Elinden geleni yapacaktı; yaranın içinde yabancı maddeler olması için dua etti.

Dur bir dakika. Gargara yapmak için kullanılan antiseptik bir sıvı vardı.

Telaşla tuvalet malzemelerinin bulunduğu torbayı açtı ve içinde şampuan ile gargara yapmak için kullanılan antiseptik sıvıyı koyduğu fermuarlı çantayı buldu. Antiseptik sıvıyı çıkararak şişenin arkasını çevirip talimatları okudu. Kimyager olmadığı için hiçbir şey anlamadı. Bununla birlikte şişenin üzerinde mikrop öldürücü olduğu yazıyordu. Islaktı, mikropları öldürüyordu, işine yarardı.

Elindeki plastik çantayı karla doldurdu, fermuarını kapadı ve bir kayanın üstüne koydu. Justice'ın yarasıyla ilgilenirken şansı yaver giderse, güneş plastik

çantının içindeki karı eritecek ve böylece su sorunu hallolacaktı. Yeterli olmayabilirdi ama yine de idare ederdi.

İhtiyacı olan her şeyi çöp torbalarının birinin üstüne koyduktan sonra Justice'ı uyandırmak üzere yerinde doğrulurken, birden Justice'ın yanında antiseptik sıvı olabileceği aklına geldi. Justice'ın çantasını açtı, çantanın en üstünde tıraş takımı duruyordu, onun altında da bir çift iç çamaşırıyla birtakım elbise vardı. Çantanın iki fermuarı vardı, sol taraftakinin içinde tarak, seyahat şampuanı ve bir düzine kadar prezervatif vardı. Erkekler. Sağ taraftakindeyse diş fırçası, küçük bir diş macunu, bir tıraş bıçağı ve küçük bir şişe antiseptik sıvı vardı.

"Lanet olsun" dedi içini çekerek. Antiseptik sıvının bir bölümünü kullanmıştı; şişenin yaklaşık yarısı doluydu. Yarım şişe bir işe yaramayacaktı, bu yüzden şişeyi çıkarmadı, tıraş çantasının fermuarını kapattıktan sonra plastik çantanın içine koydu.

Elindekilerle idare etmek zorundaydı. Yaranın mikrop kapmamasını ummaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Önce, diye geçirdi içinden, midesine tatlı bir şeyler indirmesi gerek, sonra da birkaç ağrı kesici içiririm.

Justice'ın yüzünü örten gömleği dikkatle açtı, yüzünün nasıl görüldüğünü bilmesine karşın yine de yüreği hop etti. Justice'ın yüzü kurumuş kanla kaplıydı, gözleri davul gibi şişmişti, kulakları, burun delikleri ve ağzının kenarı da kan içindeydi. Daha da kötüsü alnı şişmiş ve kesiğin kenarlarına doğru yayılmıştı. Baileyle bu şiş üzerinde durmadı, onu düşündüren tek

şey yaranın dikilmesi/di. Şiş belki daha da büyüyecekti, dolayısıyla zaman kaybetmemesi gerekiyordu.

"Justice" dedi eşyaların altından onu hafifçe sarsarak. "Uyan. iş zamanı."

Justice derin bir soluk aldı. "Uyanığım."

Sesi daha kuvvetli çıkmıştı, yarayı iyileştirmeye çalışmadan önce onu ısıtmakla akıllıca davranmıştı.

"Yanımda çikolata var. Bundan birkaç parça yemeni istiyorum, tamam mı? Kısa süre sonra, eğer şanslıysak her ikimiz de bir iki yudum su içebileceğiz. Sonra iki tane ağrı kesici almanı istiyorum. Bunları susuz yutabilir misin? Yutamazsan ağzına biraz kar koyarım ama çok fazla değil, çünkü vücut ısın yenden düşebilir. Dur bir dakika, ağrı kesiciyi önce alsan daha iyi olur, hadi şimdi işimize bakalım."

"Elimden geleni yapacağım."

Bailey içinde iki tane ağrı kesici olan kutuyu açtı ve bir tanesini Justice'ın ağzına koydu. İlacı ağzında çevirirken çenesi oynuyordu, kısa süre sonra ilacı yuttu. Bailey ona ikinci ilacı verdi, onu da aynı şekilde yuttu, sonra da "Görev tamamlandı" dedi.

"Güzel. Sıra bir şeyler yemeğe geldi." Çikolata paketini yırtarak Snickers'tan küçük bir parça koparıp ağzına koydu. Justice lokmayı çiğnemeye başladı.

"Snickers" dedi çikolatanın tadını anlayarak.

"Bildin. Genelde sütlü çikolata severim, ama bu kez biraz protein almak için fındıklıyı yeğledim ve Snickers'ları aldım. Akıllıca davranmışım, değil mi?"

"Bence bir sakıncası yok."

Çikolatanın midesini bulandırıp bulandırmadığını anlamak için Bailey bir süre bekledi. Kusup kusmaya-

cağını kestiremiyordu. Kızılhaç'a kan bağışı yapıldığında, bağışı yapan kişilere kaybettikleri sıvıyı geri kazanmalarına yardımcı olmak için bir şeyler içirdiklerini, kraker, bisküvi verdiklerini biliyordu. Çikolatanın bu işe yarayacağını düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra ona biraz daha çikolata verdi. "Keşke yanımda başını ve alnını uyuşturabilecek bir şeyler olsaydı" diye mırıldandı. "Diş çıkaran bebeklerde kullanılan jel bile işime yarayabilirdi, ama ilkyardım çantası hazırlanırken bebekler düşünülmemiş."

Justice çikolatayı çiğnedi, yuttu ve konuştu: "Buz."

İlkyardım çantasında buz torbası vardı. "Bilmiyorum. Şokta olmasaydın ve soğuk hava bir sorun oluşturmazdı endişelenmezdim. Ama başına konulacak bir buz torbası tüm bedeninin soğumasına neden olur, bunu yapmak istemiyorum." Düşünceli bir tavırla alt dudağını kemirdi. "Öte yandan çektiğin acı da sende şok etkisi yaratıyor. Eğer etkisi aynı olacaksa neden acı çekmene izin verelim?"

"Acımın az da olsa dinmesini istiyorum."

Çantanın içinden buz torbasını aldı, kullanma talimatını okudu ve torbayı yoğurarak topak haline getirdi. Torba tüm yarayı kaplayacak kadar büyük değildi ama şişin en yoğun olduğu yere koyabilirdi. Torba iyice soğuduğunda elinde tutmakta güçlük çekti. Gazlı bezden bir parça keserek kesğin üstüne yerleştirdi, sonra da buz torbasını yavaşça üstüne koydu.

Justice soğüğün karşısında derin bir soluk aldı. Baileyle onun çok üşüdüğünü fark etmişti ama Justice şikâyet etmiyordu.

"Buz torbası alnını uyuştururken ben kurumuş

kanları temizleyeceğim. Gözlerini açmak istediğinden eminim."

Islak mendil kutusunu açıp içinden bir tane alırken bir yandan da konuşmasını sürdürüyordu. Islak mendille gözlerinin etrafını silmeye koyuldu. Kurumuş kan kolay temizlenmiyordu. Sert yüzeyli bir bezle bu iş daha kolay olurdu. Kan gözkapakları ile kaşları arasında katılmıştı, burayı ovalayamıyordu; yaranın yerinden kanamasını istemediğinden kaşlarının çevresini hafifçe siliyordu. Islak mendil kandan kıpkırmızı oluncaya değin sildi, sonra bir başka mendil aldı.

Elinde yeni bir ıslak mendille Justice'a baktığında gözlerinin açıldığını ve kendisine baktığını gördü. Açık mavi-gri gözleri ile simsiyah kirpikleri hoş bir çelişki yaratıyordu.

"Merhaba, görüşmeyeli uzun zaman oldu" dedi Bailey.

Justice'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Gözlerini yavaşça hareket ettirmek ona acı veriyormuşçasına yattığı yerden çevresine bakındı. Başını hareket ettirmedi. Bailey'in arkasından uçağın enkazına bakarken gözlerini biraz daha açtı ve "Allah kahretsin" dedi.

"Evet, biliyorum."

Bailey de aynı duygular içindeydi. Yaralanmışlardı ama yaşıyorlardı. Uçağın içinde bulundukları durumla kıyaslandığında şimdiki durumları hiç de fena sayılmazdı. Bailey içinde bulunduğu şoku, kazadan kurtuluşlarının ayrıntılarına ve az sonra yapması gereken şeye odaklanarak atlatabiliyordu. Bu küçük ayrıntıları birer birer ele alacaktı.

Öncelikle yüzünü, kulaklarını, kulaklarının arkasını, boynunu, omuzlarını ve göğsünü temizledi. Elleri ve kolları da kan içindeydi. Üşümemesi için özen gösteriyordu, bir yeri temizledikten hemen sonra yine üstünü örtüyordu. Pantolonu da kan içindeydi, ama bunları daha sonra kendi temizlemeli diye geçirdi içinden. Justice'ın üstüne örttüğü bir dizi giysi de kana bulanmıştı. Kan kurumuştur ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Ayaklarını da temizlemesi ve soğuktan korumak için kuru çoraplar giydirmesi gerekiyordu.

Justice'ın üstündeki giysileri katladı, kanlar içinde kalan ayakkabıları ile çoraplarını çıkardı ve ayaklarını mümkün olduğunca çabuk temizleyip kuruladı. Kan pıhtıları temizlendikten sonra Justice'ın ayakları soğuktan bembeyaz olmuştu. Ayaklarını giysilerle yeniden örttü. Buz kesmiş ayaklarını gömleğinin içine sokarak ovmaya başladı.

"Ah, bu çok güzel" dedi Justice boğuk bir sesle.

Bunun ne anlama geldiğini anlamadı önce, ama hemen sonra soğuk parmakların sutyensiz göğüslerine değdiğini fark etti. Ayakları çok büyüktü, bedenini geri çekemiyordu ve ayak parmaklarının göğüslerine; değmesini engellemesi mümkün değildi. Ayaklarına hafifçe vurdu. "Kendine gel" dedi sert bir sesle "yok sa soğuktan donarsın."

"Sutyen takmamışsın" dedi söylenilenleri duymamışçasına.

"Takmıştım ama seni uçaktan çıkarırken islandı ben de çıkardım." Ses tonu hâlâ sertti.

Justice kendisini kurtarıırken sutyenini çıkarmak zorunda kaldığını anlamıştı. "Pekâlâ, ama çıplak me-

meler için beni suçlayamazsın."

"İddiaya girmek ister misin?" Soğuk tavırlı Justice'in normalde asla böyle konuşmayacağını biliyordu. Acı içinde olduğu ve yaşadığı şoktan iyice sersemlediği için bu şekilde konuştuğunun farkındaydı. Onu çapkın ve açık sözlü biri olarak düşünemiyordu, ama kendine gelir gelmez bu şekilde konuşmaktan vazgeçeceğini biliyordu. Yaşadığı şiddetli sarsıntının kişiliğini etkilediğini düşünüyordu.

"Memeler sözcüğünden hoşlanmadım."

"İkizler diyelim o halde. Daha iyi değil mi?"

"Göğüs sözcüğünün nesi kötü?"

"Hiçbir şeyi." Ayak parmakları bir kez daha kıpır kıpır oynadı. Bailey yeniden ayağına hafifçe vurdu. "Kıpırdama yoksa ayaklarını kendin ısıtmak zorunda kalırsın."

"Ayaklarımı mideme çekemem. Yoga dersinde değiliz."

Justice'in kendisini çok daha iyi hissettiği belliydi, iyice açılmıştı; bir ya da iki sözcüklü yanıtlar vermek yerine uzun cümleler kuruyordu. Çikolata mucizevi bir ilaç gibi onu kendine getirmişti.

"Sana bir şey söyleyeyim mi, kendine göğüs taktır, yoga derslerine katıl, sen de benim gibi olursun." Justice'in yeterince eğlendiğine karar vererek ayaklarını göğsünden çekti, temiz çorapları giydirdi ve üstünü yeniden örttü.

"Eğlence bitti. Alnın iyice dondu mu?"

"Öyle anlaşıyor."

"Talimatı okuyayım ve bu işi bitirelim." Kitapçığı eline aldı. "Ha bu arada aklıma gelmişken, suyumuz

olmadığı için yarayı gargara yapmak için kullanılan antiseptik sıvıyla temizleyeceğim. Kokabilir."

"Harika" dedi alaycı bir sesle.

Bailey talimatı okurken gülümsemesini belli etmeye çalışıyordu. "Pekâlâ... evet evet... Bu bölümü anladım. Sivri ucun yukarıya doğru kıvrılması için penseli iğneyle kavra." Ucu kıvrık dikiş iğnesine, sonra da ilkyardımcı çantasına baktı. Çantada pens yoktu, "işte bu harika" dedi alaycı bir sesle. "Temizlemek için pens lazım. Makyaj çantamda genellikle olurdu ama bu tatilde cımbız gerekeceği hiç aklıma gelmemişti."

"Uçakta küçük bir alet çantası var."

"Nerede?"

"Bagaj bölümünde."

"Valizleri çıkarırken gözüme ilişmedi" dedi ama bir kez daha bakmak için ayağa kalktı. "Büyük mü?"

"Evrak çantasından biraz daha küçük. İçinde çekiç, pens, birkaç İngiliz anahtarı ve tornavida gibi bazı temel aletler var."

Sürekli enkaza gidip geliyordu. Yolcu koltuğuna güçlkle tırmandı ve bagaj bölümüne doğru gitti. Uçağın zemini eğilmişti, eşyalar birbirinin içine girmişti, ama kargo ağı valizlerin sağa sola dağılmasını engellemişti. Tam ağzını açıp alet çantasını bulamadığını söylemek üzereyken Justice konuştu:

"Arka duvardaki rafların birinde olmalı, bağaj bölümünün kapısının hemen içindeki. Gördün mü?"

Justice'ın söylediği yere baktı ve çantayı gördü. Orada duruyordu. Duvarlara değil, uçağın zeminine bakıyordu. "Evet buldum." Alet çantasını alarak uçaktan çıktı.

Bir an için başı döndü ve kıpırdamadan durdu. Yavaş hareket etmeye özen göstermesine rağmen yine oksijen yetmezliği mi söz konusuydu? Yoksa onun da mı çikolataya ihtiyacı vardı. Bir anlık baş dönmesi geçtikten sonra çikolata yemeğe karar verdi.

"Galiba benim de bir şeyler yemem gerekiyor" dedi. Dizlerinin üstünde emekleyerek Justice'ın yanına geldi ve Snickers'tan bir parça kopardı. "Seni dinkerken bayılmak istemiyorum." Güneş batmadan önce dikiş atma işini bitirmeliydi.

Saatin kaç olduğu merak etti ve henüz saatine hiç bakmadığını fark etti. Bilincinin yerine ne zaman geldiğini, görevini yerine getirmesinin ne kadar süreceğini ve akşamın ne zaman çökeceğini bilmiyordu. İçgüdüsel olarak gömleğini Ayırdı ve bileğine baktı. Ama saati yoktu.

"Saatim kaybolmuş. Acaba bu nasıl oldu?"

"Büyük olasılıkla kolunu bir yere çarptın ve saatin düştü. Pahalı bir saat miydi?"

"Hayır, tatil için aldığım, ucuz ve su geçirmez bir saatti. Kardeşim ve karısıyla birlikte rafting yapmaya gidiyorum, yani gidiyorduk."

"Yarın ya da sonraki gün onlara katılabilirsin."

"Belki." Yavaşça çikolatayı çiğnedi. Orada tek başlarına oldukları düşüncesi yeniden korkuttu onu ancak bunu Justice'la paylaşmadı.

Baş dönmesinin geçmesi için çikolatadan yalnızca bir parça yemişti. İşine geri dönmek için zorladı kendini. Çikolatanın geri kalanını özenle kâğıdına sarıp bir kenara koydu, sonra da Justice'ın alnındaki buz torbasını aldı.

"Seni yüzüstü çevirecek ve yarayı temizleyeceğim. Böylece antiseptik sıvı, yüzünden aşağı akmaz."

"Ne yapmamı istediğini söyle."

"Önce bana doğru yaklaş, battaniyeden çıkmanı istemiyorum. Tamam, güzel. Şimdi poponun üstünde dön –dur bir dakika– şu vinil parçasını başının altına koyayım. Tamam işte oldu." Poposunun üstünde dönmesi, üstündeki giysilerin bir bölümünün yere düşmesine neden olmuştu. Bailey onun üstünü yeniden örttü.

Antiseptik sıvının gözlerine girmemesi için Justice başını mümkün olduğunca geriye attı. "Tamam, işte başlıyoruz" dedi Bailey. Sol elini siper ederek antiseptik sıvıyı kesğin üstüne dikkatle dökmeye başladı. Justice'ın yüz kasları seyirdi ama sonra kıpırdamadan yattı.

Bailey kesğin içinde herhangi bir parça ya da pislik olup olmadığına baktı ama kanın dışında bir şey görmedi. Talimatta kuru kanın temizlenmesi gerektiği yazıyordu. Bailey sıvıyı kesğin içine doğrudan dökmemeye çalıştı. Antiseptik sıvı bittiğinde Bailey şişenin kapağını kapatarak kenara koydu ve sonra da alkollü ped kutusunu açarak içinden bir ped alıp kesğin etrafını temizledi.

Ne yaranın ciddiyetini, ne de Justice'ın kolaylıkla mikrop kapabileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Bunun yerine yapması gerekenler üstünde yoğunlaşıyordu. Ellerini, iğneyi, pensi alkollü pedle temizledi. Sonra da plastik eldivenlerden birini eline geçirdi ve her şeyi yeniden sildi. Justice'ın alnını tentürdiyotla sildi. Her şeyi yaptıktan, her mikrobu öldürdükten

sonra dikiş atmaya hazırlandı. Derin bir soluk alarak başladı.

"Talimatta ortadan başlanması gerektiği yazıyor" diye mırıldanarak ucu kıvrık iğneyi derisine batırdı ve kesiğin diğer ucuna doğru dikiş attı. "Eğer eşit olarak dikemezsem başında kocaman bir yumru olacak."

Justice karşılık vermedi. Gözleri kapalıydı ve düzenli soluk alıyordu. Buz torbasına ve ağrı kesicilere karşın Bailey onun yine de acı çektiğinin farkındaydı, ama bu dayanılmayacak bir acı değildi. İğneyi sapladı-ğında bedeni kasılmıyordu. Bailey yavaşça ve özenle çalışıyor, hata yapmaktan korkuyordu. Her dikiş düğümlemiş ve pensle tutturulmuştu. Dikişlerden yalnızca biri diğerlerinden bağımsız duruyordu ve talimatta düğümün kesiğin üstünde değil, derinin üstünde olması gerektiği yazıyordu. Bailey kendini pantolon paçasının kıvrımını bastırıyor gibi düşünmeye zorladı ama bir işe yaramadı, çünkü dikiş dikmek en sevdiği işler arasında değildi ve pantolon paçası kıvrıma, konusunda da pek başarılı değildi.

Kesik altı santim uzunluğuydaydı. Santim başına kaç dikiş atması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu, dolayısıyla kesiğin ortasından başlayarak gözüne iyi gözüken bir şekilde dikişleri atmaya başladı. İşini bitirdiğinde elleri titriyordu; dikiş atma işleminin en az bir saat sürdüğünden emindi. Siyah dikişlerin etrafındaki kanları sildi, sonra duraksadı. Yaranın üstüne bir bant yapıştırmadan önce acaba antibiyotik sıvıyla yarayı temizlese miydi? Doktorların bu şekilde çalışmadıklarına emindi, ama onlar ameliyatlarını steril ortamlarda yapıyorlardı, ihtiyaç duyabilecekleri her

türlü şey ellerinin altındaydı. Oysa Bailey ve Justice karlar içindeki bu dağ eteğinde mahsur kalmışlardı ve yanlarında çok az yiyecek vardı. Bailey bağışıklık sistemlerinin iyi çalışabilmesi için birçok şeye ihtiyaçları olabileceğini düşündü.

Antibiyotik sıvıyı yaraya sürdü, sıvının içinde ağrı dindiren bir özellik de vardı, bu da iyi bir şeydi. Sonra yarayı steril pedlerle sardı ve gazlı bezi Justice'ın kafasına doladı. Bu bandaj sayesinde yaranın mikrop kapması da engellenmiş oluyordu.

"Tamam" dedi sonunda, yere Justice'ın yanına otururken. "Oldu. Listemizde bundan sonraki madde kendimize bir sığınak yapmak olacak."

*R*anet olsun, çok seksiydi.

Bu Cam'in aklına daha önce hiç gelmemişti ama şimdi böyle düşünüyordu. Görünüşünden kaynaklanmıyordu, çünkü Bailey perişan bir haldeydi. Saçları darmadağındı, yüzü kan ve kir içindeydi ve gözlerinin altı mosmordu. Giyimiye dilenci bir kadınla dağ adamı arasında bir şeye benziyordu. Bir saat boyunca kafasında delikler açmış olmasına karşın -ya da belki de bundan ötürü- onu öpmek istiyordu.

Bu son düşünceye içinden homurdandı. Onu nasıl öpebilirdi ki? Aslında öpmekten fazlasını yapmak istiyordu, bu yüzden içinde bulunduğu duruma şükrediyordu, yoksa ona kur yapacak, hatta onunla yatacağı bile.

Cam hiçbir zaman erkek peygamberdevesinin ölümle sarmaş dolaş olma pahasına dişi peygamberdevesiyle neden seviştiğini anlayamamıştı. Ya bu mahlukların beyinleri bu birleşmenin ölümle sonuçlanacağını anlayacak kadar gelişmemişti ya da bunların evrim süreçlerinde bir elektrik kontağı olmuştu. Sonuç olarak erkeğin ölümüyle sonuçlanan bu eylem bu türün devamı için olumsuzdu. Öte taraftan da erkek

peygamberdevesinin kafasının yenmesi sırasında dahi dişinin üzerinde gidip gelmeye devam etmesine hayran olmamak elde değildi. Hayatında ilk kez içgüdünün gücünü anladı. Her türlü tehlikeyi göze alarak onu çırılçıplak soyacak ve altına alacaktı.

Ama Bayan Wingate ile değil. Hay Allah, ilk ismi neydi? Aslında ilk ismini biliyordu ama ona Bayan Wingate dediği için şimdi aklına gelmiyordu. Şu an kafası çok iyi çalışmıyordu. İlk ismini hatırlaması ona önemli geliyordu, çünkü onu soymayı düşünürken ilk ismini hatırlayamamak tuhaftı.

Böylece hatırlama işine odaklandı. Alışılmışın dışında bir ismi vardı... içki markasına benziyordu. Viski markalarını kafasından geçirmeye başladı: Johnny Walker, Jim Beam, J&B, Bailey's... Bailey. Evet buydu işte. Kendini tebrik etti. Artık düş kurabiliirdi.

Bayan Wingate –Bailey lanet olasıca– kolay lokma değildi. Hem fiziksel, hem zihinsel açıdan kendisine meydan okuyacaktı. Çevresine bir duvar örmüştü ve Cam bu duvarın arkasındaki gerçek kişiliği çok az kişinin gördüğünü düşünüyordu. Yalnızca acil durumlarda bu gerçek kişiliği ortaya çıkıyordu ve böylelikle gerçek Bailey'i görebiliyordu.

Ama onu görmüştü ve gördüklerinden hoşnuttu.

Cam onunla yalnız kalmaktan memnundu, yalnız olmasalardı genç kadının mızmız, işe yaramaz, baş belası, şirret ya da talepkâr biri olacağından emindi. Oysa şimdi son derece sakin, işinin ehli, her sorun ve durumla başa çıkabilen, sağduyulu ve marifetli bir kadın olmuştu; Cam kendi gözleriyle görmese bunlara inanmazdı. Gerekli olan her şeyi yapmış ve Cam'in

yaşamını kurtarmıştı. Sıcak bedeniyle soğuktan buz kesmiş ayaklarını ısıtmak için bir an bile duraksamamıştı. Cam sutyen takmadığını fark ettiğinde de ne yüzü kızarmış, ne de sinirlenmişti.

Özgüvenli insanlardan hoşlanırdı. Boşanması esnasında kendisiyle ilgili birçok gerçek öğrenmişti ve bunları kadınlarla olan ilişkilerinde kullanıyordu. Eski-den subaydı ve bu meslek onun utangaç olmasına engeldi. Özgüvenli ve otoriter bir insandı; emir vermeye, önemli kararlar almaya ve emirlerinin yerine getirilmesine alışık biriydi.

Onunla ancak güçlü bir kadın başa çıkabilirdi, ama şimdi otuzlu yaşlarının sonuna geldiği bu günlerde eşit koşullarda bir ilişki istiyor ve karşısındaki kadının duygularını incitmekten kaçınıyordu. Oyun oynamaktan hoşlanmaz, kadınların kendine zorluk çıkarmasını sevmezdi.

Belki bu tür kadınlara ender rastlanılıyordu ya da belki de yanlış yerlere bakıyordu ama, aynı anda zeki ve çekici bir kadına çok sık rastlamıyordu. Örneğin Karen güçlü ve kuvvetli bir kadındı, ama ona karşı içinde cinsel bir çekicilik hissetmiyordu. Bailey'in güçlü kişiliği ona ilgi duymasına neden olmuştu.

İşler şimdi çok farklıydı. Genç kadının etrafına neden bir duvar ördüğünü bilmiyordu ama genç kadın bu duvarı geçici olarak yıkmış ve onun duvardan içeri

Girmesine izin vermişti; Cam duvardan dışarı çıkmaya kesin kararlıydı. Yaşadıkları bu kriz, aralarında bir bağ oluşturmuştu; hayatta kalma bağı. İçinde bulundukları bu dehşet verici durum sona erdiğinde, kurtarma ekibi geldiğinde genç kadın duvarını yeni-

den örecekti. Cam buna izin vermeyecekti. Güvenini bir şekilde kazanması gerekiyordu.

Sırtüstü yatıyor ve elinden bir şey gelmiyordu; büyük olasılıkla da bir iki gün daha böyle kalacaktı. Yediği darbeyle sarsılmış, ayrıca çok kan kaybetmişti. Gece olmadan kurtarma ekibinin kendilerine ulaşacağını düşünüyordu. Tehlikeli olduğundan, kurtarma ekipleri hava karardıktan sonra çalışmazlardı. Isı anormal derecede düşüp hava alabildiğine soğuduğunda hayatta kalmaları gerekiyordu. Günün geri kalan bölümü ve bu gece işleri zordu.

Başını pek hareket ettiremiyordu, ettirdiğinde gözünde şimşekler çakıyordu. Yavaşça gözlerini çevirdi ve Bailey'i gördü. Bir şeyler topluyordu ama bunların ne olduğunu anlamamıştı.

"Bir tür çalışmayla..." dedi Bailey ve yanına gelerek ona baktı. Elinde fermuarlı, plastik bir torba ile yarı erimiş kara benzeyen bir şey vardı. "Torbayı kayanın üstüne güneşte bıraktım ve karı eritmeye çalıştım. Kar eridi, biraz su içmen gerekiyor." Çevresine bakındı. "Bir yerlerde kâş yoktur değil mi, ya da kâşık?"

Bu soru karşısında neşelenmişti. "Yok."

Etrafına çaresizlikle bakan Bailey'in altdudağı sarkmış, kaşlarını çatmıştı. Onun ne kadar marifetli biri olduğunu artık iyice anladığı için kafasının içinden neler geçtiğini de tahmin edebiliyordu. Çatık kaşları dağıldı ve neşeyle konuştu. "Ah, işte!"

"Ah, işte ne?" diye sordu merakla genç kadın yanına yaklaşırken.

"Sende bir deodorant şişesi var. Biliyorum, çünkü eşyalarını karıştırdım."

"Ve..." Bu koşullarda eşyalarının karıştırılması umurunda değildi, aslında karıştırmaması aptallık olurdu ve genç kadının aptal olmadığı kesindi. Elinin altındakileri elbette bilmek isteyecekti.

"şişenin bir de kapağı var."

Ah, işte, gerçekten. Sprey şişesinin kapağı termos şişesinin kapağına benziyordu, ama biraz daha küçüktü. Bunu kendisi de dşnmeliydi.

Sprey şişesini plastik torbadan çıkardı. "Tadı biraz garip olabilir" dedi Bailey. "Kapağı karla temizleyeceğim, böylece suyun tadını daha iyi alabilirsin. Deodorantın içinde ne gibi maddeler vardır?"

"Büyük olasılıkla her şey" diye karşılık verdi. "Sa spreyin var mı?" Sa spreyi muhtemelen deodoranttan daha az zehirliydi. Deodorantta bir tür kimyasal olmalıydı, değil mi? Sa spreyinde alkolden başka bir şeyin olup olmadığını bilmiyordu ama, alkol diğerlerine nazaran daha az zararlıydı.

"Yok" diye karşılık verdi Bailey. Sanki bu konuşmanın dışında bir şeye odaklanmışasına dalgın bir şekilde karşılık vermişti. "Rafting yapmaya gidiyordum, hatırladın mı? Rafting yapan biri sa spreyini ne yapsın? Hımm. Deodorant kapağını kullanmak istemezsen bunu gargara şişesinin içine dkebilirim."

"Bence karla temizle yeter." Bailey sudan söz aınca Cam ne kadar susadığını fark etmişti, bir an önce su içmek istiyordu. Deodorant şişesinin kapağıyla idare edecekti. "Pekl o zaman."

Bailey alışırken Cam de onu izliyordu. Birkaç saniye sonra Bailey sol elinde mavi kapakla yanı başına melmişti.

"Oturmaya çalışma" dedi. "Başın döner ve yere yığılırsan suyun dökülmesine neden olursun." Konuşurken bir yandan da sağ kolunu Cam'in boynunun altına koymuştu. Böylelikle Cam'in yüzü Bailey'in göğüslerine değiyordu. Cam genç kadının göğüslerinden gelen o kadın kokusunu duydu ve bir an için yüzünü bu göğüslere dayamamak için kendini zor tuttu.

"Dikkatli ol" diye mırıldandı Bailey kapağı Cam'in dudaklarına doğru yaklaştırmak. "Fazla suyumuz kalmadı, birkaç yudum al ve suyu ziyan etmemeye çalış."

Cam sudan bir yudum alınca Bailey kapağı çekti. Bu yarı erimiş karda sert bir mineral tadı vardı ve bu tat plastik kokusuyla karışmıştı. Çok soğuktu ve dişlerinde bir hassasiyet oluşmuştu. Su paslı ağızının içinde hafif bir serinlik oluşturmuştu. Suyu keyifle içti. Bailey ikinci yudumu vermeye hazırlanırken Cam başını hayır anlamında salladı. "Sıra senin" dedi.

"Ben kar yerim" diye karşılık verdi. "Hareket ettiğim için vücut ısım öyle kolay düşmez." Kaşlarını çatı. "Kurtarma ekibi bizi ne zaman bulur dersin? İmdat çağrısından bu yana birkaç saat geçti ama ne bir helikopter sesi duydum ne de ona benzer bir şey. Eğer bu işin uzayacağını düşünüyorsan içme suyu işini halletmem lazım. Kar eritmek pek etkili bir yöntem değil."

"Kurtarma ekibi en erken yarın gelir."

Bailey şaşkınlıktaydı; yalnızca kaygılanmış ve tedirgin olmuştu. "Neden bu kadar uzun sürecek? İmdat çağrısından bu yana saatler geçti." Konuşurken plastik kapağı Cam'in dudaklarına yaklaştırdı ve Cam bir yudum daha içti.

"Çünkü bizi aramaya başlamamışlardır da ondan" dedi suyu yutarken.

Bailey'in yüzündeki tedirginlik arttı. "Neden?" diye sordu sert bir sesle.

"Programa göre Salt Lake City'de yakıt ikmali yapmamız gerekiyordu; kurtarma ekibi ancak orada durmadığımızı anladığında yola koyulacaktır."

"Ama sen imdat sinyali gönderdin! Yerimizi bildirdin."

"Bunun farkına varabilirler de varmayabilirler de. Varmış olsalar bile kurtarma ekibinin yola çıkmış olacağını sanmıyorum. Kurtarma işlemleri son derece pahalıdır ve kurtarma ekiplerinin kaynakları sınırlıdır; imdat çağrısının sahte olmadığından emin olmak isteyeceklerdir. Her şey yolunda giderken aptalın biri sırf eğlence olsun diye de imdat çağırısı yapabilir. Bir yanıt vermeden önce uçağın varacağı noktaya saatinde varıp varmadığını kontrol etmek isterler. Bundan sonra alarma geçseler bile kurtarma ekibini hazırlamak zaman alır. Haziran ayındayız, günler geç kararıyor ama kurtarma ekibinin kava karardıktan sonra bizi bulacağını sanmıyorum. Hava karardığı için de araştırmalarına sabah başlayacaklardır."

Bu bilgiyi sindirmesini izledi. Genç kadın vahşi doğaya çevirmişti bakışlarını. Birkaç dakika sonra içini çekti. "Rüzgârdan korunmak için bir şeyler yapmalıyız."

"Eğer yarın sabaha sağ çıkmak istiyorsan, evet haklısın."

"Ben de bundan korkuyordum." Bailey ona son yudum suyu da verdikten sonra başını hafifçe battani-

yenin üstüne yerleştirdi ve elini altından çekti. Acıklı bir şekilde gülümsedikten sonra cebindeki çakıyı çıkardı. "İşe başlasam iyi olacak. Bu uzun sürebilir."

"Çok fazla uğraşmana gerek yok; vücut ısıımızı koruyalım yeter, gerisi önemli değil. Uçaktan yararlanabilirsin, koltuklardan deri parçaları, teller alabilirsin."

Bu sözleri karşısında yüzünü buruşturdu. "Çok fazla uğraşmak, ha? Sen hayal kurmaya devam et. inşaat işinde berbatım."

Bailey'in içgüdüsel olarak bildiği bir şeyi Justice da onaylayınca, yani kurtarma ekibinin kaza yerine gelmesinin uzun süreceğini söyleyince akli daha da çok karışmıştı. Kurtarma ekibinin bir an önce geleceğini duymak istiyordu, çünkü sığınak yapacak gücü kalmamıştı. Bu şekilde daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Justice'ın yanında yatarak hem kendini, hem de onu ısıtması iyi olmuştu ama gösterdiği her çaba başının dönmesine neden oluyor, yamacın dikliği başının döndürüyordu. Yanlış bir adım ya da sendelemesi yamaçtan aşağıya düşmesine neden olacaktı, bu da en azından ayağının ya da kolunun kırılmasına neden olurdu. Tek iyi şey baş ağrısının geçmiş olmasıydı.

Her ikisinin yaşamı da Bailey'e bağlı olduğundan son derece dikkatli olması gerekiyordu. Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu, ancak ne yeterince zamanı vardı ne de gücü. Hava son derece soğuktu ve güneşin batmasıyla birlikte daha da soğuyacaktı, bu da birkaç saat içinde gerçekleşecek, hava hızla soğumaya başlayacaktı. Güneş batmadan önce su biriktirmesi ve başlarını sokabilecekleri bir sığınak yapması gerekiyordu.

Boş gargara şişesini alarak şişenin dar ağzından içeri kar atmaya başladı. Şişenin ağzı çok dar olduğundan el oyalıyordu. Elleri buz gibiydi, soğuktan parmakları ağrıyordu. Ellerini koltukaltlarına sokup ısıtmaya çalıştı. Ellerini örtebilecek bir şeye ihtiyacı vardı ve bunu bir an önce bulmalıydı.

Seçeneklerini düşünmeye koyuldu. Kürekleri tutmak için iki çift su geçirmez eldiven almıştı yanına, ama bu eldivenler parmakları açıkta bırakıyordu, bu da sorununu tam olarak çözmesini engelliyordu. Çoraplarını ellerine geçirebilirdi ama o zaman da istediği şekilde kullanamazdı ellerini; hem ayrıca çoraplar ıslandığında parmakları daha da çok üşüyecekti. Çorapları daha sonra kullanabilirdi.

"Eldiven işini unut" dedi kendi kendine; karı şişeye doldurması gerekiyordu ancak bunu elleriyle yapmak istemiyordu. Tırmık ya da kepçe niyetine kullanabileceği bir şey var mıydı acaba?

Gargara şişesini karların arasına bıraktı, sonra da içinde giysileriyle başka eşyaların olduğu çöp torbasına doğru giderek torbalardan birinin üstüne oturdu ve giysinin dışında ne bulduysa sistematik bir şekilde boşaltmaya başladı torbayı. Her eşyayı dikkatle inceliyor ve işine yarayıp yaramayacağına bakıyordu.

Deodorantı amacının dışında bir şey için kullanamazdı. Deodoranttan farklı bir şeye ihtiyacı vardı. Saç fırçası, temel makyaj malzemeleri –maskara, güneş kremi, dudak parlaticısı– okumak için yanına aldığı kitaplar ve dergiler başka amaçlarla da kullanılabilirdi ama hiçbirisi gargara şişesinin içine buz doldurmaya yaramazdı. Torbanın içinden birkaç tükenmezka-

lem, bir not defteri, koli bantları çıktı. Bantları bir kenara ayırdı, sığınak yaparken bu bantları kullanabilirdi. Bir paket iskambil kartı, böcek ilacı, bir panço, bunu da bir kenara ayırdı, dört havlu ve birkaç tane tek kullanımlık diş fırçası vardı torbada.

"Lanet olsun" diye söylendi. Neden bir paket kibrit gibi önemli ve kullanışlı bir şey almamıştı yanına? Dişleri temiz olacaktı, ağzı güzel kokacaktı ama bedenini nasıl ısıtacaktı?

Eşya yığınının bakarak bunların iki haftalık rafting yolculuğu için çok yararlı şeyler olduğunu düşündü, düş kırıklığıyla içini çekti... Sonra iskambil kartlarına baktı. Kartlar yeniydi, kutunun ambalajı açılmamıştı. Kartları aldı, dışıyla plastik ambalajı yırttı. Sonra içinden bir kart çıkardı. Kart plastikti, bunu bir şekilde kullanabilirdi.

"Yeterince iyi" diye geçirdi içinden mutlulukla.

Kart yeterince sertti, kartı kıvrarak huni şekline Sokup karı gargara şişesinden içeriye boşaltabilirdi. Şişeyi sallayarak ve altını kayaya vurarak şişenin içindeki karların yerleşmesini sağladı. Bu şekilde şişenin içine daha fazla kar koyabilecekti. Şişe karla dolunca kapağını kapattı.

"Bu iyi olmayacak" dedi dikkatli adımlarla Justice'in yanına giderken. Bailey karla uğraşırken Justice gözleri kapalı sırtüstü yatıyordu, genç kadının sesini duyduğunda gözlerini yavaşça açtı. Yüzü solgundu, bu da hiç şaşırtıcı değildi, ama ağzının kenarında belli be-Hrsiz bir gülümseme oluşmuştu,

"Bana yeni bir şey söyle."

Bailey ona karla dolu şişeyi gösterdi. "Eridiğinde

çok fazla su olmayacak ama elimden başka bir şey gelmiyor. Burada önemli olan karın erimesi. Şişeyi sıcak bir yere koymam gerek, sence neresi olabilir?"

"Kazağının altına koymayacağına bahse girerim" dedi. Gülümsemesinde alaycı bir ifade vardı.

"Haklısın." Ayaklarını ısıtma yöntemini kastettiğini anlamış, ama anlamazdan gelmeyi yeğlemişti. Justice kadının sutyensiz göğüslerinden utanmadığını hissediyordu, ayrıca Bailey ilişkilerindeki bu değişiklikten tedirgin olmamıştı. Şimdi birden iki iyi arkadaş konumuna gelmişlerdi. Bir uçak kazasından birlikte kurtuldukları için birbirlerine çok yakındılar. Öte yandan aralarındaki düşmanlık ve saldırganlık ortadan kalmıştı; hayatta kalabilmeleri için birbirlerine ihtiyaçları vardı. Uçağın düşmesini engellemek için gösterdiği akıl almaz çaba ve kurtulmalarını sağlaması karşısında Bailey ona saygı ve hayranlık duyuyordu. Justice artık onun kahramanı olmuştu.

Hafifçe içini çekti. Hepsinin ötesinde ne düşüneceğini ve ne hissedeceğini kestiremiyordu. Elindeki işe yoğunlaşmaya çalıştı, bu ne hissedip hissetmediğinden çok daha önemliydi, elindeki şişeyi Justice'ın üstündeki eşyaların altına, kalçasının hemen yanına koydu. "Umarım bu senin titremene neden olmaz. Çok mu soğuk?"

"Hayır, idare eder. Şişeyle aramda iki kat eşya var. Sen elinden geleni yapıyorsun, bırak karı da ben eriteyim."

"Haklısın."

Gülümsemesi bu kez gerçek bir gülümsemeye dönüştü, bembeyaz dişleri ortaya çıktı ve ağzının sol

kenarında küçük bir gamze oluştu. Bailey yanıtının ne denli kaba olduğunu ancak o zaman fark etti ve başını pişmanlıkla salladı.

"Affedersin. Çok kaba konuştum."

"Doğru söyledin." Başını kıpırdatamıyordu ama gözleri fıldır fıldırdı. Tek bir gülümseyişin ukala Kapitan Justice'ı ne denli değiştirdiği şaşılacak şeydi. Sarıgılı başına, yüzündeki yaralara karşın çok çekici bir adam oluvermişti.

"Şey... evet."

"Şükürler olsun ki evet dedin. Demeseydin gerçeikle tüm ilişkini yitirmiş olduğunu düşünecektim."

"Gerçekle olan ilişkiyi yitirmedim henüz" dedi ve içini çekti. "Ne yazık ki, gerçek bana elimi çabuk tutup bir şeyler yapmamı söylüyor, aksi halde burada soğuktan donacağız. Bu yükseklikte oksijenin azlığı bana gerçekten çok dokunuyor onun için yavaş ve dikkatli hareket etmem gerek."

Justice'ın yüzünü incelerken bakışları ciddileşti. "Sende de oksijen yetmezliği mi başladı?"

"Başım ağrıyor, miden bulanıyor, evet. Eminim bundan. Baş ağrısı gerçek olabilir ama galiba oksijen yetmezliğinden ben de rahatsız oldum."

Yüzünde ümitsiz bir ifade oluştu.

"Sana yardım edemiyorum, Kendini çok zorlama. Zorlarsan tehlikeli olabilir. Oksijen yetmezliği seni öldürebilir."

"Soğuktan donmak da öyle."

"Geceyi bir şekilde atlatacağız. Burada on kişiyi örtmeye yetecek kadar eşya var, ayrıca vücut ısılarımızı paylaşabiliriz."

Böyle yapmak zorundaydılar, Bailey kendilerine bir sığınak yapabileceğini sanmıyordu. Bu dağlarda geceleri havanın ne kadar soğuk olacağını da tahmin edemiyordu. Ya da Justice'ın durumunun nasıl bir gelişme gösterebileceğini. Aşırı soğuğun ve oksijen yetmezliğinin eşit derecede tehlikeli olamayacağını düşünüyordu. Justice'ın ne denli kan kaybettiği göz önüne alındığında kendisine oranla ölüme daha yakın olduğu açıktı.

"Dikkatli olacağım" diyerek ayağa kalktı. Başını kaldırıp yan yatmış olan uçağa baktı. Kargo ağına ve koltuklardan sarkan deri parçalarına ihtiyacı olduğundan bir kez daha uçağa gitmek zorundaydı. Ha, bir de elektrik kabloları vardı. Çok yorgun hissediyordu kendini. Kırık kanattan, kopan sol kanadın bulunduğu yerden ve kabinden sarkan elektrik kablolarını görbiliyordu.

Bu paniğe kapılmasına neden olmuştu. Karnı acıkmıştı, susamıştı ve çok üşüyordu. Tüm bedeni baştan aşağı ağrıyordu. Neredeyse unuttuğu sol kolundaki ufak delik varlığını yeniden hissettirmişti. Eğer yemek yemiş, kana kana su içmiş ve uygun giysiler giymiş olsaydı, bir de güzel bir kamp ateşi yansaydı bile yine de sığınak yapma zorunluluğundan hoşlanmazdı. Çocukken kumdan kaleler bile inşa etmemişti o. Mimarlık onu sıkardı.

Televizyonda Discovery kanalında izlediği hayatta kalma öykülerini anımsamaya çalışıyor, ama ayrıntılar aklına gelmiyordu. Zeminle kendileri arasında kalın bir tabaka oluşturmaları gerektiğini biliyordu; başlarının üstünde onları yağmurdan ya da kardan koruya-

bilecek bir şey olması gerektiğini biliyordu. Bunun ötesinde rüzgârdan da korunmaları gerekiyordu. Tüm bunları yaparken de dalları ve yaprakları kullanmalıydı.

Enkazın arasına girerek kargo ağının kancasını açtı, ağ yere düştü. Bu iş fiziksel çaba gerektirmediği gibi, koltuklardan sarkan deri parçalarını koparmak da aynı şekilde kolaydı. Deri parçalarının mümkün olduğunca büyük ve uzun olması için çakısıyla dikiş yerlerinden kesiyordu. Arkadaki koltuk kanepelere kadar büyüktü ve iki ayrı oturma yeri vardı. En büyük parça buradaydı. Deri onları rüzgârdan korurdu; zaten motosikletçiler de bu yüzden deri giysiler giyerdi.

Dikişlerin kesilmesi tahmin ettiğinden de uzun sürmüştü. Bazı deri parçaları inat ediyordu, bu yüzden onları gelişigüzel kesmişti. Derilerin koltuklardan sökülmesinden sonra koltukların üstündeki süngerler ortaya çıkmıştı. Bunlara da ihtiyaçları olacaktı. Sünger parçalarını da kargo ağıyla derilerin yanına koydu. Döşeme tahtasında daha fazla vinil vardı. Neredeyse ölmelerine neden olan uçak şimdi hayatlarını kurtaracaktı.

"Ne oldu tahmin et" dedi neşe dolu bir sesle, o gün öğleden sonra J&L ofisinden içeriye kaygısız adımlarla giren Bret. "Cam'in alerji konusunda haklı olduğu ortaya çıktı. Bu..." Cümlesini tamamlamadı, yüzündeki ifade kayboldu, mavi gözlerini Karen'in yüzüne dikti.

"Ne oldu?"

Karen konuşmadan ona bakıyordu. Teni kâğıt gibi bembeyazdı, bitkin ve kaskatı bir ifade vardı yüzünde. Elindeki ahizeyi yavaşça yerine koydu. "Ben de tam seni aramak üzereydim" dedi yorgun ve şaşkın bir sesle.

"Ne oldu?"

"Cam."

Bret saatine baktı. "Aradı mı? Vaktinden önce varmış olmalı."

"Hayır, aramadı." Karen dudaklarını güçlükle oynatıyormuş gibi konuşmuştu. Yutkundu. "Salt Lake'te yakıt ikmali için durmamış."

Bret'in çenesinde küçük bir kas oynadı. "Demek başka bir yerde durmuş" dedi kısa bir süre sonra donuk bir sesle. "Eğer bir sorun olsaydı uçağı indirirdi."

Karen başını hayır anlamında yavaşça salladı.

Bret orada öylece durarak Karen'in kendisine anlatmak istediklerini algılamaya çalışıyordu. Sonra da hızla ofisine gitti, çöp kutusunu aldı ve kusmaya başladı. Yeniden konuşmaya başladığında "Tanrım" dedi. "Aman Tanrım, inanamıyorum, inanamıyorum..."

Karen ofisin kapısında belirdi. "Alarm verildi."

"Alarmı boş ver" dedi dehşet içinde ona doğru dönerek. "Kurtarma..."

"Protokolü biliyorsun."

"Boşa vakit harcıyorlar! Onların..."

Karen'in yanıtı acı içinde başını sallamak oldu.

Bret öfke içinde sandalyesine bir tekme attı, sandalye duvara çarptı. "Lanet olsun!" diye haykırdı. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!"

Sonra telefonu kaldırarak birkaç kişiyi aradı ama hepsi protokolün takip edileceğini, Cam'in başka bir yere indiğine dair bir haber gelinceye kadar hiçbir şey yapamayacaklarını, haber gelmezse kurtarma ekibini devreye sokacaklarını söyledi.

Ahizeyi hızla yerine koyduktan sonra duvarda asılı haritaya giderek Cam'in izlemesi gereken Seattle ve Denver arasındaki rotayı inceledi. "Bin milden fazla" diye mırıldandı. "Herhangi bir yerde olabilir. Kim bilir başlarına ne geldi? Dennis'le konuştun mu? Mike dün Skylane için bir şey yazdı mı?"

Bu iki soruyu da Karen'e sormuştu. Karen onun telefon konuşmalarını dinlemiş ve Bret'in bir an önce arama işlemlerine başlamasını umut etmişti. "Baktım bile" dedi. "Bir şey yok. Dennis doğal bakım dışında

Skylane'de bir şey olmadığını söyledi." Duraksadı. "Ne olmuşsa... bu mekanik bir sorun değil. Uçağa kuş çarpmış olabilir ya da Cam hastalanıp bayılmış olabilir..." Sesi duyulmaz oldu.

Br6t hâlâ haritaya bakıyordu. Cam'in rotası ülkenin en dağlık ve engebeli bölgesindeydi. "Bir yerlere inmiş olmalı" diye ısrar etti. "Bir tarlaya, bir kanyona ya da bir yola, herhangi bir yere inmiş olmalı. Bunu yapsa yapsa Cam yapabilir."

"Araştırıyorlar" dedi Karen, "inmiş olsaydı telsizle haber verirdi ve Uçak Hizmet İstasyonu mesajı alırdı. Beklemenin dışında yapabileceğimiz bir şey yok." Konuşurken sesi titriyordu.

Uçak Hizmet İstasyonu farklı fonksiyonlar gösteren hava trafiğini ve acil kodlu mesajları gönderen uçağı denetleyen bir yerdi. Cam görsel uçuş kurallarını hazırlamıştı, bu da onun acil durumlarda ne yapması gerektiğini gösteriyordu. Cam, Salt Lake'e varması gereken zamanda varmadığında bu sistem karşı tarafı uyarmaktı. İletişim araştırması, rotası üstündeki tüm havaalanlarını kontrol ederek Salt Lake'e varması gereken saatten daha mı geç varacağını inceleyecek ve durumu araştıracaktı.

Burada uygulanacak protokole göre, bir saat sonra uçak hâlâ bulunmazsa iletişim araştırmaları yoğunlaştırılacak ve genişletilecek, uçağın inmesi olası tüm havaalanları kontrol edilecekti. Sonuçsuz geçecek bir saatten sonra FSS araştırmayı araştırma ve kurtarma ekibine devredecekti. Cam'in arkadaşları ve akrabaları aranacaktı. Yalnızca üç saat süren fiziksel aramadan sonra bir uydu uçaktaki Acil Yer

Bulucu vericisini alacak ve bunu kurtarma ekibine iletecekti; ama konumun uzaklığına göre işlem uza-yacaktı.

Karen haklıydı. Beklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.

Bret ofisin içinde volta atıyordu. Karen masasının başına dönmüş boş gözlerle etrafına bakmıyor, ara sıra çalan telefona yanıt veriyordu. Dakikalar o kadar ağır geçiyordu ki, beklemek işkence gibi geli-yordu.

Karen boğuk bir sesle telefona yanıt verdi. "Evet, teşekkür ederim" dedi ve gözyaşlarına boğuldu.

Bret kesik kesik soluk almaya başladı. Taş gibi donup kalmıştı. Ellerini yumruk yapmıştı. "Enkazı bulmuşlar mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Hayır." Karen gözyaşlarını sildi. "Tehlike mesajı almamışlar, hiçbir şekilde haber gelmemiş. Cam eğer bir yere acil iniş yapmış olsaydı..." Sözünü tamamlaması gerekmiyordu. Cam eğer acil iniş yapmış olsaydı bunu mutlaka telsizle haber verirdi, ama inmek ve düşmek iki farklı şeydi. "SAR başlatılmış."

Bret'in yüzü bembeyaz kesildi ve omuzları düştü. "Ben... Seth Wingate'i arasam iyi olacak." Masasına geri dönerek koltuğuna bıraktı kendini ve önündeki telefon rehberini karıştırmaya başladı. Karen bilgisayarındaki telefon numarasını bulup söyledi.

"Evet, ne var?" diyen bir ses telefona yanıt verdi. Arka taraftan televizyonun sesi duyuluyordu.

Şimdiden sarhoş muydu yoksa? Daha yeni öğle olmuştu. "Seth?"

"Yalnızca bir tane var."

"J&L firmasından Bret Larsen." Bret dirseklerini masaya dayadı ve bir eliyle gözlerini kapattı.

"Bugün üvey karıyı... özür dilerim, benim sevgili, çok sevgili üvey annemi Denver'a götürecektin sanıyordum."

"Cam son dakikada uçağı devraldı." Bir iki kez güçlkle soluk aldı. Şu işi bir an önce halletse iyi olacaktı. "Uçakla bağlantımızı yitirdik. Salt Lake'e yakıt ikmali yapmak için inmemişler."

Seth inanılmaz bir kahkaha patlattı. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Arama kurtarma ekibine haber verildi. Onlar..."

"Aradığın için teşekkür ederim" dedi Seth ve bir kahkaha daha patlattı. "Galiba bazı dualar kabul oluyor, ne dersin?"

Bret birden çevir sesini duydu. "Piç kurusu!" diye bağırdı, telefonu fırlatmamak için kendini güç tutuyordu. "Bok soyu! Piç kurusu!"

"Üzülmediğini düşünüyorum" dedi Karen. Yüzü hâlâ solgundu ama gözlerinde yaş yoktu, yoğun bir şok altında kalan biri gibi her yanı uyuşmuştu.

"Piç kurusu kahkaha attı. Dualarının kabul olduğunu söyledi."

% % %

Seth ilk iş olarak televizyonun sesini kısıtı ve kız kardeşi Tamzin'i aradı. Tamzin telefona yanıt verdi-

ğinde Seth telefonda gelen su seslerinden onun iki çocuğuyla birlikte havuz başında olduğunu anladı. Yeğenlerinden hiç hoşlanmazdı. Kız kardeşinden de fazla hoşlanmazdı ama yine de kardeşiydi.

"Söyleyeceklerime inanamayacaksın" dedi mutlu bir sesle. "Bailey'in uçağı Denver yakınlarında düşmüş galiba."

Tamzin'in ilk tepkisi kardeşininki gibi olmuştu. Kahkahalarla güldü. "Dalga geçiyorsun!"

"Az önce Bret Larsen aradı. Uçağı o kullanacaktı ama son dakikada bir değişiklik olmuş ve o uzun boylu olanı Bret'in yerini almış."

"Aman Tanrım, bu harika! İnanamıyorum. Bunu kutlamamız gerektiğini biliyorum, ama... Durumu nasıl idare ettin?"

Seth birden öfkелendi. Kardeşi çok aptaldı. Telefonu kimin aradığını gösteriyordu; Seth'in kendisini cep telefonundan aradığını biliyordu. Hiç güvenli değildi, ama o yine de umursamamıştı bunu? Kardeşini tutuklatmaya mı çalışıyordu?

"Neden söz ettiğini anlamadım" dedi buz gibi bir sesle.

"Ah, hadi Madison! Yapma, bu şekilde davranırsan partiyi iptal etmek zorunda kalırım! Bak annen sırlı-sıklam oldu. Tamam, bu kadar! Bir ay boyunca arkadaş yok!"

Seth telefonda yeğenlerinin şımarık seslerini duyuyordu. Tamzin çocuklarına gözdağı vermekte pek başarılı değildi ve çocuklar da bunu çok iyi biliyordu. Tek yaptıkları mızımlıklarını sürdürmek ve annelerini bezdirmektir. Tamzin çocukları sussun diye istekle-

rine boyun eğdi. Seth öfkeli bir sesle konuştu:
"Şunları susturamıyor musun?"

"Bugün beni deli ediyorlar."

Yeni bir şey söyle, dedi alaycı bir tavırla içinden.

"Evet, ne yapacağız?" diye sordu Tamzin. "Cesedi-
ni isteyelim mi, doğrusunu istersen onun gömülüp
gömülmemesi umurumda bile değil. Cenazesi için bir
kuruş bile harcamam."

"Beklememiz lazım. Uçağı araştırıyorlar."

"Yani uçağın yerini bilmediklerini mi söylüyor-
sun?"

"Bilseler niye araştırırsınlar ki?" dedi öfke dolu bir
sesle.

"Uçağın nerede olduğunu bilmiyorlarsa uçağın
düşüğünü nasıl biliyorlar? Uçak radar ekranından
kaybolmasıyla bu anlaşılır mı?"

Seth kardeşine teknik bilgiler vermeye kalkıştı ama
hemen sonra vazgeçti. "Programa göre yakıt ikmali
yapması gereken yere ulaşmamış."

"O zaman düşmemiş de olabilir, değil mi? Bundan
emin değiller, değil mi?" Sesinde belirgin bir düş kırıklığı vardı.

"Eminler."

"Peki paranın kontrolü ne zaman bize geçer der-
sin?"

"Cesetler bulunduğunda ve ölüm belgesi hazırlan-
dığında sanıyorum." Seth'in bu konuda bir bilgisi yok-
tu; yasal işlemlerin zaman alacağı kesindi.

"Ne kadar sürer? Kendi paramızın kontrolünün
bizde olmaması çok saçma. Bundan nefret ediyorum,
kesinlikle nefret ediyorum. Tüm arkadaşlarıma iyi

kalpliliğimiz yüzünden onun o evde kalmasına izin verdiğimizizi ve para harcama konusunda dikkatli olduğumu söylüyorum ama işin gerçeği onun her kuruşumuzu denetlemesi."

"Bilmiyorum" dedi sabırsızlıkla. "Bunu hemen öğrenmek istiyorsan avukatını ara."

"Dahası siyah matem giysileri giymeyeceğim, üzgünmüşüm gibi davranmayacağımı."

"Peki peki, ben de öyle." Birden iyice sıkıldığını fark ederek telefonu kapatmak istedi. "Daha somut bilgiler elde edince seni ararım."

"Keşke daha önce arasaydın. Çok kötü bir gün geçiyordum, beni daha erken arasaydın günüm çok daha iyi geçirdi."

Seth telefonu kapattı. Öfke içindeydi. Haberi ilk aldığı anda içinde oluşan mutluluk şimdi ağzında acı bir tat bırakmıştı. Bir bardak su içti ve banyoya giderek aynaya baktı; sanki kendisini ilk kez görüyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Karşısındaki insanların kendisini nasıl gördüğünü merak etti.

Oturma odasına geri dönerek yarıda bıraktığı viskisini içmek üzere kadehine uzandı. Üçüncü kadehi içiyordu. İçkisini içmeden kadehi masanın üstüne koydu. Kafasının berrak olması gerekiyordu, bu da daha fazla içki içmemesi anlamına geliyordu.

Çok ama çok dikkatli olması gerekiyordu, yoksa aptal kız kardeşi ağzındaki baklayı çıkaracak ve hapse girmesine neden olacaktı.

Bailey yaptıklarına bakmak için bir adım geriledi. Güzel olmamıştı. "Sığınak" eşyalardan oluşmuştu. Şekli çok garipti ve Üçüncü Dünya ülkelerinden biri bile buna "sığınak" demezdi. Dizleri titriyordu. Sığınak için o kadar çok çalışmıştı ki, yere düşmemek için direniyordu.

Başı zonkluyordu. Ağzı kupkuruydu, ağzına attığı erimiş kar onu kısa bir süreliğine rahatlatmıştı, ama üşümesine de neden olmuştu. Karnı çok acıkmıştı. Tüm bedeni ağrıyordu, adaleleri her hareket karşısında direniyordu. Sonuna doğru başı dönmeye başlamıştı, emeklemek zorunda kalmış, bu da pantolonunun ıslanmasına ve vücut ısısının düşmesine neden olmuştu.

Ama "sığınak" tamamlanmıştı ve başlarına yıkılmazsa geceyi orada geçirebileceklerdi. Hiç olmazsa rüzgârdan korunmuş olacaktı.

Justice'in çakısıyla kesme işlerini halletmiş, bulabildiği büyük ağaç dallarını ve uçağın parçalarını kullan-

mak zorunda kalmıştı. Uçakta kırık birçok parça vardı ama bunların çoğu gövdeye bağlıydı. Tam olarak kopmamış parçaları güçlkle yerinden ayırmıştı. Yerde duran iki dal parçasını alarak çakıyla düzgün bir hale getirmeye çalıştı.

Ağaçların bir hayli sık olduğu bir noktada, hafif içbükey duran bir kayalığın önünde dikdörtgenimsi ve nispeten temiz bir yer seçtikten sonra karı gücünün yettiği kadar elleriyle temizleyip, bulabildiği en düzgün dalları birbiriyle kesişecek şekilde toprağın üstüne dizdi. Etraf çam ve köknar ağaçlarıyla kaplıydı, bu ağaçların sık ve gür dikenlerle kaplı dallarını kullanarak toprağın üstünde rahat bir şilte oluşturdu.

Belki işe sonundan başlamıştı ama önce yataklarını yapmayı düşünmüştü, sonra sığınağı oluşturacaktı. Justice'ın dediği gibi, ne kadar küçük olursa o kadar iyi olacaktı. Justice'ın ayaklarını uzatabilmesi için sığınanın yeterince uzun olması gerekiyordu. Justice'ın yanına giderek onu dikkatle ölçtü. Yedi fitten biraz daha uzundu.

Bailey'i izleyen Justice'ın yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. "Ne yapıyorsun?"

"Boyunu ölçüyorum. Benim ayaklarımla yedi fitten birkaç santim uzunsun. Sığınağı küçük yapmak istemiyorum."

Yataklarını birkaç santim daha uzatmaya çalıştı, arazi meyilli olduğu için bir tarafı daha uzun yapmak istiyordu. Kısa tarafta kendisi yatacaktı.

Birbirleriyle kesişecek şekilde dizdiği en düzgün dalların üstüne uçağın koltuklarından çıkardığı süngerleri koydu. Elinde altı kısa, bir de uzun sünger

vardı. Bunlar yattıkları yerin yumuşak ve sıcak olmasını sağlayacaktı. Uyku tulumları içinde üşümeceklerdi.

Süngerleri yerine yerleştirdikten sonra daha büyük dalların yanına gitti. Bir çatı yapmalıydı, bandı dalları birbirine yapıştırmak için kullanabilirdi ama kullanmak istemiyordu çünkü yeterince bant yoktu. Çatı iskeletini oluşturmak için elbise parçalarını kullanırsa, sonradan bir sorun çıktığında sökölmesi daha kolay olurdu, oysa bant bir kez kullanıldı mı bir daha işe yaramazdı.

Berbat durumda olan ipek ceketini bu iş için biçilmiş kaftandı.

Önce ters V şeklinde bir şey oluşturmaya çalıştı ama bu tür işlerde son derece başarısızdı, iskelet üçüncü kez yıkıldıktan sonra çatıyı bu şekilde yapmaktan vazgeçti.

Eşyaların altında yatan Justice'ın yanına dönerek çömeldi. "İnşaat işinde berbat olduğumu söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Justice gözlerini açtı. "Bu gece açık havada uyuyacağımızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, senden yardım rica ediyorum. Yardım! Bana yardım et. Nasıl yapacağımı söyle. Muhtemelen bu konuda benden daha iyisindir."

"Daha önce rafting yaptığını sanıyordum."

"Yaptım. Ama karlarla kaplı dağlarda değil."

"Hiç çadır kurmadın mı?"

"Üniversite öğrencisiyken kamp ateşinin etrafında uyku tulumlarımızın içinde yataydık."

"Pekâlâ." Bir an için düşündü. "Ne tür bir çadır

kurmaya çalışıyorsun? A şeklinde mi, meyilli mi?"

"A şeklinde. Ama bir türlü ayakta durmuyor."

"Öncelikle temelini kur. Uzun tarafları birbirine paralel iki dalla kapla, üst tarafını destekle, sonra her birini tek tek destekle ve dört köşeyi de sağlamlaştıır."

Bu kulağa basit geliyordu. Yıkıntının bulunduğu yere geri dönerek ağaç dallarını ayırdı ve her bir yana birer tane koydu. Daha sonra da iki kısa dalı iki uca yerleştirdi ve ipek ceketinin parçalarını kullanarak iki kısa dalı daha uzun iki dalla bağladı. İşini bitirince sağlam olup olmadığını anlamak için çerçeveyi kıpırdattı, iki parçayı dikkatle birbirine düğümledi ve bir kez daha kıpırdattı çerçeveyi. Sağlam gibiydi.

"Şimdi ne yapacağım?" diye seslendi.

"Şimdi yükseltmen gerekiyor. İstediyin yükseklikte dört uzun dal yerleştir."

Bu kolaydı, ama dallar çok temiz değildi. Çakısını kullanarak mümkün olduğunca temizledi. "Tamam, yaptım" dedi.

"iki tanesini al ve bir çarpı işareti oluştur. Kesiştikleri nokta sığınanın yüksekliği olacak. İkinci çifti birinci çiftin kesiştiği noktada bağla. Sonra da iki kısa parça alarak bunları dalların kesiştiği noktanın altına yerleştir."

"Hımm." Justice'ın bununla ne yaptırmak istediğini anlamıştı. İpek bluzunu kesti ve sonra A harflerine benzeyen şekillere dönüştürdü. Dalların üstünde boynuz benzeyen yeni şekiller oluşmuştu. "Şimdi bunları temele bağlayacağım, değil mi?"

"Önce iki uzun parça bul ve bunları iki çapraz dalın çentiğine koy ve bağla ki üst çerçevenin her iki

ucu da temelle aynı uzunlukta olsun. Sonra da her şeyi temele bağla."

Justice'ın talimatlarına rağmen sığınağın çerçevesi sola kaymış, arkaya doğru eğrilmişti ama başını kaldırıp güneşe baktığında güneşin dağların arkasında battığını gördü ve sığınağı iyileştirmek için fazla zamanı olmadığını fark etti. Bunun yerine parçaları sıkıca birbirine bağladı. Bir iki adım geriye gidip baktığında sığınağın ayakta durabildiğini, en azından bu geceyi rahatlıkla içinde geçirebileceklerini gördü ve sığınağın çatısına doğru yaklaştı.

Büyük siyah çöp torbalarını çatının üstüne koyacaktı, bu gerçek bir çatı olmayacaktı elbette ama elinde bundan başka malzeme yoktu. Çöp torbalarını tahta çerçevenin üstüne koydu, rüzgâr çatıyı uçurmasın diye kargo ağını üstüne attı, bu çatıya bir ağırlık eklemişti.

Çöp torbaları A şeklindeki çerçeveyi tam olarak kapamamıştı ama elinde daha fazla çöp torbası yoktu. Boşlukta kalan yerleri ağaç dallarıyla kapamaya çalıştı. Hava kararıyordu. Dikkatinin bir bölümü düşen vücut ısısının üstünde yoğunlaşmıştı, yavaş hareket etmesi, kendini fazla yormaması gerektiğini unutmıştu. Tersine nefes nefese kalıncaya kadar çalıştı.

Tam ayakta durmuş gözüne ilişen bir boşluğu ağaç dallarıyla örtmek üzereyken birden gözü karardı. Sendeledi, panikle tutunmaya çalıştı ama elleri havada kaldı.

Normale döndüğünde karların arasında dizlerinin üstünde oturuyordu. Bir eliyle ağaçlardan birinin gövdesine sarılmıştı. Kalbi hızla atıyordu. Düşme ris-

kini göze alamayarak dizlerinin üstünde durmayı sürdürdü, dişlerini gıcırdattı. Midesi bulanıyordu.

Çerçevenin iki yanını kapatması, bunu yapabilmesi için de emeklemesi gerekiyordu. Parçalar ve ağaç dallarıyla sığınağın arkasına destek yaptıktan sonra, üstündeki karları sildi, karlar erimeyecekti ve sert rüzgârın karşısında etkili bir bariyer oluşturmuştu. Öndeki yarık tam olarak kapatılmamıştı, bu yarık kapı vazifesi görecek. Giriş yerini örtmek için büyükçe bir deri parçası aldı ama girişi tamamiyle kapamadı, kapaması da gerekmiyordu. Açık kalan bölümü içinde eşyalarının bulunduğu çöp torbalarıyla kapatabilirdi.

Şu anda en büyük sorunu ayağa kalkmak ve Justice'ı sığınağın içine yerleştirmekti. Ağaçlardan birine tutunarak dikkatle ayağa kalktı. Dizleri titriyor ve başı o kadar çok ağrıyordu ki, gözlerinin yeniden kararmasından korktu. Baş ağrısı hafifleyince bakışlarını yorgun bir şekilde derme çatma sığınağa çevirdi. Bu bir şekilde işe yaramalıydı; başka seçenekleri yoktu.

* * *

Yokuştan aşağı, Justice'ın yattığı yere doğru sendeleyerek ve yalpalayarak gitti. Aslında mesafe uzak değildi, otuz adım kaddı. Ama yine de bu otuz adım ona bir mil gibi geliyordu.

"Hazır" dedi soluk soluğa. Justice'ın yanına diz çöktü. Elleri soğuktan uyuşmuştu, dağlar çevresinde hafifçe dönüyordu ve yine midesi bulanmıştı. "Oraya nasıl gideceğini bilmiyorum doğrusunu istersen. Sürünebilirsen gidebilirsin."

Justice gözlerini açtı. "Ayağa kalkabilirim herhalde. Kalkamazsam sürünerek giderim." Titreyen genç kadına baktı. Pantolonu sıırıslılam olmuştı. Kaşlarını çatı. "Kendine ne yaptın böyle?" diye sordu sert bir sesle. "Aldırma, biliyorum. Bizim için kendini perişan ettin. Lanet olsun, Bailey..."

Bailey kendini çok incinmiş hissetti, sanki onun ne düşündüğünün bir önemi yoktu, incinmesi öfkelenmesine neden olduğundan öfkeli bir sesle konuştu. "Sığınakta uyumak zorunda olmadığını biliyorsun. İstersen burada soğuktan donabilirsin."

Güçlü bir el eşyaların arasından belirdi ve genç kadının kolunu yakaladı. Bailey kendini birden battaniyenin üstünde buldu. Onun bu kadar yaralı ve kuvvetsiz olmasına karşın kendisini oyuncak bir bebek gibi battaniyenin üstüne çekmesi karşısında çok öfkelenmişti. Ama ona karşı koyamamıştı.

Justice'in gri gözleri buğulandı. "Birlikte yatacağız, ister burada, ister sığınakta. "Ama öncelikle" dedi gaddar bir tavırla "yanımda yatıp bir süre dinlen, aksi halde bayılacaksın." Konuşurken yüzünü genç kadına çevirmişti.

Orada, Justice'in yanında yatmak ona çok iyi gelmişti; vücut ısısından yararlanıyordu. Yerinden fırlayıp sığınakta tek başına yatma isteği duyuyordu ama kalkması söz konusu bile değildi. Fiziksel direnişin verdiği tatmin duygusunu yadsıyarak konuştu. "Sen nankör birisin. Senin her zaman bir baş belası olduğunu düşünmüştüm ve şimdi bundan eminim. Sana çikolatamdan vermeyeceğim."

"Evet, evet" diyerek onu kendine doğru çekmeye

çalıştı, üstündeki ağır eşyalarla boğuşarak. Bunu başardıktan sonra onu iyice kendine çekti. Genç kadın kollarının arasında, yarı çıplak bedeninin yanında yatıyordu şimdi.

Vücut ısısı genç kadını bir kalorifer gibi sarmalamıştı. Aslında Justice o kadar sıcak değildi ama Bailey o kadar üşüyordu ki, Justice'ın bedeni ona alev alev gelmişti. Soğuk yüzü Justice'ın ılık boynuna ve omuzlarına değiyordu, belinin altındaki eli onu daha da yakına çekiyordu. Sıcaklığı hissetmesi o kadar güzeldi ki, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bunun yerine soğuk ellerini Justice'ın bedenine koydu. Justice yüzünü buruşturarak küfretti ama buz gibi elleri bedeninden çekmedi.

Bailey onun sıcak bedenine yaslanarak mırıldandı. "Sen uyuyunca başındaki dikişleri çıkaracağım. Kendi giysilerimi alıyorum, sen de kendi giysilerinle ısınır-sın. Ayrıca gargara şişemin kapağını da geri istiyorum."

"Sus" diye mırıldandı. Sıcak eli genç kadının omurgasının üstünde gidip geliyordu. "Dinlen şimdi. Kendini daha iyi hissedince bana kafa tutarsın."

"Canım ne zaman isterse o zaman kafa tutarım. Sen istediğin zaman değil. Gülümsüyor musun?" diye sordu kızgınlıkla, Justice'ın ses tonundan gülümsediğini anladığına yemin edebilirdi.

Gülümsemiş olsa bile genç kadının bunu görmemesi için ifadesini hemen değiştirmişti. "Kim, ben mi? Asla gülümsemedim. Hadi başını indir" diyerek eliyle genç kadının başını hafifçe aşağıya indirdi. "Bana iyice yaklaş."

İyice yaklaşmak mı? Daha fazla yaklaşması için üstündekileri çıkarması gerekiyordu. Justice'ın ısrarlı eli karşısında daha fazla direnemedi ve yüzünü onun bedenine gömdü. "Benimle dalga geçmekten vazgeç. Bundan hiç hoşlanmam, ayrıca bir işe yaramaz."

"Hoşlanacağını düşünmemiştim zaten."

Lanet olsun, yine yapıyordu. Bailey onu çimdiklemeyi düşündü ama bu da bir güç gerektiriyordu, oysa tüm bedeni yorgunluktan perişan olmuştu. Orada uzun süre yatmaktan, başını Justice'ın sıcak omzuna dayamaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Uykuya dalmaya cesaret edemiyordu. Hava kararmaya başlamıştı ve Bailey'in yapması gereken birçok şey vardı. "Kalkmam gerek. Hava kararmaya başladı..."

"Havanın kararmasına daha bir saat var. Beş dakika daha dinlenip ısınmalısın. Gargara şişesinde erimiş kar var, istersen biraz su içebilirsin."

İstemez miydi? Justice'ın hareket ettiğini fark etmemişti, ama kafası o kadar doluydu ki fark etmemesi doğaldı. Justice örtülerin altından şişeyi çıkardı.

Erimiş karın içinde bazı pislikler gözüne ilişti ama umursamadı bile. O kadar çok susamıştı ki, tüm suyu içebilirdi ama üç yudumdan fazla içmedi, ağzının içinde ısınan sıvıyı kana kana içti. "Çok güzeldi" dedi içini çekerek. Şişenin kapağını kapattı. Justice şişeyi örtülerin altına gizledi ve genç kadını bir kez daha kendine çekti.

Justice'ın kollarının arasında, onun vücut ısıyla çevrelenmiş bir halde yatan Bailey adalelerindeki tüm gerginliğin geçtiğini hissetti. Justice onu kızdırsa bile bu zor durumda birlikteydiler. Gecenin acımasız so-

ğuşunda ya birlikte yaşayacaklar ya da ayrı ayrı öleceklerdi. Yalnızca bir gece vardı önlerinde, kurtarma ekibi yarın gelirdi. Bailey, Logan ve Peaches'la buluşacaktı. Onlar da kim bilir ne çok meraklanmış, kaygılanmalardı. Belki de yarıda kalan raftinglerine devam ederlerdi. Uçağın düşmesinden sonra nehir raftingi oldukça yavan gelecek, diye geçirdi içinden uykulu bir halde. Bu da bir maceraydı ve adrenalini artırmıştı.

Birden bir diğer yalın gerçekte sarsıldı.

Justice kan kaybından yarı ölü bir adama dönüşmüştü, kafası yarılmıştı ve darbe almıştı. Yaşamını tehdit eden soğukla karşı karşıyaydı ve bedeninde başka ne tür hasarlar olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Tüm bunlarla karşı karşıyaydı ve lanet olasıca adam hâlâ dayanıyordu.

"Allah! dedi Bailey suçluluk dolu bir ifadeyle. "Çişin gelmiş olmalı, değil mi? Bu soruyu sana saatler önce sormalıydım, özür dilerim."

Justice soruyu birkaç saniye sonra yanıtladı: "İyiyim. Bekleyebilirim."

"Emin misin?"

"Eminim." Ses tonunda belli belirsiz bir sıkıntı vardı.

Bailey gülümsemedi çünkü yüzü yüzüne değiyordu ve yüz kaslarının her hareketini hissedebilirdi. Justice'in kafasında onunla cinsel ilişkiye girmek olabilirdi –genç kadın konumu gereği buna elverişliydi– ama Bailey kesinlikle böyle bir şey düşünmüyordu. Böyle bir şey yapmak istemesi garip kaçırdı ama Bailey penisleri söz konusu olduğunda erkeklerin garip davrandıklarını ve cinsel ilişkinin dışında hiçbir şey düşünmediklerini biliyordu.

Oysa onun akli yerindeydi ve akli ona korkunç bir durumda olduklarını söylüyordu. Bailey'in cinsel ilişkiye ayıracak ne zamanı ne de isteği vardı. Ayrıca her zaman geçerli olan klasik nedeni de hazırdı; başı çat-larcasına ağrıyordu. O anda tek istediği sığınağı tamamlayıp geceyi orada geçirmeleriydi.

Fiziksel şikâyetlerini bir yana bıraktı. "Eğer tuvaletini yapmak istemediğinden eminsen..."

"Eminim" diye homurdandı. Bu kez hırçın bir sesle konuşmuştu.

"O zaman yerdeki karları temizleyelim, Kaptan Justice."

Bir saatten uzun bir süre Justice'ın yanındaki derme çatma sığınağın üstünde çalıştı, ısının artması için sünger parçalarını yerleştirdi. Böylelikle battaniyenin içinde üşümeyeceklerdi. Yaptıkları kendisine mantıklı geldiğinden çalışmalarını sürdürdü.

Bailey, Justice'ı bayırın kenarına çektiğinde Justice yorgunluktan ve acıdan bembeyaz kesilmişti. Milim milim ilerliyorlardı ve her ikisi de soğuktan titriyordu. Bundan önce Justice'ın da yardımıyla Bailey ona temiz giysiler giydirmişti. Defalarca bayıra gidip gelmiş, çöp torbalarının içindeki giysiler ve diğer malzemeleri sürüklemişti; şimdi her şey hazırды ve gece çökmüştü.

Bailey hâlâ soğuktan titriyordu ve yine de sığınağın açık kapısının önüne çöp torbalarını yığılabiliyordu. Birkaç saniye mutlak karanlığın içinde yattılar, Bailey'in hızlı soluklarından başka ses duyulmuyordu, bir süre sonra Justice, Bailey'in pille çalışan kitap fenerini yak-tı. Bailey'in yanına sokulurken fenerin ışığı iri kemikli yüzünü aydınlattı, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Konuşmadan genç kadını yeniden kollarının arasına aldı ve eşyalarla üstlerini yeniden örttü. Pilin bitmemesi için feneri söndürdü ve genç kadının solukları düzelinceye ve titremesi azalıncağa değin öylece kaldılar.

"Ne zaman istersen" dedi, sesi boğuk çıkıyordu. "Snickers'ların geri kalanını bitirir ve su içeriz. Sanırım birkaç tane aspirin içsek fena olmaz."

"Hıhıh." Ancak bu şekilde bir yanıt verebilmişti. O kadar yorgundu ki tüm bedeni ağrıyordu. Evet, karnı çok acıkmıştı, ama yiyecek bir şeyler almak hareket etmesi anlamına geliyorsa, aç karnına yatmayı tercih ederdi. Şilte niyetine kullandıkları sünger parçacıkları oldukça rahattı ve Justice'ın yanında yatmanın verdiği rahatlık hoşuna gidiyordu. Onun soluğunu yanı başında duyuyor, bedeninin ısısı onu da ısıtıyordu. Ağrıyan başını Justice'ın omzuna dayayarak derin bir uykuya daldı.

* * *

Bailey uykuya dalar dalmaz Justice onun kaslarındaki gerginliğin yok olduğunu, soluk alışının düzeldiğini fark etmişti. Justice bir an için dudaklarını genç kadının soğuk alnına değdirdi, sonra yüzünü hafifçe çevirerek yanaklarının yanaklarına değmesini sağladı ve vücut ısınısını paylaşmaya çalıştı. Eğer geceyi sağ salım geçirecek olurlarsa bunu Bailey'in şaşmaz kararlılığı ve yanına aldığı onca giysi sağlayacaktı.

Mümkün olduğunca ona baktı, ama başını hareket ettirdiğinde canı çok yanıyordu. Bailey onun görüş alanında olduğunda sendeleyerek hareket etmesini, sonra yere çömelip emeklemesini izliyor ve ona yardım edemediği için öfkeleniyordu. Genç kadın bir şeyler yapabilmek için kendini hırpalarken, o kıpırdamadan yatmak zorundaydı. Birçok insanın "Artık da-

ha fazlarını yapamayacağım" dediği noktayı Bailey çoktan aşmış ve kendi sağlığını göz ardı ederek onunla canla başla ilgilenmişti.

Genç kadının perişan bir halde olduğundan emin-di. Onun her hareketini dikkatle izliyordu, onu göremediği zamanlar da hareketlerinin sesini dinliyordu. Yalnızca birkaç yudum su içmiş, aynı zamanda dur durak demeden çalışmıştı.

Öte yandan kaybettiği sıvıyı karşılamaya uğraşıyordu. Düzenli bir şekilde eriyen karı içiyordu. Bir noktada acı içinde yana dönmüş ve boşalan gargara şişesini karla doldurmaya çalışmıştı. Bailey o sırada işiyle o denli meşguldü ki onun bu çabasını görememişti.

Çikolata yemek ve su içmek için onu bir süre daha uyandırmamaya karar verdi. Genç kadın çok yorgundu. Onu sıkıca kollarının arasında tutmak zor değildi. Aralarındaki onca eşyaya karşın yine de genç kadının düzgün bedenini ve göğüslerini hissedebiliyordu. Justice'a göre fazla zayıftı ama kaslı bedeni sürekli jimnastik yaptığını ve aç kalarak değil ama jimnastik yüzünden zayıf olduğunu gösteriyordu.

Güçlü kasları onu bu akşam sıcak tutacaktı, ama yine de soğukla Justice'tan daha fazla savaşıacaktı. Onun uyumasına izin vermesinin başka bir nedeni daha vardı. Hava soğudukça Bailey üşüyecekti; üstlerindeki ve çevrelerindeki eşyalara karşın aslında ikisi de üşüyecekti. Paylaştıkları vücut ısısı onların biraz rahat etmelerini sağlayabilirdi, ama şafak sökerken ısıнын sıfırın altında olacağını düşünüyordu. Soğuk rüzgârlarla birlikte ısı daha da düşecekti. Bu insanların dayanabileceğinin çok altında bir soğuktu. Sığınak

onları rüzgârdan koruma görevini yerine getiriyordu ama hava geçirmez değildi. Gece boyunca Bailey'e sıkı sıkı sarılması gerekiyordu.

Ne eza ama.

İçinde bulundukları durumdan yararlanmıyordu, bunu yapabilecek gücü de yoktu aslında. Şimdilik geceyi birbirlerinin kollarının arasında geçirmeleri yeterliydi. Sabah erkenden kurtulacak olurlarsa, ki buna pek ihtimal vermiyordu, bu gece ikisinin arasında sağlam bir bağ oluşturacaktı. Birlikte uyumuşlar, hayatta kalabilmek için birbirlerinin ısısından yararlanmış, gecenin karanlığında birbirleriyle uzun uzun sohbet etmişlerdi. Genç kadının o eski soğukluğundan eser yoktu. Justice onun her zamanki gibi soğuk olmaya çalışmaktan vazgeçtiğini düşünüyordu.

Cam kadınların peşinde koşan biri değildi; buna pek gerek olmamıştı. Çok çirkin olmadığı sürece hiçbir pilot, kadınların peşinde koşmazdı. Çocukluğu Teksas'ta geçen Justice, lisenin futbol takımında oynamış ve kızlar arasında çok popüler olmuştu. Liseyi bitirdikten sonra doğruca Hava Kuvvetleri Akademisi'ne girmiş –güzel üniformalar, askeri maço tavırlar– ve tüm sorunlar ortadan kalkmıştı. Sonra da pilot okuluna gitmiş, uçmayı öğrenmiş ve rütbeleri artmaya başlamıştı. Bir albayın kızıyla evlenmişti. Bu arada sürekli kadınların ilgisini çekiyor, kendisi de bu ilgiye karşı koyamıyordu. Ordudan ayrıldıktan sonra boşanmış, ama yaşamında bir şey değişmemişti. Artık bir pilot ve bir işadımıydı, Bret gibi kadınların peşinden koşamazdı. Canı ne zaman biriyle beraber olmak istese amacına zorlanmadan ulaşabilirdi.

Öte yandan Bailey'in zor bir insan olduğuna ilişkin birçok belirti vardı. Cinsel organının sertleşmesi onu utandırmamıştı ama en küçük bir ilgi bile göstermemişti. Lezbiyen olduğunu düşünmüyordu; ya kendisine en küçük bir ilgi bile duymamıştı ya da etrafına ördüğü duvar bu şekilde davranmasını gerektiriyordu. Her iki ihtimalde Justice bu meydan okumadan hoşlanmıyordu. Mutlulukla gülümsedi.

Genç kadının yaklaşık bir saat uyduğuna karar verdiğinde, kim olduğunu görebilmesi ve korkmaması için küçük feneri yaktı, sonra da onu hafifçe sarsarak uyandırdı. "Bailey. Bir şeyler yeme zamanı geldi."

Bailey bir an için uyanır gibi olduysa da yeniden kaldı. Justice onu daha sert bir şekilde sarstı. "Hadi tatlım, bir şeyler yemeyeceksen bile su içmek zorundasın."

Gözleri açıldı, gözlerini kırıştırdı ve sanki nerede olduğunu anlayamamış gibi şaşkınlıkla etrafına bakındı. Sonra bakışlarını yüzüne çevirdi, örtülerin altından elini uzatarak Justice'ın bileğini tuttu. "Justice?"

"Cam. Artık birlikte yattığımıza göre bana ilk adımla hitap etmelisin."

Uykulu bir yüzle hafifçe gülümsedi. "Acelecî olma. Bu işler aceleyle gelmez."

"Kimseye söylemem." Küçük el fenerinin ışığında genç kadının yüzünü incelemeye başladı. Emin olması mümkün değildi ama genç kadının yüzü hâlâ solgun görünüyordu. Sağ elmacık kemiği biraz şişmişti ve gözünün altında morluk vardı. Çok perişan bir haldeydi ama yine de dayanıyordu. "Gözün morarmış" diyerek elini örtünün altından çekti ve yavaşça elmacık kemiğine dokundu.

"Ee, ne olmuş yani? Senin her iki gözün de mosmor."

"Bu ilk kez olmuyor."

Bailey esnedi. "Çok yorgunum" dedi uykulu bir sesle. "Beni neden uyandırdın?"

"Su içmen lazım, kuruyup gideceksin. Ayrıca bir şeyler yemen de gerekiyor."

"Kan kaybeden sensin. Suyu senin daha çok ihtiyacın var."

"Ben yeterince içtim. Hadi, benimle tartışma. İç şunu." Kalçasının yanında duran gargara şişesini aldı. Genç kadın söz dinleyen bir çocuk gibi şişeden birkaç yudum su içti ama o kadar yorgundu ki, Justice onun bunu güçlkle yaptığını fark etmişti. Şişe genç kadının titrek ellerindeydi, Justice içindeki suyu dökmemesin diye telaşla şişeyi ondan aldı.

"Güzel" dedi onu yüreklendirircesine. "Çikolatanın gerisini yemeğe ne dersin? Benimle paylaşır mısın?"

"Yalnızca uyumak istiyorum" diye söylendi. "Başım çok ağrıyor."

"Biliyorum, tatlım. Hani ikimiz de iki aspirin yutacaktık? Aspirinin etkisini göstermesi için önce bir şeyler yemen gerekiyor. Isır." Çikolatayı dudaklarına yaklaştırdı ve Bailey küçük bir parça ısırdı. Çikolatadan bir parça almadan önce Bailey'in çikolatayı çiğnemesi izledi. Sonra ona bir parça daha yedirdi. Kendine küçük bir parça kalmıştı.

Bailey'in sığınağın içine koyduğu ilkyardım çantasını açması gerekiyordu, hafifçe dirseklerinin üstünde yükseldi. Bu hareket karşısında bedeninin bütün kas-

lan isyan etmişti. Bir an için duraksadı, midesi bulanıyordu, gözlerini kapadı.

Gözlerini yeniden açtığında Bailey'in gözlerini kapadığını gördü. "Bailey, uyan. Aspirin."

Bailey bir kez daha gözlerini açmaya çalıştı. Justice ilkyardım çantasını yavaşça açtı ve içinde aspirin olan plastik torbayı aldı. Dişleriyle plastik torbayı yırttı ve iki tablet yuttu, iki tane de Bailey'e verdi. Her ikisi de ilaçla birlikte birer yudum su içti, sonra Justice gargara şişesi donmasın diye kalçasının yanına koydu.

El fenerini kapattı, birbirlerine alacakaranlıkta yeniden sarıldılar. Yüz yüze yatıyorlardı ve ayakları birbirine değiyordu. Genç kadının nasıl yaptığını anımsayarak eşyalardan birini alıp başlarına örttü. Örtü kısa gelmişti. Aralıktan giren buz gibi soğuğu hissediyordu ama soludukları hava sanki biraz ısınmış gibiydi.

"İyi geceler" diye mırıldandı Bailey. Justice'ın yanına iyice sokularak başını omzuna dayadı.

"İyi geceler" dedi. Genç kadını alnından öptü, elini kadının kalçasının üstüne koydu ve uyumaya çalıştı.

Bailey soğuktan uyuyamamıştı. Tedirgin uykusundan titreyerek uyandı. Tüm bedeni ağrıyordu ve kendini hiç iyi hissetmiyordu. Eğer birinin kollarının arasında olmasaydı etrafını çeviren bu zifiri karanlıktan korkardı. Onun kokusunu, varlığını tanıdı ve paniğe kapılmaması gerektiğini anladı.

Belki de paniğe kapılması gerekiyordu, çünkü Justice'in sol eli pantolonu ile külotu arasında duruyordu.

Justice elini çekip gömleğinin altına sokunca Bailey bedeninin sıcaklığını yitirdiğini hissetti.

Üstlerinde onca eşya olmasına karşın yine de üşüyorlardı. Sırtı ürperdi. Eşyaların arasından soğuk mu giriyordu acaba? Elini sırtına götürüp açık olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Uyandın mı?" diye sordu Cam alçak sesle, uyuyorsa onu uyandırmamaya çalışarak. Bu cümlelerin Justice'in göğsünde hafif bir titreşim oluşturduğunu fark etti. Ona daha fazla sokulmak istedi ama bu artık mümkün değildi.

"Üşüyorum" diye yanıt verdi. "Ayrıca elini çeker misin lütfen?"

"Hangi elimi? Bunu mu?" Külotunun üstündeki parmaklarını oynattı.

"Justice!" dedi sert bir sesle ve zifiri karanlıkta görünmesi mümkün olmasa da öfkesini belli etmek için gözlerini kıstı.

"Beynimde hasar var, hatırlıyorsun değil mi? Davranışlarımdan, parmaklarımdan hareketinden sorumlu değilim. Parmaklarım istem dışı hareket ediyor."

Bailey alaylı bir şekilde tısladı, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Onunla bu şekilde yatmasının baştan çıkarıcı olduğunun farkındaydı. Bunu hayatta kalmak için yapıyorlardı, ama bu davranışın arkasındaki neden onların birbirlerine yaklaşmasını ve samimi bir hava oluşmasını da engellemiyordu. İçgüdüleri alarm veriyordu. Eğer dikkatli olmazsa kendi ailesi de dahil birçok kişinin başına açılan dert onun da başına açılacaktı. Kötü seçimlerin insanların başına ne tür dertler açtığının farkındaydı. Bailey duyguları yerine aklıyla düşünen bir kadındı.

Bailey asla saçma sapan şeyler yapmazdı; ne iş yaşamında, ne de özel hayatında. Cam Justice'ı tanıımıyordu; evet birkaç yıldır iş dolayısıyla görüyordu ama bu onu tanıdığı anlamına gelmezdi. Onun şu son on iki saat içinde değişip değişmediğini bilmiyordu ama kendisi değişmemişti. Elbette tam anlamıyla yan yana yatmışlardı ama içinde bulundukları koşullar yüzündendi bu; aptalca kararlar almaya niyeti yoktu.

Bu yüzden gülmek yerine şöyle dedi: "Elini çek ya da sen bilirsin..."

"Neyi ben bilirim?" Justice'ın sesi neşeli çıkmıştı ama yine de elini çekip gömleğinin içine soktu. Bailey

bir şey söylemedi; ellerini bedeninde ısıtıyordu.

Ve ona dokunmaktan hoşlanıyordu. Bu düşünce paniğe kapılmasına neden oldu, ama ellerini onun bedeninden çekmek de istemiyordu. Justice uzun boy-lu, zayıf ve adaleli biriydi. Yakışıklı olmasa da erkeksi havası çok çekiciydi. Birden onun üstündeymiş gibi bir duyguya kapıldı, bacaklarını kalçalarına dolamıştı...

Bu duygulardan silkinmek istercesine huzursuzca kıpırdandı. Bunları düşünme. Cinsel çekiciliğin karar-larında etkili olması ona saçma geliyordu, çünkü hor-monların beyindeki karar alma mekanizmasını ele ge-çirdiği durumlar söz konusuydu. Çekicilik arttıkça kendini daha fazla denetlemesi gerekiyordu. Aslında çekici erkekleri görmezden gelme alışkanlığı vardı. Hiçbir zaman tutkulu bir ilişkisi olmamıştı, hiç âşık olmamıştı ve şimdi de âşık olmaya niyeti yoktu. Aşk ve tutku bir arada olunca dikkat etmesi gerekiyor ve bunların aptalca şeylere neden olacağını biliyordu.

Sırtı ve ayakları o kadar çok ağrıyordu ki... Daha iyi bir pozisyon bulabilmek umuduyla kıpırdandı. Uçak kazasından sonra kendini berbat hissetmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Birden ürperdi. "Saat kaç?" diye sordu. Gün doğmaya başladığında hareket edebilecek ve sıcaklık artacaktı.

Justice sol elini oynattı, saatin üstündeki küçük düğmeye basınca yüzü hafifçe aydınlandı. "Dördü çeyrek geçiyor. Yaklaşık dört saat uyumuşuz. Kendi-ni nasıl hissediyorsun?"

Justice sormuştu bu soruyu. Kafasında kocaman bir delik olan kendisiydi. Nereyse kan kaybından öle-cekti ve vücudunda anormal derecede ısı kaybı ol-

muştı. Sarsılmıştı, kendi başına hareket etmekte zorlanıyordu. Bailey onun yardım almadan beş metre yürüyemeyeceğini düşünüyordu.

"Başım ağrıyor. Her kasım ağrıyor ve üşüyorum" dedi Bailey kısaca. "Bunun dışında iyiyim. Senden ne haber?"

Justice yanıt vermek yerine genç kadının yüzüne dokundu, parmakları buz gibiydi. "Galiba senin ateşin var. Üşüdüğünü söylüyorsun ama ateş gibi yanıyor-sun. Aslında sen olmasaydın büyük olasılıkla ben de çok üşürdüm."

"Ateşim yok" dedi, bu yorum karşısında gururu incinmişcesine. "Ateşimin olması için hasta olmam gerek, ama hasta değilim. Oksijen yetmezliğim var yalnızca ve ilkyardım kitapçığına göre de oksijen yetmezliği ateşe neden olmaz. Baş ağrısına ve baş dönmesine neden olur ki, bunlar zaten var. Vardı. Şimdi başım dönmüyor ama, hey, ayakta da durmuyorum."

Hasta olmamalıydı. Daha yapacak çok şey vardı. Tatildaydı. Bu aptal yerden kurtulur kurtulmaz Logan ve Peaches'la birlikte raftinge gidecekti; hiçbir şey bu planını bozamazdı.

"Demin de söylediğim gibi, galiba ateşin var." Genç kadının söylediklerini duymazdan gelmiş ve konuşmasını sürdürmüştü. "Son zamanlarda hastalandın mı?"

"Hayır. Eğer hastalandıysam sana da geçmiştir. Aynı şişeden su içtik, bu yüzden hasta olmadığımı düşünsen çok daha iyi olur." Tedirgin bir şekilde arkasını döndü. Döner dönmez de sağ kolunda yoğun bir acı hissetti. Bu da neyin nesi?

"Lanet olsun" diye mırıldandı, sonra da yüksek

sesle tekrarladı: "Lanet olsun!"

"Ne lanet olsun? Bir şey mi oldu?" El fenerini açtı, fenerin ışığı Bailey'in gözlerini kamaştırmıştı.

"Hayır, iyiyim ben. Bu sabah... hayır dün sabah koluma bir metal parçası battı. Çekip çıkardım, unutmuşum. Kolum şimdi çok ağrıyor. Galiba mikrop kaptı" dedi asık yüzü bir ifadeyle. Pekâlâ, ateşi vardı işte. Lanet olsun.

"Bana bakmaktan kendine bakacak zaman bulamadın." Sesinde acı dolu bir ifade vardı. "Hangi kol?"

"Sağ."

"Bir bakalım."

"Günün ağarmasını bekleyelim. Bu haldeyken oturamıyoruz bile, onun için..."

Justice genç kadının giydiği gömleklerden en üstesinin düğmelerini çözmeye başladı. Bailey kendisini dinlemeyeceğini anlayınca elini iterek düğmeleri kendi çözmeye koyuldu. "Pekâlâ, pekâlâ. Birkaç saatin neyi değiştireceğini bilmiyorum ama koluma birkaç damla antibiyotik damlatıp bir plasterle kapatmak kendini iyi hissetmene neden olacaksa..."

"Çok suratsızsın. Sabahları her zaman böyle mi olursun?"

"Hayır, ateşim olduğu zaman böyle davranırım" dedi. Bir yandan da birinci gömleği çıkarmış, ikincisini çıkarmaya çalışıyordu. "Lanet olsun. Allah kahretsin. Hastalanmaya zamanım yok." İkinci gömleği de çıkardı.

"Sadece meraktan soruyorum" dedi ilgiyle gömlekleri izlerken. "Kaç gömlek var üstünde?"

"Üç ya da dört. Üşüyordum ve sana en iyi ceketimi vermiştim."

"Bundan ötürü sana minnettarım."

"Elbette minnettar olmalısın, Justice" diye homurdandı. "Bilincin kapalıydı ve olup bitenlerin farkında değildin."

Sıra son gömleğe geldiğinde duraksadı. Sutyeni yoktu ve Justice'ın bu manzarayı memnuniyetle izlemesini istemiyordu. Karnının üstüne dönmeye çalıştı. Sonra da kolunu gömleğinin içinden dışarı çıkararak, "İşte" diye mırıldandı.

"Lanet olsun, Bailey, yarayı temizlememişsin bile." Sesinde üzüntülü bir ifade vardı.

"Senin kanamanı durdurmak ve ikimizin de soğuktan donmasını önlemek gibi başka işlerle uğraşıyordum" dedi alaycı bir sesle, ama onun sesinde de üzüntülü bir ifade vardı. "Bir dahaki sefere öncelikle-rimi belirlerim."

"Islak mendilleri nereye koydun?"

Bailey sol eliyle paketi aradı, bulduktan sonra ona doğru attı. "İşte burada."

Islak mendil soğuktu ama koluna iyi gelmişti. Justice yarayı silerken Bailey yüzünü acıyla buruşturup "Ah" dedi.

"Hay Allah. Kolunun içinde bir şey varmış gibi hissediyor musun?"

"Evet, ama..."

"Çünkü metal parçası hâlâ orada. Galiba büyük parçayı çekip çıkarmışsın ama bu parça içeride kalmış. Ucu iğne gibi sivri. Dur, bekle... tamam yakaladım."

Bailey acı karşısında dişlerini sıktı. Bu eğlenceli bir iş değildi ama Bailey acıyla başını sallarken Justice hiç

konuşmuyordu, Bailey de konuşmadı.

"Derin sıcak ve şişmiş" dedi bir süre sonra. "İşte bu yüzden ateşin var." Bailey ıslak mendilin koluna değdiğini hissediyordu, Justice yara bantlarını yapıştırırken bir baskı hissetti. Kaç tane yarası olduğunu bilmiyordu. "Bu kadar önlemin işe yaramasını umalım."

Bailey yeniden gömleklerini giymeye başladı. Arkası Justice'a dönüktü. Ateşini düşürmek ve kendini daha iyi hissetmek için ateş düşürücü almayı düşündü ama sonra vazgeçti. Ateşi korkulacak kadar yüksek değildi. Bağışıklık sistemi mikroplarla savaşıırken biraz rahatsız olacaktı o kadar.

"Suyun geri kalanını iç" dedi Justice gargara şişesini uzatarak. "Tartışma istemiyorum. Ateş seni susatır."

Bailey söz dinledi. Birkaç saat sonra gün ağaracaktı; o zaman daha fazla kar eritebilirlerdi. Şimdilik dinlenmek ve ısınmak istiyordu.

Ayaklarını midesine doğru çekerek yan yattı. Justice genç kadının üstüne eşya yığıyordu. Üstünde o kadar çok eşya vardı ki, artık kıpırdayamıyordu. Sonra da elini genç kadının bedenine dolayarak iyice kendine doğru çekti.

Bu şekilde yatmak... güzel, diye geçirdi içinden Bailey. Ve şaşırtıcı derecede de sıcak. Güneş doğuncaya kadar bu şekilde yatacaktı.

Muhtemelen ekip güneş doğduktan sonra gelecekti; aksi halde direncini yitirecekti.

Seth Wingate erken kalkan biri değildi, ama o sabah böyle bir sorunu olmamıştı çünkü gece hiç yatmamıştı. Eğer rutinini izlemiş olsaydı bir gece önce saat on buçuk ile on bir arasında Seattle'ın en gözde gece kulüplerinden birine gidecek, oradan da başka bir kulübe geçecekti. Bu gece kulüplerinden birinde bir kız bulacak, canı istediği yerde onunla yatacak, çok içecek, hatta belki biraz da esrar çekecek ve sabaha karşı eve gelip yatağa gidecek hali olmadığından kanepede sızıp kalacaktı. Olağan rutinini izlemiş olsaydı tüm bunları yaşayacaktı ama izlememişti.

Gece kulübüne gitmek yerine o gece evde kalmıştı. Kayıp uçakla ilgili haberler yerel televizyonlardaydı. Yazılı ve görsel basındaki gazeteciler eve telefon edip mesaj bırakmışlardı. Tamzin de iki kez arayıp mesaj bırakmıştı ama Seth onu aramamıştı. Aptal kalmakla konuşmak istemişti, kim bilir neler saçmalayacaktı. Telesekretere bıraktığı mesajlar zaten yeterince kötüydü: "Eve gelince beni ara. Paramızı ne zaman alabiliriz? Bu arada sana teşekkür etmek isterim. Nasıl becerdiğini bilmiyorum ama harikasın."

Tamzin daha sonra kardeşinin cep telefonuna da

mesaj göndermişti. Bu mesajlar da Seth'in canını sıkı-
mıştı. Telesekreterli telefonundan kurtulması gereki-
yordu, dijital bir telefon alacaktı. Tamzin'in mesajları-
nı elbette silecekti ama adli tıp silinmiş mesajları da
okuyabilirdi. Üzülmektense güvende olmasında yarar
vardı.

Bu onun için yeni bir bakış açıydı, çünkü kelime
dağarcığında "güven" diye bir sözcük yoktu.

"Ayık" sözcüğü de yoktu ama bunu kelime dağar-
cığına eklemişti o gece. Acilen bir şeyler içmesi gere-
kiyordu, esrar da olabilirdi ama ayık kalması gerekti-
ğinin farkındaydı. Eğer yetkililer, bu olayda "yetkili-
ler" her kimse, eve gelip üvey annesi ve uçak kaza-
sıyla ilgili bir şeyler soracak olursa mutlaka ayık ol-
ması gerekiyordu. Huysuzluk yapmaktan vazgeçmesi,
içkiyi bırakması ve aptalca şeyler yapmaması gereki-
yordu. Akıllıca davranması şarttı, yoksa başı büyük
bir belaya girecekti.

Seth uzun gece boyunca evin içinde volta atıp dur-
muştu. Gece boyunca büyük ve lüks evinde dolaşmış,
etrafına sanki yabancı bir evdeymiş gibi bakmıştı. Ru-
hunu arayan bir hayalet gibi dolaşmış, içki içmemek
için direnmiş, aynı zamanda kendi içinin karanlığıyla
da yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Gün ağardığında gerçekten de bir hayaletmişçesi-
ne yüzünü incelemiş, kendini zayıf ve kuvvetsiz his-
setmişti. O sabah hiçbir şey yapamayacakmış gibi his-
setmişti ama aynı zamanda da hiç bu kadar tetikte ol-
mamıştı. Evin içinde dolaşmaktan ayakları ağrıyordu.
Şimdi bir şeyler yapmalıydı; bu fırsatı bir daha yakala-
yıp yakalayamayacağından ya da bir şeyler yapmayı is-

teyip istemeyeceğinden emin değildi.

Sonunda gökyüzü ağardığında, güneydoğudaki Rainer Dağı'nın karla kaplı doruklarını güneş aydınlattığında ne yapması gerektiğini biliyordu.

Önce mutfağa giderek kahvaltı için bir şeyler hazırlamak istedi. Genelde evde yemek yemediğinden mutfakta fazla bir şey yoktu. Hiç açılmamış bayat peynir dilimleri buldu ve çöpe attı. Kızartmak için ekmek yoktu. Biraz kahve vardı. Kahve yapmaya karar verdi. Dolapta bir kutu bayat tuzlu bisküvi, bir tabağın içinde de bir elma duruyordu. Elma ve bisküviler aç karnını doyurabilirdi. Kahve mahmurluğunu alırdı; belki tam olarak açılmayacaktı ama hiç olmazsa mahmurluğu geçecekti. Bu da iyi bir şeydi.

Duş yaptı, tıraş oldu ve üç takım elbisesi içinde en tutucu olanını giydi. Spor giysileri ve gece kulüplerine giderken giydiği birçok kıyafetinin yanında sadece üç takım elbisesi vardı. Öte yandan babasının elli takım elbisesi vardı. Bailey kaltağının bu elbiseleri ne yaptığını merak etti. Büyük olasılıkla çöpe atmıştı.

Bir kez daha aynaya baktı. Gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu ve yüz ifadesi... garipti. Ancak bu sözcükle açıklayabilirdi halini. Kendisine benzemiyordu.

Sonra arabasına atlayarak bir daha yapmamaya yemin ettiği bir şeyi yaptı: Wingate şirketine doğru yola koyuldu.

Güvenlikten geçemeyince hem çok şaşırdı hem de çok öfkelendi, çünkü çalışanların kimlik kartlarından yoktu yanında. Burası bir şirket, Tanrı aşkına, dedi kendi kendine. Beyaz Saray'a girmiyorum ki! Babası hayattayken bu binaya canı istediği zaman elini kolu-

nu sallayarak girerdi ama genelde canı pek istemezdi. Belki de beş altı ay, hatta daha uzun bir zamandan beri oraya gitmediğini fark etti.

Güvenlik görevlilerinden birinin şirketin CEO'su W. Grant Siebold'u aramasını beklerken etrafına baktı. Seth çocukken Siebold'a "Grant Amca" derdi, bu hitaptan vazgeçeli epey oluyordu. Babasının cenazesinden bu yana Grant'ı ne görmüş ne de ondan bir haber almıştı. Orosu çocuğu, Bailey'in kışından ayrılmıyordu, hep onun yanındaydı ve bu yüzden de Seth onunla konuşma zahmetine katlanmamıştı. Bailey artık hayatta olmadığına göre Grant'ın davranışları büyük olasılıkla değişecek, milyonlarca doların kontrolü kendilerine geçecekti.

Sonunda giriş izni çıktı. Seth verilen ziyaretçi kartını göğüs cebine ilişti ve kendisine Grant'ın ofisine nasıl gideceği anlatıldı. Sanki bilmiyordu, bu ofis bir zamanlar babasınınındı.

Ofis değişmişti. Asansör geniş bir bekleme odasına açılıyordu. Burada rahat koltuklarla duvarlardan birine monte edilmiş içinde tropikal balıkların olduğu büyük bir akvaryum vardı. Bir kenarda da dergi ve gazeteler duruyordu. Burada insanların uzun zaman bekledikleri anlaşıyordu. Bunların başında da kırklı yaşların ortalarında olduğu anlaşılan bir kadın vardı. Kadının masası çift kanatlı kapının hemen yanındaydı. Masanın üstündeki isimlikten adının Valerie Madison olduğu anlaşıyordu. Seth onu daha önce hiç görmemişti. Grant'ın sekreteri kır saçlı, ellilerinde, gözlüklü bir kadındı ve kendisine her zaman şeker ikram ederdi. Kadın ya ölmüş ya da emekliye ayrılmış olmalıydı.

"Lütfen oturun" dedi Valerie Madison ahizeyi kaldırarak. "Bay Siebold'un asistanına geldiğinizi haber vereyim."

Demek Grant'in sekreteri o değildi. Demek sekreterin bir de sekreteri... ah, özür dilerim, asistanı vardı.

Seth oturmadı. Akvaryumdaki köpüklerin yavaşça yükselişini, içindeki balıkların çaresizce dolaşmalarını izledi. Balıklar bir yere gitmiyordu, bir hedefleri yoktu ve sanki tek amaçları bu akvaryumda dolaşmışçasına gezinip duruyorlardı. Mutsuz olamayacak kadar aptallardı.

Tam arkasında sekreterin telefonu çaldı. Sekreterin alçak sesli konuşmasını duydu ama ne dediğini anlamadı. Sekreter ahizeyi yerine koydu, ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Seth bir şey söylemeden başıyla sekreteri selamladı, kapıdan içeri girdi ve kendini başka bir ofiste buldu. Bu oda daha küçüktü ama çok daha rahat görünüyordu; bir oturma odası gibi. Odanın dört bir köşesinden hafif bir müzik sesi duyuluyordu. Bu müziği gün boyunca dinlemek zorunda kalsam aklımı kaçıırım herhalde diye düşündü.

Kadın, antika bir Fransız yazı masasının başında oturuyordu, masanın üstünde düz ekran bir bilgisayar vardı. Saçları ensesinde toplanmıştı, canlı mavi gözleri sakindi ve ifadesiz bakıyordu. "Lütfen oturun" dedi. "Bay Siebold telefon konuşmasını bitirir bitirmez sizinle görüşecek."

Seth masanın üstündeki pirinç isimliğe baktı. Dinah Brown, isim, sahibi gibi anlamsızdı. "Grant'in eski sekreterinin adını hatırlamaya çalışıyorum" dedi Seth.

"Eleanor Glades olmalı."

"Bayan Glades" dedi parmaklarını şaklatarak. "Evet doğru. Bana şeker verirdi. Ne zaman emekli oldu?"

"Emekli olmadı" dedi Dinah Brown. "On iki yıl önce kalp krizinden öldü."

On iki yıl... bunun farkında bile değildi. Neden duymamıştı ki? Ama annesi söylemese bile babası sözünü etmiş olmalıydı. Siebold'lar onların yakın arkadaşydı ve sekreterini yitirmek Grant'i üzmüş olmalıydı.

Belki de bu olaydan söz etmişler ama o ilgilenmemiş veya dinlememişti. Ebeveyninin söylediklerini genelde dinlemezdi. Aslında dinlememeyi bir alışkanlık haline getirmişti.

Seth bir zamanlar babasının kuşandığından emin olduğu ofisten içeri girdi. Evet, o ofisti. Ama aynı olduğunu söyleyemeyecekti çünkü ofisin içindeki hemen hemen her şey değişmişti. Babası daha sade bir ofis kullanıyordu. Babasının ofis mobilyaları deriydi. Grant Siebold'un ofisi daha rahat, kullanışlı bir şekilde dekore edilmişti ve dışarıdaki ofislerle uyumluydu. Hiç olmazsa burada müzik çalmıyordu.

"Seth." Grant Siebold ayağa kalktı, her zamanki gibi yakışıklıydı. Saçları biraz dökülmüş ve kırışmıştı. Bakışları keskin ve suçlayıcıydı. "Bailey'den bir haber aldın mı?"

Grant'in sorusu karşısında şaşırmıştı. Ses tonundaki kaygılı ifade daha da şaşırtmasına neden olmuştu. Seth, Bailey'den hoşlanmamasının babasının iş arkadaşları ve dostları arasında bilinen bir gerçek olduğu-

nu ve paranın kontrolünün Bailey'de olmasından hoşlanmadığını bildiklerini düşünüyordu. Babasının ölümünden beri Bailey'in Grant'lerle çok sık görüştüğünü biliyordu.

"Hayır" diye yanıtladı kısaca.

"Korkunç bir olay. Gece neredeyse hiç uyumadım, bir haber almayı ümit ettim" dedi Grant oturması için eliyle koltuğu işaret etti. "Otursana. Kahve?"

"Evet, teşekkür ederim." Seth biraz daha kafeinin zararı olmayacağını düşündü. Oturdu. "Sütsüz." Grant onunla tokalaşmamıştı ve bunu kasıtlı yaptığı anlaşıyordu. Oysa iş dünyasında tokalaşmak soluk almak kadar olağan bir şeydi. Seth, Grant'in kendisini eski bir dost gibi karşılamış, hatta onu oğlu yerine koymuş olabileceğini düşünerek tokalaşmadığını varsaydı ama işin doğrusu Grant onu görmekten memnun olmamıştı.

Kahve fincanını alıncaya ve Grant'in yerine oturmasını bekleyinceye kadar iş konusuna girmede. "Şimdi Bailey öldüğüne göre..."

"Öldü mü?" diye sordu Grant kaşlarını kaldırarak. "Bir şey duymadığını sanmıştım."

"Duymadım. Ama öyle olması gerekiyor. Uçak kayboldu ve onları bulan yok. Eğer mekanik bir sorun yaşanmış olsaydı ve pilot uçağı herhangi bir havalanına, yola ya da tarlaya indirmiş olsaydı duyardık. Telsizden haber gelirdi. Kimse onlardan haber almadı, bu da uçağın düştüğü ve onların öldüğü anlamına geliyor."

"Mahkeme olaya böyle bakmaz" dedi Grant soğuk bir sesle. "Bailey'in ölümü doğrulanmadıkça ve ölü-

mü açıklanmadıkça yasal olarak hâlâ sizin paranızdan sorumlu."

Seth, Grant'in yüzündeki ifadeden kendisinin neden orada olduğunu, kendi parasının kontrolünü ne kadar süre sonra ele geçirebileceğini öğrenmek istediğini anladığını fark etti. Grant paranın vekillerinden biriydi ama bu yalnızca öğüt verme konusunda geçerliydi, son karar Bailey'indi.

"Burada olmadığına göre sorumlu olamaz" dedi Seth öfkesini belli etmemeye çalışarak.

"Provizyonlar otomatik olarak dağıtılacaktır, merak etmene gerek yok. Sen harçlığını alacaksın."

Harçlık? Bu sözcük beyninde zonklamaya başlamıştı. Otuz beş yaşındaydı ama on yaşındaki bir çocuk muamelesi görüyordu. Daha önce böyle bir hakaretle karşı karşıya kalmamıştı, paranın hakkı olduğunu düşünüyordu, harçlık değil.

"Hesapların kontrolünü istiyorum" derken buldu kendini. "O kaltağın paranın ne kadarını iç ettiğini öğrenmek istiyorum."

"Hiçbir şey iç ettiği yok!" diye bağırdı Grant, sinirlenmiş ve gözleri çizgi halini almıştı. "Doğrusunu istersen para onun sayesinde sağlıklı bir şekilde çoğalıyor. Babanın onu seçme nedeni nedir sence?"

"Çünkü aptalca davranarak onunla yattı!" diye haykırdı Seth.

"Tersine tüm fikir babanındı! Onunla evlenmek için onu ikna etmesi gerekiyordu ve..." Grant sustu ve başını hayretle iki yana salladı. "Önemli değil, eğer Jim sana planının ne olduğunu anlatmamışsa ben hiç anlatmam, çünkü seni benden çok daha iyi tanıyordu.

Sana yalnızca şunu söyleyebilirim: Bailey sizin paranıza en az kendi parası kadar özen gösteriyor. O gördüğüm en dikkatli yatırımcılardan biri, ayrıca fondan sana ve Tamzin'e ödenen para dışında tek kuruş almadı."

Seth dikkatini plan sözcüğüne vermişti. "Plan mı? Ne planı?"

"Demin de söylediğim gibi, bunu açıklamak bana düşmez. Eğer hepsi bu kadarsa..."

"Değil." Seth elindeki kahve fincanına baktı, öfke içindeydi. Buraya Bailey hakkında, konuşmaya ya da parasını sormaya gelmemiştı. Bir an için duraksayarak konuya en iyi nasıl yaklaşabileceğini düşündü, ama konuya doğrudan girmekten başka bir şey gelmiyordu aklına. Bunu ya şimdi yapacaktı ya da hiçbir zaman.

"İşe ihtiyacım var. Eğer uygun bir pozisyonunuz varsa işi öğrenmeye başlamak istiyorum." Bu şekilde konuşmaktan nefret ediyordu, ne de olsa burası babasının iş yeri idi ama araya mesafe koyan kendisiydi ve bu mesafenin kendiliğinden ortadan kalkması söz konusu değildi.

Grant bu sözlere hemen yanıt vermedi. Arkasına yaslandı, bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kısa süre sonra, "Ne tür bir iş istiyorsun?" diye sordu.

Seth, "Başkan yardımcılığı iyi olabilir" demek üzereyken sustu. İş isteyen biri konumunda olduğunu fark etti. "Ne olursa olsun" diye yanıtladı.

"O zaman yarın posta odasında çalışmaya başlayabilirsin."

Seth'in sırtı ürperdi. Posta odası mı? Büyük bir ofis

beklemiyordu ama yine de bir ofisinin olması gerekirdi... ya da en azından küçük bir oda verebilirlerdi. Neden kendisini hademe yapmıyordu? Sonra da gülümseyerek konuştu. "Temizlik işleri bir şirket tarafından yapılıyor, değil mi?"

"Evet. Eğer burada çalışmayı ciddi ciddi düşünüyorsan, işin içeriği ne olursa olsun ciddiye almalısın. İşini istenildiği şekilde yapmaz, mesai saatinden sonra gelersen ya da hiç gelmezsen o zaman her zamanki gibi dalga geçtiğini düşüneneğim. Zamanım kıymetlidir. Sen bu zamanı boşa harcamayacağını kanıtlayıncaya kadar seninle uğraşmak niyetinde değilim."

"Anlıyorum." Seth bunu söylemekten, yalvaran biri konumuna düşmekten nefret ediyordu ama bu konuma kendi kendine düşmüştü, suçlayacak başka kimse yoktu. "Teşekkür ederim." Kahve fincanını masanın üstüne koydu ve ayağa kalktı, Grant'in az önce dediği gibi zamanı kıymetliydi.

"Bir şey daha var" dedi Grant.

Seth bekledi.

"Neden bu kararı verdin?"

Seth ona bir kez daha soğuk bir şekilde gülümsedi. Ama aynı zamanda acı dolu bir ifade vardı yüzünde. "Aynaya baktım."

Sabahın ilk ışıklarına doğru Bailey sığınağın kapısındaki eşya dolu çöp torbalarını kenara iterek sürünmeye başladı. Bir eliyle karları itti ve çevresindeki beyazlığa baktı. "Hay Allah."

"Ne oldu?" diye sordu Justice arkasından.

"Gece kar yağmış" diye homurdandı. "Uçak karla kaplanmış." Tam olarak değil ama yine de karla kaplanmıştı. Dağların üstü beyaz bulutlarla kaplıydı, kar havayı daha da soğutmuştu. En fazla on metre ötesini görebiliyordu. Karın yağması işleri daha da zorlaştırmıştı. Neden bir sıcak hava dalgası yoktu ve neden karlar erimiyordu? Neden kurtarma ekibini daha iyi koşullar altında bekleyemiyorlardı? Çok üşüyordu ve ısınmak istiyordu. Başı hâlâ ağrıyor, tüm bedeni sızlıyordu. Hâlâ ateşi vardı. Tek istediği bu lanet olasıca dağlardan kurtulmaktı, ama üstüne bir de şimdi kar yağmıştı. Harika.

Gün doğmadan önce biraz daha uyuyabilmişti. Güneş yükselmişti ama bulutlarla kaplı gökyüzünde güneşi tam olarak göremiyordu ve doğal ihtiyaçlarını karşılamak için can atıyordu. Justice da aynı durumdaydı ve ona yardım etmek ile kendi işini bir an önce

görmek arasında kararsız kalmıştı. Kendi işini halletmeye karar verdi. "Şimdi gelirim" diye seslenerek aceleyle ağaçların arasına doğru gitti. Ağaçların arasından çıktığında Justice'ın işini yapmak için ayağa kalkıp bir ağacın yanına gitmiş olduğunu gördü. Justice'ın arkası ona dönüktü.

Olduğu yerde durarak ona biraz daha zaman tanıdı. Ağaçların arasına gitmesi onu çok yormuştu, gözlerini kapadı. Ne kadar hasta olduğunu farkına varmıştı; durumu elbette ölümcül değildi ama kendini çok zayıf ve perişan hissediyor, bu da onu rahatsız ediyordu. Ateşinin çıkması, üşümesi, yiyecek ve içeceğin olmaması bugün fazla bir şey yapmasına olanak vermeyecekti. Neyse ki yapacak fazla bir işi de yoktu. Diğer çikolatayı yiyebilirler, içmek için biraz daha kar eritebilirler ve kurtarma ekibinin gelmesini sığınağın içinde dinlenerek bekleyebilirlerdi.

Justice düne nazaran daha iyiydi. Kendi başına birkaç adım atabilmişti ama başındaki kocaman sargı bezleri, iki şiş göz ve yara bereleriyle berbat görünüyordu. Yaralı olması sığınağın içinde yatmasından başka bir şey yapmasını engelliyordu.

Justice'ın kafasında kötü bir kesik olmasına karşın kendisinin ateşinin yükselmesine kızıyordu. Bunda mantık neredeydi? Bir miktar antiseptik sıvı dökebilirdi koluna.

"Artık gözlerini açabilirsin" dedi Justice ve Bailey yavaşça gözlerini açtı.

Destek almak için ağaca yaslanıyordu, bedeninin duruş şeklinden bu kadarcık bir çabanın bile onu yormaya yettiğini anladı. Her soluk verişinde ağzın-

dan beyaz dumanlar çıkıyor ve bedeni soğuktan titriyordu. Ayağındaki ayakkabılar çok inceydi ve su alıyordu. Üstünde takım elbisesinin pantolonu vardı. Beyaz gömleğinin altında bir tişört bile yoktu. Genç kadının gömleklerinden birkaçını omuzlan ve boynunun çevresine sarmıştı ama yine de çok üşüyordu. Onu bu şekilde görmek Bailey'e her ikisinin ihtiyaçlarıyla ilgilenen kişinin kendisi olduğunu hatırlatmıştı.

Yavaşça ve dikkatle Justice'ın yanına gitti, elini omzuna attı, kendi elini Justice'ın beline doladı ve düşmemesi için kemerinden tuttu. "Hadi seni şimdi sığnağa geri götürelim. Başın nasıl?"

"Ağrıyor. Seninki nasıl?"

"Aynı. Net görebiliyor musun, miden bulanıyor mu?"

"Hayır, iyiyim." Bailey'i destek olarak kullanarak, önüne gelen her ağacı tutarak güçlkle birkaç adım attı. Sendeleyince genç kadın ona sıkıca sarıldı, Justice dengelerini yeniden kazanıncaya kadar bırakmadı onu ama tüm bu işlem bir gün öncesi kadar yorucu ve zordu.

Justice durarak çevrelerini sarmalayan dağlara baktı. Bailey onun etrafı dinlediğinin farkındaydı ama ıssız dağların arasında ısıklık çalarak esen soğuk rüzgârın sesinden başka bir şey yoktu. "Bir şey duydun mu?"

"Hayır."

Justice'ın sesindeki acı dolu ifadeyi fark etti. "Şimdiye kadar helikopterlerin sesini duymamız gerekirdi, değil mi?"

"Ben de öyle umuyordum ama şart değil. Hava

koşulları yola çıkmalarını geciktirmiş olabilir. Buraya kar yağdığını biliyoruz, bu yüzden hava muhalefeti söz konusu olabilir. Daha gerçekçi bir tahmin yapacak olursam, öğleye kadar gelemeyeceklerini söyleyebilirim." Soğuktan titredi, sonra da sıradan bir tavırla konuştu: "Yapacak hiçbir şeyimiz olmadığına göre burada durup donmanın bir anlamı yok."

Bailey onun bu görüşüne tüm kalbiyle katılıyordu ve sığınağa doğru gitmesine yardım etti. Biraz sürünerek, biraz sürüklenerek sığınağa geldiler. "Şişeyi ver de karla doldurayım" dedi Bailey. "Kahvaltıya hazır mısın?"

"Kahvaltıda ne var?" Şiş ve morarmış gri gözlerinde şakacı bir bakış belirmişti. Gargara şişesini uzattı.

"Akşamkiler; çikolata. Daha üç tane çikolata var, bu yüzden ikimiz de birer tane yiyebiliriz."

Justice duraksadı, bakışlarındaki şakacı ifade yok oldu. "Hepsini tüketmesek daha iyi olur" dedi sonunda.

Kurtarma ekibi onlara bugün ulaşamazsa, demek istemişti. Bunun düşüncesi bile dehşet vericiydi. Karanlıkta ve soğukta, bu dağlarda bir gece daha geçirmek mi? Kurtarma ekibinin ne zaman geleceğini bilememek sinir bozucuydu. Ya yarın da gelen giden olmazsa?

Bailey şişeyi sessizce aldı ve temiz karların bulunduğu tarafa doğru gitti. Ellerine bir çift çorap geçirmişti, şişeyi çorapla rahat tutamıyordu ama önemli değildi, çünkü bir gün önceki gibi üşümek istemiyordu.

Bu oldukça basit bir görevdi, bir gün önce başa çıkmak zorunda kaldığı işlerin yanında bunun lafı bile

olmazdı ama daha fazlasını yapacak gücü kalmamıştı. Canından bezmiş bir halde sürüklenerek sığınağa doğru gitti. Sığınağın içindeki hava kesinlikle dışarıdan daha ılıktı. Buna vücutlarının ısısı mı, yoksa rüzgârın esmeyişi mi neden oluyordu bilmiyordu. Nedenine aldırılmayarak ılık havanın tadını çıkarmaya başladı.

İçerisi loştu. Çikolataları koyduğu yeri bulması için el fenerini yakmasına gerek yoktu. Açlıktan ölüyordu, ama ilk parçayı çiğnemeye başladığında açlığı birden geçti ve lokma ağzında büyümeye başladı. Mide bulantısını bastırmaya çalışarak parçayı güçlükle yuttu, sonra da çikolatayı kâğıdına sararak fermuarlı plastik çantanın içine attı.

"Aç değil misin?" diye sordu Justice kaşlarını çatarak.

"Yemeğe başlayıncaya kadar açtım. Sonra bir parça daha alırım." Ağzı pas tutmuş gibiydi. Etrafına bakındı, köpüklü diş fırçası paketini buldu. Paketin içinden iki tane alarak birini ağzına soktu diğerini de Justice'a uzattı. "Al."

"Bu da ne?" diye sordu kaşlarını çatıp pembe köpüğe canlı bir şeymiş gibi bakarak.

"Tek kullanımlık diş fırçası. Suya gerek yok. Al ve dişlerini fırçala."

Diş fırçasını alıp dişlerini fırçalarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Diş fırçasındaki nane tadı Bailey'in hoşuna gitmişti, dişini fırçalamayı bitirdiğinde ağzını çok daha temiz hissetmişti. Bir de sıcak bir duş alabilseydi...

Hayal kurmayı sürdür, diye geçirdi içinden ve ağrıyan bedenini yastıkların üstüne bıraktı, örtüleri üstü-

ne çekti. Örtü olarak kullandıkları giysileri düzeltebilse üstlerini daha iyi örtmüş olacaktı ama şimdi bunu yapacak hali yoktu. Justice arkasından yaklaşarak onu kollarının arasına aldı ve eşyaları yeniden düzeltti.

Bir gece içerisinde bir rutin oluşması ne kadar da garip, diye geçirdi içinden. Artık hangi pozisyonu alacaklarını biliyorlardı. Hangi pozisyonda rahat olacaklarını biliyorlardı. Justice daha uzun boyluydu, onun için de kaşık pozisyonunda çok rahat ediyorlardı. Justice kolunu onun beline dolamış, diğer elini gömleğinin içine sokup karnının üstüne koymuştu. Çok garip diye geçirdi içinden Bailey, onunla nasıl bu kadar yakın olabildim ve kendimi nasıl oluyor da bu kadar iyi hissediyorum. Ama bunun hayatta kalma güdüsünden kaynaklandığına emindi. Bu dağlarda tek başlarına olmak yerine birlikte olmak çok daha iyiydi.

"Kart oynayabiliriz" dedi Bailey önlerinde uzanan uzun saatleri düşünerek.

"Ya da bu şekilde yatmayı sürdürebiliriz" diye karşılık verdi Justice.

"Olabilir." Orada öylece yatmak daha iyiydi. Kısa bir sessizlikten sonra Bailey derin bir uykuya daldı.

Cam, Bailey'in ateşinin dün geceye oranla artmadığını düşünüyordu ama genç kadının hasta olduğu her halinden belliydi. Uyanınca kolundaki yaraya bakacak, kırmızı noktaların geçip geçmediğini öğrenecekti. Antibiyotik sıvının işe yarayacağını ümit ediyordu, eğer sepsisemi başlayacak olursa içinde bulundukları durum kritik bir hal alacaktı. Bu arada uyumak Bailey

için en iyisiydi; aslında her ikisi için de. Böylece yiyecek ve suya çok fazla ihtiyaç duymazlardı.

ELT'nin şimdiye kadar bir helikopter göndermiş olması gerektiğini düşünüyordu ama hava şartları çetindi. Helikopter elbette buraya inemeyecekti ama bulundukları yeri saptayacak ve kurtarma ekibine bildirecekti. Bailey'in eşyaları sayesinde pek üşümüyorlardı ama bir kamp sobası çok iyi olur, onları ısıtırdı. Tabii birkaç şişe su ve enerji verecek yiyecekler de iyi olurdu.

Enerji verecek yiyecekler deyince aklına dün sabah ceketinin cebine attığı bisküviler geldi. Ceketinin nerede olduğunu bilmiyordu ama bulmak zorundaydı, bu bisküviler onlara çok iyi gelecekti. Sorun ikisinin de ceketini arayacak durumda olmamasıydı; zaten büyük olasılıkla yiyecekler dökülmüştü. Eğer bugün kurtarılabilecek olurlarsa ceket ve içindekiler umrunda bile olmayacaktı.

Fiziksel açıdan durumunun genelde iyi olduğunu düşünüyordu. Kan kaybından zayıf düşmüştü, yediği darbeden dolayı başı ağrıyordu ama ne iç organlarında ne de beyinde bir hasar vardı. Olmuş olsaydı, diye geçirdi içinden, geceyi çıkaramazdım. Ateşi yoktu; olsa bile çok düşüktü ve farkında bile değildi. Birkaç günlük bir istirahattan, bir şeyler yiyip içtikten sonra bir şeyi kalmayacaktı.

Bailey için kaygılanıyordu. Oksijen yetmezliği önemsenecek bir şeydi, mikrop kapmış yarası da öyle. "Lanet olsun" dedi kendi kendine "Bailey benimle uğraşmaktan kendisiyle hiç uğraşamadı ki."

Yapacak başka bir şey olmadığından uyuyan genç

kadına sıkıca sarıldı. Soluklarını dinledi, ateşinin yükselip yükselmediğine baktı. Aynı zamanda helikopterin sesini de dinliyor ve bir an önce gelmelerini diliyordu.

Bret geceyi ofiste geçirmiş, ara sıra başını masaya dayayarak kısa bir süre kestirmişti. Karen üstünü değiştirmek ve yiyecek bir şeyler almak için eve gitmişti. Geri geldiğindeyse üstünde kot pantolon ve tişört vardı. Çin yemekleri getirmişti. Yanında adı Larry olan deri ceketli, küpeli, dövmeli ve sakallı erkek arkadaşı vardı.

Larry oraya Karen'le ilgilenmek için gelmişti, çünkü genç kadın ne zaman kahve istese hemen koşup kahvesini getiriyor, boynuna masaj yapıyor ve ağladığı zaman da onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Genelde güçlü ve kuvvetli bir kadın olan Karen, Cam'in ölmüş olma ihtimali karşısında perişan olmuştu.

Küçük havaalanı genellikle gece yarısı kapanırdı ama Cam'in uçağının kaybolmuş olduğuna ilişkin haberler bazı kişilerin geceyi havaalanında geçirmesine neden olmuştu. Ne olduğunu öğreninceye kadar orada kalmak istiyorlardı. Baş makinist Dennis yüzünde üzüntülü bir ifadeyle ofisini içinde volta atıp duruyor ve bir yandan da rutin incelemeler sırasında bir şeyi atlayıp atlamadığını düşünüyordu.

İçinde bulunulan durum Çin yemeklerini yerken

baştan sona yeniden tartışıldı. Herkes mekanik bir arıza yaşandığını düşünüyordu; hava koşulları kötüydü ama uçağın düşmesine neden olabilecek ciddi bir sorun yoktu ortada. Cam havada hata yapmazdı; altimetreyi yanlış okumuş ya da dağın ne kadar yüksek olduğunu unutmuş olamazdı. O, başkalarını etkilemek için gösterişli davranışlar sergileyen biri değildi. Çok dikkatli ve sakin biriydi. Dolayısıyla ya bilincini yitirmişti ya da mekanik bir arıza olmuştu.

Küçük bir uçağın düşmesi, büyük bir uçağın düşmesinin aksine NTSB'nin geniş çapta bir araştırma yapmasını engelliyordu. Bu nedenle küçük uçaklar için arama ve kurtarma operasyonu gerçekleştirildi. Arama Seattle'ın dışında yapılacaktı, Bret insanların terminalde ne aradığını bilmiyordu, ama büyük olasılıkla onlar da kendisi gibi gergindi ve uyuyamayacaklarını bildiklerinden havaalanında kalmaya karar vermişlerdi.

Rutini biliyordu. İlk adım uçağın yerini saptamaktı. Enkazın yeri saptanıncaya değin kimse neyle karşılaşacağını bilemezdi. Alan çok geniş olduğu için araştırma ekibi belli bir hedefe gönderilecekti. Ama beklemek çok ıstıraplıydı.

O sabah saat dokuz civarında herkes yorgunluktan perişan olmuş bir haldeyken Karen telefona cevap verdi. Arayan her kimse bedeni gerilmişti. Yutkundu ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı. "Seni arıyorlar" dedi Bret'e. "Bayan Wingate'in kardeşi."

Bret yüzünü buruşturarak ofisine gitti. "Ben Bret Larsen."

"Ben Logan Tillman, Bailey Wingate'in kardeşi.

Neler oluyor?" diye haykırdı bir ses kulağına. "Hiçbir şey öğrenemedik, bir şeyler biliyorlar mı diye Bailey'in evini aradığımda üvey kızı yüzüme kahkahalarla güldü ve kız kardeşimin bunları hak ettiğini söyledi. Bununla ne demek istedi? Bir sabotaj söz konusu olabilir mi, planlı bir şey olabilir mi?"

Logan makineli tüfek gibi sormuştu sorularını. "Dur bir dakika. Dur! Kimse uçağa sabotaj yapıldığına ilişkin bir şey söylemedi. Tamzin'in ne demek istediğini bilmiyorum ama öyle bir şey yok." Bret gözüyle Karen'in kapının yanına gelip konuşmaları dinlediğini gördü. Ne Dennis, ne de diğer iki çalışan ofisteydi.

"Ama bunları hak ettiğini söyledi." Logan Tillman çok öfkeliydi ve avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. "Yalnız aptallar onun kardeşine kalleslik yapabilir."

Bret burnunu kaşıdı. "Tamzin'in söylediklerine al-dırma. Aklına ne gelirse onu söyler, gerçek olup olmadığı umrunda değildir. Sabotajdan kuşkulanmamızı gerektiren bir şey yok. Sen şimdi neredesin?"

"Bailey'le buluşacağımız yerdeyim, Denver'da."

"Otelde mi kalıyorsunuz?"

"Hayır, geceyi havaalanında geçirdik, ümit ederek..." Logan cümlesini tamamlamadı.

"Biz de geceyi burada geçirdik. Dinle, bir otele girdin ve biraz dinlenin. Kendinizi perişan ederek bir yere varamazsınız. Evet, biliyorum, aynı şeyi kendim de yapmalıyım. Bana cep telefonunu ver, bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım. Ben de sana cep telefonumu vereyim. Beni istediğin zaman arayabilirsin." Kendi cep telefonunu verdi, sonra da Logan'ın numa-

rasını yazdı. "Bak, iyimser olmaktan vazgeçme. Cam benim ortağım, böyle durumlarla daha önce de karşılaştı. O en iyisidir."

Bret telefonu kapattıktan sonra başını ellerinin arasına aldı. Tanrım, ne kadar da yorgundu. Eğer yapabileceği bir şey olsaydı, herhangi bir şey, kafasını meşgul edebilecekti. Beklemek çok kötüydü ama yapacak başka şey yoktu.

"Bu da bir olasılık" dedi Karen kapıdan başını uzatarak.

Bret başını kaldırdı. "Ne?"

"Uçağa sabotaj yapılmış olması. Evvelki gün Seth Wingate arayıp Bayan Wingate'in uçuş programını sormuştu, hatırlıyorsun değil mi? Daha önce böyle bir şey yapmamıştı." Yüzü gergindi ve gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Söylediklerine dikkat et" diye uyardı Bret. "Bu konuda en ufak bir kanıtımız bile yok. Gerçekten sabotaj yapılmış olsaydı Tamzin bunu insanlara söylemezdi herhalde."

"Senin de söylediğin gibi patron, o aklına geleni hiç düşünmeden söyleyebilen biri."

Patron. Bu sözcük havada asılı kalmıştı. Karen bu sözcüğü yalnızca Cam'e söylerdi. Bret ellerini birleştirdi ve başını çevirerek camdan dışarı baktı.

Gün boyunca uyuyup uyandılar, yalnızca eritmek için daha fazla kar gerektiğinde ya da doğal ihtiyaçlarını karşılamak için sığınaktan çıktılar. Bailey'in her uyanışında Justice ona zorla su içiriyor, Bailey de

onun içmesi için ısrar ediyordu. Justice bir ara yer değiştirmelerini, Bailey'in sırtını duvara vermesini ve kendisinin de yüzünü sığınağın açık kapısına çevirmesi gerektiğini söylüyordu. Bailey bu değişikliğin ne işe yarayacağını kestiremiyordu ama yine de onun sözünü dinleyerek yer değiştirdi.

Justice daha fazla kar almak için dışarı çıktığında Bailey bunun nasıl bir değişikliğe neden olduğunu anladı.

"Bunu ben yapmalıydım" diye karşı çıktı Justice geri geldiğinde. "Yeniden yer değiştirelim."

"Hayır" dedi sakın bir sesle. "Ben iyiyim, yalnızca biraz yorgunum. Sen sessizce yatmalı ve bedeninin bu yükseklığe ve oksijenin azlığına alışmasını sağlamalısın."

Bailey ona nedenini sormak istedi, nasılsa kurtulacaklardı, ama hâlâ helikopterlerin sesini duymamışlardı. Saatler hızla ilerliyordu, bu geceyi de dağda geçirecekleri gerçeğini kabul etmeye başlamıştı. Bu düşünce karşısında ağlamak istiyordu ama bu anlamsız olurdu.

"Sen başına darbe yedin" dedi Justice'a. "Senin de sessiz ve sakın yatman gerek."

"Koşmuyorum, inan bana. Ayrıca benim ateşim yok."

Bailey homurdandı, çünkü ateşinin olması haksızlık gibi geliyordu; hâlâ çok yorgundu ve kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Akşama doğru Cam "Hava kararmadan koluna bir kez daha bakmak istiyorum" dedi.

Bailey gözlerini kısarak ona baktı, gün ışığı demek, sığınaktan dışarı çıkmak demekti. "Üstümdekileri dı-

şanda mı çıkarmamı istiyorsun?"

"Evet. Yara bandının değiştirilmesi gerek. Şu eşyaları al ve üstünü ört. Yalnızca kolun dışarıda kalsın."

Justice ilkyardım çantasını alıp sürünerek dışarı çıktı. Bailey kolunu dışarı çıkarmaya çalışarak üstünü iyice örttü. Omzunun üstünden yaraya bakmak istedi ama alacakaranlıkta göremedi. Eşyalara sarınarak dışarı çıktı.

Oturabilecekleri kuru bir yer yoktu, bu yüzden kolunu ayakta durarak uzattı, Justice yara bandını çıkardı. "Metalin girdiği noktanın etrafı hâlâ kırmızı, ama bu kırmızılık yayılmamış." Yaraya biraz daha antibiyotik sürdü, üstünü yara bandıyla kapattı. Bailey kolunu geri çekerek gömleğinin düğmelerini kapattı.

"Dışarıda olduğumuza göre başındaki yarayı kontrol etsem iyi olacak" dedi.

Justice başındaki kalın sargı bezlerine dokundu. "Yeniden pansuman yapabilecek kadar sargı bezimiz var mı?"

Vardı ama bir kerelik. Ya yarın da kurtarılmazlar-sa? Bu düşünce sırtının ürpermesine neden oldu. Dağda üçüncü bir gece geçirme düşüncesi dayanılır gibi değildi.

Justice'in başındaki sargı bezlerinin değiştirilmesi gerekiyordu. "Bu defa çok fazla sargı bezi kullanmayacağım" dedi Bailey. "Kesiğin üstüne bir ped koyacağım ve dikişlerin arasına toz ya da pislik girmesin diye başının etrafına bandajla saracağım."

Hâlâ oturacakları bir yer yoktu. Justice Bailey'den çok daha uzun boylu olduğu için sargı bezini çıkarmakta zorlanıyordu. Justice sonunda çöp torbaların-

dan birini alarak üstüne oturdu. Bailey hâlâ ayaktaıdı. "Böyle daha iyi, değil mi?"

"Evet." Sargı bezini dikkatle açtı, antibiyotik merhemin gazlı bezin dikişlere yapışmasını engellemesini umuyordu. Gazlı bezin bir bölümü dikişlere yapışmıştı, onları da hafifçe çekerek çıkardı. En azından Justice bağırmanın ve küfretmemişti.

Bailey dudaklarını ısırarak yaptığı işin kesik kadar kötü olduğunu düşündü. Kurumuş kan dikişlerin olduğu yerde kümelenmişti. Daha sonra şişin indiğini fark etti, bu da dikişlerin gerektiği kadar gergin olmadığını gösteriyordu. "İz kalacak" dedi. "Estetik ameliyat olman gerekecek."

Justice inanmaz bakışlarla baktı. "Dikişler mi iyi olmadı?"

"Unutma, ben doktor değilim. Çok iyi olmadı tabii ki." Sınavdan geçememiş bir öğrenci gibi utandı, ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Acaba şişin inmesi için yarayı açık mı bırakmalıydı? Bu ona pek mantıklı gelmiyordu. Yara mikrop kapabilir, ayrıca yarayı açık bırakmak daha da kötüleşmesine neden olabilirdi.

"Seni tedirgin mi ediyor? Yara yanı?" diye sordu Justice.

"Hey, bu yara benim başımda değil ki. Eğer seni tedirgin etmiyorsa gerisine boş ver."

Bailey kurumuş kanı alkolle silerken Justice gülümsemedi. "Üzüntünü belli eden biri değilsin, değil mi?"

"Özür dilerim ama ben duygularını belli eden biri değilim."

"Demek istediğim, yaraya bakmak canını sıkıyor mu?"

"Yaraya bakmayacağım, sargı beziyle saracağım. Ama yaralar beni rahatsız etmez, eğer öğrenmek istediğin buysa." Antibiyotik şişesini alarak dikişlerin üstüne döktü. Yarayı iki steril gazlı bezle kapayarak sargı bezini başının etrafına sardı. "Tamam oldu. Dünkünden daha iyisin şimdi."

"Sayende" dedi Justice ayağa kalkarken. Bailey ona yardım etti. Justice kolunu genç kadının beline sardı, yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı ve onu öptü.

Bailey dehşet içinde donup kaldı, Justice'in güçlü kolları arasında yoğun bir şaşkınlık yaşadı. Bu tür durumlarla karşı karşıya kalmaktan nefret ederdi. O ana kadar çok iyi anlaşıyorlardı; Justice bu şekilde davranarak neden her şeyi berbat etmişti? Justice, Bailey'in düşündüğünden de güçlüydü, bu da karşı koyması gerektiği anlamına geliyordu; ama bunu yapmak istemiyordu çünkü karşı koyarken onun düşmesine ve başındaki yaranın kötüleşmesine neden olabiliyordu.

Ama bu hafif ve kısa süren bir öpücüktü, Bailey'in karşı koymasına fırsat vermeden de sona ermişti. "Teşekkür ederim" dedikten sonra genç kadını bıraktı.

Bailey şaşkın bir şekilde kalakaldı. Evet, şimdi kafası iyice karışmıştı. Kur mu yapmıştı, yoksa başka bir anlamı mı vardı bunun? Eğer öyleyse, bu daha önce hiç yaşamadığı ve cinsellik içermeyen bir kurdu. Yok eğer bu öpücük bir "teşekkür" amacı taşıyorsa sözcükler de kendi başlarına yeterli olabilirdi.

Cinsel işaretleri yakalamada pek başarılı olmadığını kabul etmek zorundaydı; bu tür durumlarda yanlış

anlamaların yaşanabileceğini de düşünüyordu. Bailey'e göre, bu durumda genellikle karşı tarafa sorulması ve durumdan emin olunması her zaman daha iyiydi. Bailey silkindi ve Justice'ın sığınağa gitmesi için yardım ederek iki elini beline doladı. "Bu bir kur muydu?" dedi kaşlarını çatıp ona bakarak.

Justice duraksadı, bakışlarını genç kadına çevirdi yüzünde yumuşak bir ifade oluşmuştu. "Neden sordun?"

"Çünkü emin değilim. Eğer niyetin buysa, böyle bir şeyin söz konusu olmadığını bilmeni istiyorum. Yok eğer değilse, boş ver."

Justice güldü, genç kadına sıkıca sarıldı. "Sana kur yapacak olursam bunu hemen anlarsın, inan bana. Bu yalnızca bir teşekkürdü."

"Teşekkür ederim, demek de yeterliydi."

"Sen de 'bir şey değil' diyebilirdin" dedi inceden alay ederek.

Genç kadının yüzü kıpkırmızı oldu. "Bir şey değil. Özür dilerim. Öfkelenmiştim ve öfkelenmek istemi-yordum."

"Tamam." Sığınağa gelmişlerdi. Justice kenara çekilerek önce onun girmesini işaret etti. Bailey sığınak boşken içeri girmenin ne kadar kolay olduğunu fark etti. "Dur, bekle..." diye söze başladı ama Justice emekleyerek arkasından geliyordu. Bailey ayaklarını çekerek ona yer açtı. Justice arkasını döndü, uzun bacakları hareket etmesini engelliyordu, sonra bacaklarını karnına çekti ve sığınanın girişini kapatmak için çöp torbalarından birine uzandı.

Eşyaları yeniden düzenleyerek üstlerini örttüler. Bailey yüzü ona dönük yanında yatarken, ağrıyan be-

denini gevşeterek içini çekti. Hiçbir şey yapmadan yatıp günün büyük kısmını uykuda geçirmek ona göre çok sıkıcı bir şeydi ama o kadar yorgun ve huzursuzdu ki, ayaklarında, kollarında ağırlık bağlıymış gibi bir duyguya kapılmıştı. Ayrıca kendini çok pis ve hasta hissediyordu. Bu hasta ama temiz olmaktan çok daha kötüydü.

Depresyona giriyordu. "Neden bugün gelmediler?" diye sordu kederli bir sesle.

Cam yastık gibi kullandığı sünger parçasına dayadı başını. Loş ışıkta yüz yüze yatıyorlardı ve güneş batıyordu. Soğuk gece olanca hızıyla yaklaşıyordu. Bailey bakışlarını Cam'e çevirdi. Kirpiklerinin kıvrımlarını, bir günlük sakalını hâlâ görebiliyordu ama kısa zaman sonra zifiri karanlık bastırıldığında Cam yalnızca bir gölge halini alacaktı.

"Bilmiyorum" dedi sonunda. "Helikopterin gelmiş olması gerekirdi."

"Belki helikopterin başına bir şey geldi" dedi korku dolu bir sesle. Nerede olduklarını hiç kimse bilmiyorsa...

"Özellikle uçak kötü durumda değilse ELT işi ciddiye almayabilir."

"Kötü durumda değilse mi?" diye yineledi kulaklarına inanamayarak. "Hiç uçağa baktın mı? Sol kanat kopmuş! Kabinin yarısı parçalanmış."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Ama ikimiz de hayattayız ve uçağın büyük kısmı hâlâ burada. Ne kazalar gördüm ben. Geriye yanmış bir iki metal parçasından başka bir şey kalmamış nice kazalar gördüm."

"Eğer kayalığa çarpsaydık bizim de başımıza buna benzer bir şey gelecekti, değil mi?" Bailey kazadan hemen önce kayalıklara hızla yaklaştıklarını ve ölmek üzere olduğunu hissettiği anı hatırladı.

"Aynen öyle. Zaten bu yüzden ağaçların arasına düşmek istedim. Aşağı doğru düşüyorduk, uçağı durdurma şansım yoktu ama ağaçlar hayat ile ölüm arasındaki çizgide duruyordu."

"Çarpışmanın etkisini hafiflettiler." Birden o anı hatırlayarak tüm bedeni ürperdi. Ağaçlar olmasa başlarına gelecekleri hayal bile edemiyordu, ama kayalıklara çarpsalardı ikisinin de ölmüş olacağını çok iyi biliyordu.

"Evet, öyle. Ağaçlıklı alanın bulunduğu yerdeki ağaçlar çok büyüktü; ağaçsız bir alana inmek istemiyordum. Küçük ve orta boy ağaçların bulunduğu alana inmek istedim, düşüşün etkisini mümkün olduğunca azaltmak istedim."

"İyi fikir, işe yaradı."

"Sanırım yaradı, ikimiz de hayattayız."

Bailey ona hava akımı ve yerçekimiyle nasıl mücadele ettiğini, havada kalabilmeleri için ne denli çabaladığını söyleyerek çok etkilendiğini belirtmek istiyor, ama sözcükler ağzından bir türlü çıkmıyordu. Dehşet içinde gözlerinin yaşardığını hissetti, dişlerini kenetledi ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Uyandığında yanaklarında yaşlar bulduğu o tedirgin günlere karşın yine de kolay ağlayan biri değildi. Tüm bunların neden kaynaklandığını bilmiyordu. Üzüntülü olduğu ve korktuğu için ağladığı gerçeğini kabul etmek istemediğinin farkında değildi. Sonunda tarafsız bir sesle ko-

nuşabildi: "Hayatımızı kurtardın."

Loş ışığa karşın Cam onun ne denli hassaslaştığını fark etmişti. Saçlarını okşarken, yüzüne düşen bir tutam saçı kaldırırken yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Ve sonra da sen benim hayatımı kurtardın. Eğer ka-nı durdurmasaydın şoka girip ölecektim. Eşit şartlar-dayız."

Bailey'in içinden onun elini öpmek geçti. Nesi vardı Tanrı aşkına? Önce gözyaşları, şimdi de bu. Belki ateşi çıkıyordu. Belki de stres içindeydi. Uçak kazası yeterince strese neden olurdu.

"İlkyardım dersi aldın mı?" diye sordu Cam merakla.

Konunun değişmesi bulunduğu durumdan kurtulmasını sağlamıştı. Ama konuşabilmesi için birkaç kez yutkunması gerekti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. "Hayır, neden?"

"Çünkü sağduyulu kararlar aldın ve elimizdeki kı-sıtlı olanakları hep doğru şekilde kullandın."

"Sağduyulu olmak, işte bu benim" dedi gülmesine kendisi de şaşırarak. Yetiştirilme tarzından ötürü birçok kez önemli kararlar almak zorunda kalmıştı. Oysa böyle biri olmak istemiyordu. "Jim'in beni seçmesinin nedeni de sağduyulu oluşumdu ve..." durdu, özel yaşamından konuşmak istemiyordu.

"Onca para?" diye tamamladı Cam onun sözlerini ve genç kadın gözlerini iri iri açtığında da gülümsedi. "Bunu herkes biliyor. Bunu bana sekreterimiz söylemişti, o ürkütücü bir kadındır, her şeyi bilir."

Bailey bir kahkaha attı. "Karen mi? Onu görünce bu söylediklerini anlatacağım ona."

"Karen'i tanıyor musun?" Şaşkınlıkla dirseğinin üstüne doğruldu ve ona baktı.

"Elbette Karen'i tanıyorum. Wingate Grup, J&L'yi kaç yıldan beri kullanıyor? Jim'le evlenmeden önce onu arayıp uçak rezervasyonlarını yaptıran bendim."

"Bunu tahmin etmeliydim" diye mırıldandı. "Bunları ona söylersen hayatımı ölünceye kadar çekilmez kılar ya da ondan özür dilemem gerekir." Yeniden yattı ve genç kadına baktı. "Bunları anlatmayacağına söz ver."

"Bana sekreterinden korktuğunu söyleme sakın" dedi neşeli bir sesle. Ukala Kaptan Justice'ın bu yüzünü ortaya çıkarmaktan hoşnuttu. Yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordu.

"O bizim patronumuz" dedi Justice abartılı bir tavırla. "Her şeyin nerede olduğunu, nasıl çalıştığını ve işlerin nasıl yürüdüğünü o bilir. Her şeyle o ilgilenir. Bret'le ben imzalamamız gereken evrakı verdiğinde imzalar ve uçakları uçururuz."

"Onu işten atabilirsin" dedi sırf onu kışkırtmak için.

Justice homurdandı: "Ciddi ol. Biz Teksas'ta böyle yapmayız. Karen orada olmasa evrakı imzalamaktan başka işler de yapmak zorunda kalırım."

"Teksaslı mısın?"

"Aksanımlı yitirdiğimi söyleme sakın." Yan dönerek kolunu başının altına koydu.

"Hayır, ama pilotların kelimeleri uzatarak konuşma alışkanlığı edindiklerini ve böylece hangi yöreden olduklarını anlamanın mümkün olmadığını okumuştum bir yerde."

"Yeager sendromu. Kelimeleri uzatarak konuşma alışkanlığım yok. Bu benim doğal halim. Teksas çocuğu olarak büyüdüm; iki aksan tamamiyle farklı."

"Sen öyle diyorsan Öyledir." Kuşkululu bir sesle konuşmuştu.

"Sözcüklerin her titreşimini duyabilecek şekilde doğmuş olmalısın, dilin müziğini fark ediyorsun."

Bailey, Justice'ın ses tonundaki belli belirsiz alay karşısında gülmek zorunda kaldı. Bailey "dil'in müziği" sözcüklerinin kendisine Kama Sutra'yı anımsattığını söylemek istiyordu ama vazgeçti. Eğer cinsel alana girmek istemiyorsa bu şekilde konuşmaması gerekirdi.

"Sen nerelisin?" diye sordu Cam.

"Kansas'ta doğdum, ama Ohio, Kaliforniya, Oregon, Maryland ve Iowa'da yaşadım."

"Çocukken mi?"

"Evet. Üniversiteyi bitirince kendime bir yer belirledim ve oraya yerleştim." Kökler güzeldi. Denge güzeldi.

"Benim ailem hep aynı yerde kaldı. Hâlâ Killeen'de yaşıyorlar."

"Orası neresi?"

"Okulda coğrafya öğrenmedin mi? Dallas ile San Antonio arasında bir yer."

"Özür dilerim" dedi gözlerini devirerek. "Benim gittiğim okullarda Teksas coğrafyası öğretilmiyordu."

"Günümüzde cehalet şok verici boyutta. Bir okul nasıl olur da Teksas'ı öğretmez?"

"Ben de bilmiyorum. Demek Killeen'de büyüdün?"

"Evet. Annemle babam hâlâ büyüdüğüm evde yaşıyor. Bir erkek, iki de kız kardeşim var. Hepimiz aynı

okula gittik, çoğu kez de aynı öğretmenlere düştük. Hava kuvvetlerindeyken çok yer değiştirdim. Yeni yerler görmek eğlenceliydi ama taşınmak çok zordu. Sen neden bu kadar çok yer değiştirdin?"

"Boşanmadan ötürü" dedi. "Oyuncaklarla oynamak yerine çocuklarla oynuyordum."

"Kardeşlerin var mı?"

"Birçok çeşidi var."

"Kadın ve erkek dışında mı?"

Bailey kıkırdadı, bu konuşmadan hoşlanmıştı. "Bir erkek, bir kız kardeşim var, hiç görmediğim anne ayrı baba bir erkek kardeşim var, yine hiç görmediğim baba ayrı anne bir üç kız kardeşim var ve tüm bu üvey kardeşlerimin adlarını güçlükle hatırlıyorum, çoğunu yolda görsem tanımam." Bailey kızıl saçlı erkek kardeşlerinden birini tanıyabileceğini, ama adını hatırlamadığını aklından geçirdi. O annesinin ikinci kocasının oğluydu, annesi o adamın üçüncü karısıydı. Bunları düşünmek Bailey'in baş ağrısını daha da şiddetlendirmişti.

"Kardeşlerinle yakın mısın?"

Bailey onun anne babası hakkında hiçbir şey sormadığını fark etti ama Justice akıllı bir adamdı, bu sorunun bir anlamı olmayacağını anlamıştı. "Erkek kardeşim Logan ve karısı Peaches'la raftinge gidiyordum. Kız kardeşimle fazla görüşmem. Onun kendine ait bir yaşamı var."

Bailey fiziksel olarak değil belki ama, zihinsel olarak ne kadar rahat hissettiğini fark etti. Kurtarma ekibi yarın orada olacak ve bu karabasan sonra erecekti. Hiç kimseye böyle bir deneyim geçirmeyi tav-

siye etmezdi, bu hiçbir şekilde eğlenceli değildi ama bu deneyimden bir dost kazanmıştı. Kaptan Mızımız Ukala Justice bir dosttu ve Bailey aslında onun mızımız olmadığını fark etmişti.

"Uyumak üzeresin" dedi Justice. "Soluk alışlarından anlıyorum bunu."

Onaylayan bir ses çıkardı. Justice pozisyonunu düzeltti, onu iyice kendine çekti ve Bailey sanki her zaman onun kollar arasında uyuyormuşçasına sıcaklığını hissedip kollarının arasına yerleşti.

Üçüncü günün sabahı hava açık ve güneşliydi. Cam sığınaktan çıktığında bir gün öncesine oranla kendini daha güçlü hissettiğini ve başının ağrısının geçtiğini fark etti. Gözkapaklarındaki şişler de inmişti. Atlayıp koşabilecek gibi hissetmiyordu kendini ama yardım almadan yürüyebilmiş, herhangi bir şeye tutunma ihtiyacı duymamıştı.

Bailey de kendini daha iyi hissediyordu; ateşi düşmüştü. Ama ter içindeydi ve bu da buz gibi soğuk havada iyi bir şey değildi. Cam'in arkasını dönmesini sağlamış ve terli giysilerini çıkararak üstüne kuru bir şeyler giymişti. Sığınağın küçük ve dar olduğu göz önünde bulundurulduğunda, Cam onun vücut hatlarını görmeyi umut etmiş, ama onunla geçen günkü gibi dalga geçmemişti. Genç kadını öptüğünde onun nasıl kaskatı kesildiğini bildiğinden bunu yapmaktan çekinmişti. Birkaç kez tahrik olmasına karşın yine de kendini denetlemeye çalışmıştı. Bunun da zamanı gelecekti...

Ama öncelikle bu lanet olası dağlardan kurtulmaları gerekiyordu.

Yiyecekleri kritik bir noktaya gelmişti. Yalnızca iki

tane çikolataları kalmıřtı ve ikisi de zayıf dūřmūřtı. Son otuz altı saatin būyūk bōlūmū uykuda geçtiğinden fazla kalori yakmamıřlardı. Bugūn de kurtarma ekibi gelmezse...

Cam kurtarma ekibinin gelmemesinin onu ne denli tedirgin ettiğini belli etmemişti Bailey'e. Uydu ELT'den gelen sinyalleri almış olmalıydı. Dağlar gūn boyu bulutlarla kaplı olmasına karşın kurtarma ekibi onların yerini saptamalı ve gelip kurtarmalıydı.

ELT pille çalıřıyordu ve piller yalnızca kırk sekiz saat dayanırdı. Dūn sabah yirmi dōrt saat sınırını ařmıřlardı ve zaman hızla geçiyordu; sinyal onların yerini řimdiye kadar saptamamıřsa hiçbir zaman saptamayacaktı. Kurtarma ekibi dūn gelmediğinde Cam, ELT'nin pillerinin zayıfladığını ve arama iřlemi bařlamadan tūkendiğini dūřūnūp kaygılanmıřtı.

Bailey sığınağın arkasındaki ağaçların yanına giderken onu izledi. Ağaçların yanında durdu ve ona kararlı bir şekilde baktı. "Bir sūre daha olduğın yerde kalmalısın" dedi. Ses tonundan ona herhangi bir seçenek tanımadığı belli oluyordu. "Daha fazla dayanamayacağım. Őstūm başım kokuyor. Soğuk umurumda bile değıl, ũstūmū başımı sileceğim ve temiz giysiler giyeceğim. Ben işimi bitirdikten sonra sen temizlenirsin."

"Daha dūn akřam temiz giysiler giymiřtin" dedi Cam. "Ayrıca benim yanımda temiz giysiler yok."

"Bu senin hatan" diye konuřtu. "Neden yanına sadece bir takım elbise aldığını anlayamıyorum bir tūrlū."

"Belki de yanıma fazla eşya almak istemedim."

"Evet ama acil durumlar için bir plan yapmış olmalıydın. Ya kahvaltı yaparken beyaz gōmleğinin ũstūne

kahve dökseydin? Zor durumda kalacaktın."

Cam gülmek istedi ama gülmedi. Belki de bu şekilde güçlü biri gibi davranabiliyordu. Ama genç kadının giysiler konusunda bu şekilde konuşması çok eğlenceliydi doğrusu. Uçaktan çıkarken üzerindeki yırtılmış giysileri çıkarmasaydı onunla bu şekilde konuşmayacaktı belki ama, şimdi üstünde birçok eşya olmasına karşın yine de modaya uygun giyinmiş bir genç hanım vardı karşısında.

Üstünde o kadar çok eşya vardı ki, hatları belli olmuyordu. Başına da iç çamaşırlarından birini sarmıştı. Elleri eldiven niyetine kullandığı çoraplar vardı. Cam genç kadının giysilerini üstüne almıştı, onları giymesine olanak yoktu. Bailey eğer ondan daha iyi görünüyorsa bu kötüydü. Elleri onun çoraplarından biri olsaydı onları giymeyi yeğlerdi.

"Sen kazandın" dedi gülümseyerek. "Yanıma daha fazla eşya almalıydım. Sen temizlenip üstünü değiştirirken ben de uçağa bakacağım."

Genç kadının yeşil gözlerinde kaygı dolu bir ifade oluştu. "Yeterince güçlü olduğundan emin misin?"

"Eminim" diye kestirip attı. "Bugün kendimi çok daha iyi hissediyorum." Pekâlâ, "çok daha" sözcüğü biraz abartılı oldu ama hiçbir şey yapmadan yatmaktan bıkmıştı, uçağı incelemek istiyordu.

Bailey altdudağını ısırdı. "Başın dönerse ya da bir şey hissedersen bana haber ver" dedi ve emekleyerek sığınaktan çıktı.

Cam uçağın yanına giderek bir pilotun gözleriyle enkazı inceledi. Uçağın parçalarına baktı. Kırık ağaç gövdeleri arasında oluşmuş eğriyi inceledi. Kayalık

yerde duran sol kanada baktı. Uçak sağa yatmıştı ve kayalık bayırda ağaçlara dayanıyordu. Ağaçlar olmasaydı başlarına çok daha büyük bir felaket gelecekti.

Hayatlarının kurtulmasına benzinin tutuşmaması neden olmuştu. Çoğu uçak kazası ölümcül olmazdı ama benzinin tutuşması sonucun bir felakete dönüşmesine neden olurdu. Motor çalışmadığı zaman bile elektrik telleri yangına neden olabilirdi. Belki Bailey sağ kurtulabilirdi ama kendisinin kurtulması mümkün olmazdı.

Uçağın gövdesi kırık sağ kanadın üstüne doğru eğilmişti ve bir ağaca dayanıyordu. Ağaç gövdesi uçağın gövdesine girmiş, bu da uçağın aşağı yuvarlanmasını engellemişti. Ağacın gövdesi uçağı tutabildiği sürece uçak orada kalacaktı. Cam kokpite girerken ağacın gövdesinin kırılmamasını umut etti.

Yardımcı pilot koltuğundan geriye kalan yere doğru atladı. Bailey koltuğun süngerlerini ve deri parçalarını kesip almış, geriye yalnızca koltuğun iskeleti kalmıştı. İlk kontrol ettiği şey ELT oldu. "Lanet olsun" dedi alçak sesle ve anahtarı attı. Gösterge ışığı sönmüş, pil bitmişti. Burada sorulması gereken en önemli soru: Pil bitmeden uydu sinyali almış mıydı, yoksa pil başından beri bitik miydi? ELT'ler yılda bir kontrol edilirdi. Pil aylar önce bitmiş olabilirdi, çünkü işin gerçeği hiç kimse bu lanet olasıca cihazı yıllık kontrollerinden önce denetlemezdi.

Uydu radyo sinyalini saptadıysa arama kurtarma ekibi dün gelmiş olmalıydı. Oysa gelmemişlerdi ve şimdi de geleceklerini, en azından zamanında geleceklerini sanmıyordu. Onu daha fazla tedirgin eden

şey sivil havacılık uçaklarının sesini duymayışıydı. Radyo sinyaliyle yerlerini bildirmişti. Helikopter sesi ni duymaları gerekiyordu.

Bir araştırma ekibinin hazırlandığını biliyordu. Herhangi bir uçak iki günden beri kayıpsa muhakkak araştırırlardı. Peki öyleyse nerede kalmışlardı?

Radyo sinyalinin yanlış gönderilmiş olabileceğini düşündü. Ya CAP onları nerede arayacağını bilmiyorsa? Hedef alan, yakıt miktarı ve maksimum uçuş mesafesi kullanılarak saptanabilirdi ama alan çok genişti. Mantıklı düşündüğünde bu dağlardan kendi olanaklarıyla kurtulmaları gerekecekti.

Kokpit ve telsiz paramparça olmuştu, bu Cam'i hiç şaşırtmadı. Etrafına bakındı, Bailey'in gözden kaçırdığı ve kullanabilecekleri bir şey aradı ama bulamadı. Kabinde geri kalan ve kullanılabilir tek şey güvenlik kemerleriydi, onları kesti. Kemerler uzun değildi ama bir şekilde kullanabilirlerdi. Güçlüydüler ve eşya taşımak için işlerine yarayabilirdi. Elbette Bailey'in eşyalarını toplayıp yeniden valizlere doldurmayacaklar ve valizleri dağlardan aşağı yuvarlamayacaklardı ama, önemli malzemeleri taşımak için bu kemerleri kullanabilirlerdi.

Her zaman kokpitte bulundurduğu el feneri yerinde değildi. Fenerin orada bir yerde olduğundan adı gibi emindi ama yağın kar her şeyin üstünü örtmüştü. Eğer yürüyeceklerse el fenerine ihtiyaçları vardı.

Aynı şekilde takım elbisesinin ceketini de bulması gerekiyordu; cebinde bisküviler vardı, durumlarını biraz daha iyileştirebilirdi. Ceket de iyi olurdu ama şu anda yiyecek daha önemli bir meseleydi.

Karşı karşıya kaldıkları bu büyük sıkıntıyla enkaza farklı gözlerle bakıyordu şimdi. Metallerin sivri uçları veya cam parçaları, çakısı kaybolduğunda ya da kırıldığında bıçak işlevini görebilirdi. Bailey'in sığınağı yaparken kullandığı malzemeden kar ayakkabıları yapabiliirdi. Teori basitti. Kar ayakkabıları sağlam olmaya-çağından, burada sorulması gereken soru arazinin pürüzlü, inişli, yokuşlu olup olmadığıydı.

Aşağıya indikçe yiyecek bir şeyler bulmaları kolaylaşacaktı. O bir Teksaslıydı; tavşanlara ve *sincaplara* tuzaklar kurarak büyümüştü. Kendilerine yiyecek bir şeyler bulacakları kesindi ama yiyeceğe şimdi ihtiyaçları vardı.

Uçağın diğer yanına doğru gitti. Bayır burada çok dikti, ağaçlara tutunmadan aşağı inmesi neredeyse olanaksızdı. Uçağın düştüğü yerde *yolu* izledi, ayak basacak yer kalmadığında kendini yukarı çekti.

Kar, ayakkabılarından içeri girmiş, *ayaklarını* ve çoraplarını ıslatmıştı. Ayakları soğuktan donuyordu. Kösele ayakkabılar giymemeliydi ama başına bunların geleceğini nereden bilebilirdi? Şimdilik soğuğa aldırması gerekiyordu, belki Bailey ayaklarını göğsünde yeniden ısıtırdı. Ayaklarının üşümesinden memnun olduğu *bile* söylenebilirdi şimdi.

Enkaz bayırın dört bir yanına yayılmıştı; eğrilmiş metal parçalar, kopmuş kablolar ve kırık ağaçlar her taraftaydı. Kablolar kullanılabilecek uzunlukta olsaydı onları katlar ve cebine atardı. Pilot koltuğunun yanındaki kapının parçalanmış olduğunu gördü. Bu zararlarla bakarak kazadan yalnızca bir darbe yiyerek ve başını yaralayarak kurtulmasına şaşırırdı.

Şimşek çarpmış gibi duran bir ağaca yaklaştı, ağacın dallan kırılmıştı ve gövdesinde yeni olduğu belli olan bir yarık vardı. Hasar ağacın yirmi yirmi beş fit yüksekliyeydi. Çevresine bakındı ve küçük enkaz parçaları gördü, kanat olabilecek büyüklükte bir parça yoktu.

Daha yükseğe tırmandı, merakı galip geliyordu, bir şey bulamadı. Sonunda daha fazla dayanamayacağını anlayarak geri dönmeye karar verdi. Soluk soluğa kalmıştı, titriyordu ama kaybettiği kan göz önüne alındığında bu da doğaldı. Oksijen azlığına da uyum sağlamak zorundaydı.

Kendini toparlamak için bir an duraksadı. Bayırın başında, enkazın sol tarafındaydı, küçük sığınakları tepenin üstünde ve sağ taraftaydı. Bailey ağaçların arasındaydı. Yardım istemek için seslenecek olursa genç kadının çırılçıplak ona doğru koşup koşmayacağını düşündü. Koşardı ama sonra onu öldürürdü, bağırmaktan vazgeçti. Ama öte yandan da onu çıplak görme şansını yakalardı.

Bakışlarını sığınağa, dağlara ve dağların tepelerine çevirdi ve yaklaşık yirmi metre ötede bir kanat gördü.

"Vay canına" dedi. Kanadı enkazın sol tarafında arıyordu, uçağın sol kanadı olduğu için belki de. Oysa kanat sağ taraftaydı. Aslında sığınağın hemen arkasındaydı

Yavaşça ve dikkatle kanadın bulunduğu yere doğru gitti. Vardığında soluk soluğa kalmıştı.

Uçak kazasında akla gelmeyen güçler iş başındaydı. Metal parçaları ince bir kumaş parçası gibi eğrilmiş

ve bükülmüştü. Ağaca çarpan kanat ikiye bölünmüştü. Kanadın çatısını görebiliyordu, uçağın gövdesine bağlı metrelerce uzun elektrik kabloları kanadın kenarından sarkıyordu ve yakıt deposunun yanındaydı.

Yakıt deposunun hemen yanında patlamış balona benzeyen bir şey dikkatini çekti.

Orada öylece durdu, tüm bedeni kaskatı kesilmişti. Öfke tüm bedenini kapladı.

Uçak mekanik bir arızadan ötürü düşmemişti. Uçağa sabotaj yapılmıştı.

Cam ortada yokken Bailey sığınaktan sürünerek çıktı. Gerçek bir duş gibi olmamasına karşın yine de temizlenmişti. Kendini çok güçsüz hissediyordu ama eskisine oranla daha iyiydi. Son iki günkü kadar yoğun olmasa da başı hâlâ ağrıyordu. Ateşi de düşmüştü. Baş dönmesi ile mide bulantısı tam olarak geçmemişti ve hem ateşten hem de açlıktan kendini çok güçsüz ve zayıf hissediyordu. Ama bununla birlikte, fiziksel durumu hiç de fena sayılmazdı.

"Cam?" diye seslendi. Yanıt gelmedi ve birden içinde bir tedirginlik duydu. Kendi başına dolaşamayacak kadar güçsüzdü. Ya düşmüşse? Paniğe kapılarak uçağa giden ayak izlerini takip etti. Görünürde yoktu. Bu kez daha yüksek sesle "Cam!" diye seslendi. "Cam!"

"Buradayım."

Cam'in sesi bayırın tepesinden geliyordu. Bailey başını çevirerek ağaçların arasında duran Cam'e baktı.

"Orada ne yapıyorsun?"

"Kanadı arıyorum."

Kanadın nerede olduğunun ne önemi vardı? Kanadı uçağa takip oradan kurtulmalarına olanak yoktu ki.

Belki de bir pilot içgüdüsiydi, parçaların nerede olduğunu bilmek istiyordu. Onun kösele ayakkaşlarla o kadar uzağa gitmesi Bailey'i tedirgin etmişti. Cam hâlâ çok güçsüzdü. Bacakları dizlerine kadar kara gömülmüş ve ayakları donmuş olmalıydı.

Tedirginlik içinde onun yanına gitmeye hazırlandı. Bunu kısmen Cam'in yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüğünden, kısmen de onu azarlamak istediğinden yapıyordu. Her adım atışta öfkesi ve tedirginliği artıyordu, çünkü güçlkle yürüyor, ağaçlara tutunması gerekiyordu. Birden ayağı karla kaplı bir çukura gömüldü. Şok içinde bağırdı: "Lanet olsun!"

"Ne oldu?" diye sordu Cam. Kayalıkların arasında ilerliyor, Bailey onu göremiyordu.

"Çukura düştüm" diye seslendi yüzünü onun bulduğu tarafa çevirerek, ama Cam onun yüzünü göremiyordu. Ayağını çukurdan çekti ve pantolonundaki karı silkeledi. Kar parçacıkları çizmesinden içeri girmiş, ayağını buz gibi yapmıştı. Sağ elindeki çorabı çıkardı, çizmenin içindeki karları çıkarmaya çalıştı, üstü başı ıslanmıştı.

Cam kayalığın arkasından çıktı, o da Bailey gibi ağaçlara tutunarak yürüyordu. "Bileğini mi burktun?"

"Hayır, çizmemin içine kar girdi" dedi canı sıkılmış bir halde. Yerinde doğruldu, bakışlarını Cam'e çevirirken çorabı yeniden eline geçirdi. Gördüğü şey karşısında yüzüne yumruk yemiş gibi kaskatı kesildi.

Cam'i daha önce de böyle soğuk ve ifadesiz görmüştü, neşelendiği zaman ağzının kenarında beliren gülümsemeyi görmüştü, dişlerini göstererek sırttığına tanık olmuştu, alaycı bir şeyler söylediğinde gözle-

rindeki muzip parıltıya da tanık olmuştu. Ama bununla beraber yüzündeki ifade onun tamamıyla başka biri olduğunu gösteriyordu. Ağzı ince bir çizgi halini almış, gri gözleri kısılmış ve bakışlarında soğuk bir öfke belirmişti. Bailey ürperdi. Cam'in yüzü öfkeden bembeyaz kesilmiş, gözlerinin daha canlı bakmasına neden olmuştu. Eğer Bailey cinayet işlemeye hazır birini daha önce görmemişse, şimdi görüyordu.

"Ne oldu? Bir şey mi var?" Kıpırdamadan duruyordu, gözlerini iri iri açmıştı. Cam ona doğru yaklaştı ve onu kolundan tuttu, çevirdi ve birlikte yürümeye başladılar. "Biri bizi öldürmeye çalışmış" dedi sert bir ifadeyle. "Daha doğrusu biri seni öldürmeye çalışmış. Ben de bu arada yaralandım."

Bailey sendeledi, bir an için konuşmadı. "Ne?" diye sordu duyduklarına inanamayarak. Kalbi hızla atmaya başlamıştı.

Bailey dengesini yeniden kazanırken Cam onu sıkıca tutuyordu. "Yakıt deposunun göstergesiyle oynamış. ibre daha yakıtımız olduğunu söylüyordu."

Bailey'in düşünceleri ikiye bölünmüştü. Kafasının bir bölümü yakıt deposu üzerinde yoğunlaşmıştı, nedenini anlamaya çalışıyordu, diğer bölümüyse Cam'in az önce söylediği sözler üzerinde yoğunlaşmıştı. "Beni mi? Nasıl? Neden..." Birden durarak derin bir soluk aldı. "Baştan anlat. Yakıt deposuna sabotaj yapıldığını nereden çıkardın? Ve neden benim hedef olduğumu düşünüyorsun?"

"Kanat kırıldığında yakıt deposu kopmuş." Durdu. "Yakıt depolarının kanatta olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bilmiyordum" dedi dürüstçe. "İçlerinde yakıt olduğu sürece nerede oldukları beni ilgilendirmez." Sığınağa gelmişlerdi ve ikisi de soluk soluğa kalmıştı. Durdular.

Cam onu kendine çevirdi, iki kolundan tutuyordu. Ona bakarken yüzünde soğuk bir gülümseme oluştu. "Deponun içinde şeffaf bir plastik torba vardır. Düşük teknoloji ürünü. Torbayı havayla doldurursun, kapatırsın ve deponun içine koyarsın. Gerçekte deponun içindeki boşluk torba tarafından doldurulduğundan, deponun dolu olduğunu göstermek için valfi oynatırsın. Ve şeffaf olduğundan da depoda yakıt olup olmadığını anlayamazsın."

"Ama... ama... neden?" Sesinde keder dolu bir ifade vardı. Tüm bu deneyim bir karabasan gibiydi ama onunla başa çıkmayı başarmıştı. Dondurucu soğuk ve rüzgârla, açlıkla, hastalık ve ateşle, hatta kirli olmakla bile başa çıkmıştı ama birinin onları planlı bir şekilde öldürmek istemesi fikriyle nasıl başa çıkabileceğini bilemiyordu. "Neden beni..." Boğazı tıkanmıştı.

"Çünkü Seth Wingate, biz yola çıkmadan bir gün önce J&L'yi arayarak uçuşuyla ilgili bilgi istemişti" dedi Cam açıkça. "Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

Bu sözcükler yüzüne yumruk yemiş gibi bir etki yarattı. "Seth..." İki kardeşin düşmanca tavırlarına karşın yine de kendisine fiziksel bir zarar verebilecekleri aklına gelmezdi. Onun çok sinirli biri olduğunu bilmesine karşın yine de ondan korkmazdı. Eğer Tamzin'le Seth'in yerinde olsaydı kendisinin de aynı duygular içinde olacağından emindi; ikisinin kendisine karşı hissettiği düşmanca duyguları bile anlayabiliyor-

du. Bu, onun bu durumdan hoşlandığı anlamına gelmiyordu ama anlıyordu. Birinin onu öldürmeyi isteyecek kadar kendisinden nefret etmesi midisini bulandırmıştı. Kendisi de bir melek değildi elbette ama yine de ölümü hak etmiyordu.

"Hayır" dedi her tarafı uyuşmuş bir şekilde başını iki yana sallayarak. Ona inanmıyor değildi, bu senaryo onun algılayabileceğinin de ötesindeydi. "Ah, hayır..." Birden Seth'in avazı çıktığı kadar bağırarak, "Seni öldüreceğim, kaltak" dediğini anımsadı, son konuşmasında ona ödenen meblağda uygulanacak indirim miktarından söz ettiğinde. Bailey onun suçlamalarına hiçbir şekilde karşılık vermemiş, hiçbir şey söylememiş gibi hareket etmişti. Belki bu onu kışkırtmıştı... hepsi kendi suçuydu.

Cam'in teorisinde bir açık yakalamaya çalışıyordu.

"Ama... sizin birden fazla uçağınız var... Hangisi olduğunu nasıl bildi?"

"Uçaklar hakkında bir bilgin olsaydı Denver'a hangi uçakla uçacağımızı tahmin edebilirdin. Lear'la uçamayız, çünkü bu büyük bir uçaktır. Bunu ülkeyi bir yandan bir yana kat ederken kullanırız. Skyhavyk'ın dağları geçebilecek bir uçak olmadığı malum. Bu Skylane ya da Mirage için de geçerli. Mirage'ı kullanabilirdim ama tamirdeydi. Ama şimdi Mirage'ın kasıtlı olarak bozulduğunu ve Skylane'ı kullanmaya zorlanmış olabileceğimi düşünüyorum."

"Ama neden? Ne fark ederdi?"

"Belki de Cessna'ları daha yakından tanıyordur. Bir süre önce Bret'e uçuş dersleri almak istediğini söylediğini ve Bret'in de ona bir öğretmen bulduğu-

nu biliyorum. Uçmak sabotajla aynı şey değil tabii, ama şimdi düşününce... Ayrıca bilgi edinmek o kadar da zor bir şey değil. Konuya nasıl yaklaştığını bilmiyorum, belki Mirage'ı kendi bozmuştur ya da Dennis'le konuşmuş ve Mirage'ın tamirde olduğunu öğrenmiştir. Bunu öğrenmenin tek yolu Dennis'e sormak ya da doğruca polislere gidip sorgulamayı onlara bırakmaktır, ki bu da benim kişisel tercihimdir."

"Kurtulduğumuzda..." diye söze başladı ama Cam başını sallayarak onun sözünü yarıda kesti.

"Bailey... kimse gelip bizi kurtarmayacak. Nerede olduğumuzu bilen yok."

"ELT. Sen ELT'nin..."

"ELT çalışmıyor. Pili bitmiş. Ya da ELT'ye de sabotaj yapılmış. Çalışmıyor. Telsizimin bile çalıştığından emin değilim. İlk başta çalıştığını hatırlıyorum, ama telsizden en son ne zaman bir şeyler duyduğumu tam olarak hatırlamıyorum."

"Peki bu nasıl ayarlanır?" diye sordu. "Telsizin belli bir zamanda çalışmamasını nasıl sağlayabilirsin? Yakıtımız bittiğinde bizim nerede olduğumuzu nasıl anlarlar?"

"Yerimizi bulmak kolay olacaktı. Hava raporu rüzgârın yönünü belirtir. Ben normal güçte uçacaktım, Skylane'in menzili de belli. Yerimiz kesin olarak belli olamazdı ama yeterince akıllı biri plastik torbanın ne kadar büyük olduğunu tahmin edip dağlara ulaşabilecek kadar yakıtımız olduğunu anlar." Başını kaldırarak ucsuz bucaksız araziye şaşkınlıkla baktı. "Dağlara doğru uçmamızın iyi bir fikir olmadığı anlaşıldı, uçağın enkazının bulunması kolay olmayacak. Lanet olsun, kanyon çok uzak. Yollar bir aydan önce açılmayacağı-

na göre, uçağın düştüğünü gören kimseye rastlamak olanaksız. Kurtarma ekibine nereyi araştırmaları gerektiğini söyleyecek herhangi birini bulmak mümkün değil."

"Benim hedef olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu perişan bir halde. İçinden öldüğünü hissediyordu. "Belki de hedef sendin."

"Ben değilim, çünkü uçağı Bret kullanacaktı" dedi. "Hasta olmasına rağmen yine de o uçuracaktı. Bret uçmaması gerektiğini kabul etmeyecek kadar ınatçı biri olduğundan, Karen beni son dakikada evden arayarak onun yerine uçmamı istemişti. Gerçekleri kabul et, Bailey" diye sözlerini tamamladı.

"O zaman sen..." cümlesini tamamlayamadı, midesi bulanıyordu. Yutkundu, sesini kontrol etmeye çalıştı. "O zaman sen..."

"Evet, ben seninle birlikte ölüme mahkûm edildim."

Bailey bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu, ağlamamak için direniyordu. Ağlamayacaktı, kesinlikle ağlamayacaktı.

"Lanet olsun" dedi Cam genç kadının yüzünü ellerinin arasına alarak. "Yani Bret olanları bu şekilde yorumlayacak, ben değil."

Bailey hafifçe gülümsemeyi başardı. Bu konuyla da her zamanki gibi kendi içinde ilgilenecekti. "Senin de olaya bu şekilde bakman gerekiyor; ben öyle bakardım. Arkadaşının yerine uçtuğun için şanssızsın ve az kalsın ölüyordun."

"Bir başka görüş açısı daha var."

"Ah, öyle mi? Sanmıyorum."

Cam'in yüz ifadesinin değişmesi karşısında Bailey şaşırmişti. Yüzünde panik dolu bir ifade oluşmuştu. Bakışları keskinleşti, dudakları ince bir çizgi halini aldı. Genç kadının çenesini kavradı, altdudağı hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. "Ölmediğime göre" diye kelimeleri yayarak konuştu. "Senin ne denli soğukkanlı biri olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Ama artık masken düştü tatlım, geri dönüşü yok."

Bailey konunun bir an için dağılmasından hoşnut güldü. Cam'in konuyu bilerek değiştirdiğini düşünüyordu. "Konu açılmışken, ben de senin ukala ve mızımız biri olduğunu düşünüyordum." Birinin kendisini öldürmeye çalıştığını öğrenmenin sıkıntısı hâlâ üzerindeydi ama ayrıntıları iyice algılaması için sakinleşmeye ve zamana ihtiyacı vardı.

"Öyle mi, ha?" Genç kadının altdudağını çimdikledi, sonra da onu bıraktı. "Bunu daha sonra tartışırız. Buradan bir gün, hatta iki gün sonra yürüyerek gitmeyeceğimiz için buna zamanımız çok."

Bailey etrafına bakındı; bu yere nasıl da alışmış, kendini nasıl da güvende hissediyordu. Her şeyden önce sığınak vardı. Onu yanlarına alamazlardı ve yeni bir sığınak yapmak gözünü korkutuyordu. Öte yandan burada yiyecek bir şey yoktu. Eğer onları kurtarmaya kimse gelmeyecekse, kendi kendilerini kurtarmaları gerekiyordu ve bu da hareket edemeyecek kadar zayıf düşmeden önce bu buz gibi dağlardan bir an önce kurtulmaları gerektiği anlamına geliyordu.

"Pekâlâ" dedi. "Hadi eşyalarımızı toplayalım."

Cam dudaklarını büzdü. "Bu kadar çabuk değil.

Bugün daha fazla yürüyebileceğimi sanmıyorum ve büyük olasılıkla ikimizin de oksijen azlığına bir gün daha alışması gerekiyor."

"Bir gün daha beklersek açlıktan perişan oluruz" dedi Bailey.

"Belki de olmayız. Üniformamın ceketini bulursak sorunu çözebiliriz. Ceketin cebine birkaç bisküvi koymuştum, ikimizin de perişan durumda olduğunu ve ceketini arayacak mecalimizin kalmadığını daha önce söylememiştim, ayrıca bizi kurtaracaklarını düşünmüştüm."

Birkaç bisküvi yiyecek stoklarını ikiye katladı ve yaşam ile ölüm arasında önemli bir fark yaratabilirdi. Dağdan aşağı inmeye başlamadan önce Cam ceketini bulmalıydı. Ceket aklına gelince başka bir şeyi hatırladı. "Bu kösele ayakkabılarla yürüyemezsin."

Cam omuz silkti. "Yürümek zorundayım. Bundan başka ayakkabım yok."

"Koltuklardan kesip aldığım deri parçaları var, ayrıca ayakkabı bağı olarak kullanabileceğimiz teller de var. Ayakkabılarına uygun bir kılıf yapmak ne kadar zor olabilir?"

"Büyük olasılıkla düşündüğünden daha zor" dedi. "Ama bu harika bir fikir. Bugünü hazırlıklarla geçiririz. Mümkün olduğunca çok su içmemiz gerekiyor. Eğer karı hızla eritebilirsek daha fazla su içebiliriz."

"Ateş yakabilseydik çok iyi olurdu" dedi Bailey alaycı bir tavırla. Tek ısı kaynakları kendi bedenleriydi, ısının yardımıyla gargara şişesindeki karı eritebilirlerdi ama bu da zaman alacaktı, "ikimizden birimizin yanına bir kutu kibrit almaması kötü oldu."

Cam başını kaldırdı, bakışları sertleşti. Başını çevirerek uçağa baktı. Beden dili bir şey hatırladığını söylüyordu.

"Ne?" dedi Bailey sabırsızlıkla. "Ne? Sakın bana uçakta bir kutu kibrit olduğunu söyleme, yoksa üstündeki tüm eşyalarımı alırım."

Cam duraksadı ve düşünceli bir tavırla konuştu: "Bu bana yapılmış en garip tehdit."

Bailey hızlı adımlarla onun arkasından gitti. "Bana söylemezsen..."

"Henüz söyleyecek bir şey yok. Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değilim."

"Neyin?" diye seslendi arkasından.

"Akü... Akü zayıflamış ve hava bu kadar soğuk olmasaydı aküyü kullanarak ateş yakabilirdim. Bildiğim kadarıyla akü bitti. Ya da tahrip oldu." Enkazın önünü kapatan ağaç dallarını kenara çekmeye başladı.

Bailey de bir dal alarak kenara itti. Uçak düştüğünde pervaneler dönmüyordu, bu yüzden de ağaçlar fazla zarar görmemişti. Ama ağaçların büyük dallarını kenara çekmek kolay değildi. Bir baltası olsaydı... "Aküyle ateş yakabilir misin?" dedi soluk soluğa kalmış bir halde. Dişlerini gıcırdatarak yeniden dalları kenara çekmeye çalıştı.

"Elbette. Akü elektrik üretir ve elektrik de ısıya eşittir. Bu kadar basit işte, ama tabii akü yeterince doluysa." Cam dalı büküp bir kenara fırlattı. "Bu teli uçlara bağlayabilirim, sonra da sıyırdığım tele bağlarım. Biraz şans ve yeterli elektrik çıplak teli kızdıracak, böylece bir parça kâğıdı yakabilecek veya eğer kuru dallar bulabilirsek onları tutuşturacak."

"Kâğıdımız var" dedi Bailey. "Yanımda küçük bir not defteriyle kitaplar ve dergiler var."

Cam duraksadı ve ona baktı. "Neden? Bir tane kitap almanı anlayabilirim ama raftinge gidiyordun. Ben de rafting yaptığım için ne denli yorucu bir iş olduğunu bilirim. Bu kadar çok şeyi okuyacak zamanın olmayacaktı. Ayrıca not defterini niye aldın?"

"Bazen uyumakta zorlanıyorum."

"Benimle dalga geçme" dedi diğer bir ağaç dalını alıp kenara atarken. "İki gecedir deliksiz uyuyorsun."

"Ama bunlar farklı şeyler" dedi tatlılıkla. "Ben uykuyu sevmem."

Cam kıkırdadı. "Dün ne kadar çok uyuduk, ayrıca dün gece de uyuduk."

"Galiba bu hasta olmamızdan kaynaklanıyor."

Parçaları kenara attıklarında Cam aküyü alabilecekti. Rahatlayarak içini çekti. "İyi görünüyor. Bu kadar darbe aldıktan sonra onun iyi durumda olamayacağından korkuyordum."

"Çıkarabilecek misin?"

Akünün üstündeki metal parçalarına bakarak başını salladı. "Metal kesiciler olmadan çıkarmam mümkün değil. Ama eğer parmaklarımı doğramadan elimi buraya sokabilirsem..."

"Bırak ben yapayım" dedi telaşla yanına yaklaşarak. "Ellerim seninkilerden küçük."

"Ama benimkiler kadar güçlü değil" dedi Cam sırtını bir ağaca yaslayarak. Sonra da sağ eliyle uzanabildiği kadar uzandı. Cam bunları yaparken Bailey onun parmaklarının soğuktan morardığını gördü ve yüzünü buruşturdu. Çıplak elle bu soğukta ve rüzgârda bir

şeyler yapmanın ne denli zor ve acı dolu olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

"İşe başlamadan önce ellerini ısıtman gerekiyor" dedi.

"Haklısın" veya "dırdırı bırak" olarak yorumlanabilecek o erkek homurtularından birini çıkardı ve genç kadının sözlerine kulak asmadı. Bailey onun ellerini zorla ısıtamazdı, bu yüzden de kollarını göğsünde kavuşturarak sustu. Onunla konuşarak nefes tüketmenin bir anlamı yoktu. Er ya da geç bu iş sonlanacak ve kendisiyle ilgilenmek için duracaktı.

Bailey yaklaşık üç saniye kadar orada durdu. "Tıpkı bir testesteron durumu" dedi.

Cam başını çevirmişti ama Bailey onun yüzündeki kararlı ifadeyi görebiliyordu. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"Hayır, şu ağaçla konuşuyordum, zaten bir şey fark etmiyor."

"Ben iyiyim. Ateş yakabilirsem ısınacağım."

"Eğer eminsen" diye karşılık verdi.

"Eminim."

"Ben de ayaklarını ısıttığım gibi ellerini de ısıtmayı düşünüyordum, ama iyi olduğuna göre boş ver."

Sözcükleri soğuk havada asılı kaldı. Bir yanı aklını yitirip yitirmediğini düşünüyordu, ama bunları söylememeliydi, sıradan görünmek için elinden geleni yaptı.

Cam yerinden kıpırdamadı, sonra yavaşça geri geri çıktı, bedenini dikleştirdi ve ona doğru döndü. "Belki boş konuştum. Ellerim dondu."

"O zaman şu ateşi bir an önce yak" dedi neşeli bir sesle, sonra da ateş eder gibi yaptı.

Cam "sana gösteririm" dercesine baktı, sonra da uçağın iç tarafına geçti. "Pekâlâ. Şimdi biraz tel keselim. Bu denemeden önce her şeyin hazır olmasını istiyorum, elektrik varsa bile yeterli olacağını sanmıyorum, fazla deneme şansımız yok."

"Ne yapmamız gerek?"

"Önce rüzgârdan etkilenmeyecek kuytu bir yer bulur ve taşları kullanarak daire şeklinde bir ocak hazırlarız. Sonra yakmak için kuru dal toplarız. Ocağı hazırlarken ağaç parçaları kurumuş olacaktır. Daha kurusunu bulacağımızı sanmıyorum. Sen o işleri hallet, ben de ağaçların içlerini kazıyarak kabuk toplayayım."

Rüzgâr sorun yaratıyordu; dağların üstünden var gücüyle esiyordu, sığınabilecekleri bir alan yoktu. Bailey yorgun bir şekilde valizlerini açtı, onları bir kenara yerleştirdi ve sığınaklarının önüne bir çengel şeklinde yerleştirdi. Bu çok iyi bir çözüm değildi çünkü valizler ateşin bu kadar yakınında olduğundan yanabilirlerdi ama bu şekilde dondurucu rüzgârdan biraz olsun korunabiliyorlardı.

Bailey, kapalı kısımdaki karları temizledi, arkasından Cam alet kutusundan aldığı tornavidayla üst üste darbeler indirerek donmuş toprağı parçaladı. Çekicini keskin ağzını kullanarak gevşemiş olan toprağı kabbarttı. Ateş yakmak için açılan çukur birkaç santim derinliğe ulaşınca kayaya rastlamasına karşın işini görebiliyordu.

Çukurun kenarlarına döşemek için yeterince taş vardı etrafta. Cam taşları toplarken, Bailey de kuru dal arıyordu. Cam'in tahmin ettiği gibi Bailey en kuru ağaçları sığınakta bulabilecekti. Bailey oradan aldığı

her ağaç parçası yerine dışarıdaki ağaçlardan kestiği bir parçayı koyuyordu. Bir gece daha orada yatmak zorundaydılar, onun için de var olan konforu korumak istiyorlardı.

Cam çakısını kullanarak ağaçlardan birinin kabuğunu soydu. Özenle bu ufaladığı kabuğu ateşin üstüne koydu ve Bailey'in not defterinden kopardığı kâğıt parçalarını rulo yaptı, üstüne odun parçalarıyla çıralları koydu, sonra da çıralların üstüne daha büyük odun parçaları yerleştirdi. "Bu odunlar yeterince kuru olmadığı için fazla sıcaklık vermeyecek, ama hızla yanıp kül de olmayacaklardı" dedi. Bailey tabii yakabilirsek, diye geçirdi içinden ama bir şey söylemedi.

Eğer akü çalışırsa uçaktaki alevi ateş kuyusuna taşımının yolunu bulmalıydılar. Fakat rüzgâr hiç durmadığı için, bir kâğıdı boru gibi sarıp tutuşturmak ve alevi sönmeden çukura koşturmak anlamsızdı. Bailey bütün ilkyardım malzemelerini siyah renkli metal bir kutuya boşalttı. Sonra Cam elindeki tornavidayla kütunun dibinde delikler açtı ve üzerlerini ateş çukurunu açarken kazıyarak çıkarttığı yapraklarla karışık çamurla sıvadı ve sonra bir çam ağacından sıyırdığı dikenli yapraklarla dipteki çamurun üstünü kapladı. Aynı zamanda başka bir kâğıdı boru gibi yuvarladı ve bir yumak gazlı bezden uzunca bir parça keserek onu gevşek bir biçimde buruşturdu ve kâğıt borunun içine gene gevşek bir şekilde yerleştirdi.

Bailey sesini çıkarmadan izliyordu. Hazırlıklar son derece önemli olduğundan son yarım saatten beri konuşmuyorlardı. Ateş yakabilmek çok önemliydi. Bu düşünce Bailey'in başını döndürüyordu.

Geriye yalnızca kablo kalmıştı.

Yan yana uçağa yaklaştılar. Bailey'in elinde kutu, Cam'in elinde de kablo vardı.

"Bu işe yararsa, kâğıt ateş alırsa kapağı kapat ve kutuyu ateşe yaklaştır" dedi Cam. "Benim kabloları aküden çıkarmam gerekecek, böylelikle elektrik harcamamış oluruz; bunu bir kez daha yapmak zorunda kalabiliriz. Kâğıtları rulo yapmak ateşi yavaşlatacaktır, ateş yakmak için çok zamanın olacak. Hadi şimdi git ve ateşi yak."

Bailey evet dercesine başını salladı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, hastalandığını düşündü. Lütfen işe yarasın, diye dua etti içinden. Bu ateşe çok ihtiyaçları vardı.

Cam'in yanında duruyordu, elinde yalıtılmış kablolardan biri vardı, yalıtılmamış kablolar kâğıt rulosuna değiyordu. Cam iki eliyle aküye uzanıp uzun kabloları bağlayabilmesi için ağaçlardan biriyle enkazın arasındaydı duruyordu. Kablolardan birini pozitif kutba, diğerini negatif kutba bağlayacaktı, işini bitirdiğinde aynı pozisyonda kaldı, keskin bakışlarla Bailey'in elindeki ilkyardım çantasına bakıyordu.

Bailey çıplak kabloyu kâğıtların üstünde tutarken kımıldamaya çalıştı. "Yanması ne kadar sürer?"

"Beş dakika."

Bu süre ona bir saat gibi gelmişti. Zaman ağır ağır ilerlerken ikisi de gözlerini kâğıttan ayırmıyordu. Bir duman görebilme umuduyla ipnotize olmuş gibi kâğıtlara bakıyorlardı. Bir yandan da yanması için içlerinden dua ediyorlardı.

"Lütfen, lütfen, lütfen" dedi Bailey. Hiçbir şey olma-

mıştı. Daha fazla izlemeye dayanamadığından gözlerini kapadı. Belki kâğıtlara bakmazsa kâğıtlar ateş alabilirdi. Bu çocukça bir umuttu, aptalca bir düşünceydi. Sanki izlemesi gerçekleşmesini engelliyor gibiydi.

"Bailey!" dedi Cam sert bir sesle.

Bailey gözlerini şaşkınlıkla açtı. ilk gördüğü şey ince bir dumanın mucizevi bir şekilde yükseldiği oldu. Duman sanki duraksıyormuşçasına yükseliyordu. Neşeyle kıpırdadı, kutuyu bedenine yapıştırdı.

Kâğıdın üstündeki kahverengimsi delik büyümeye başlamıştı, içindeki kumaş parçasına yayılıyordu. Ortalığa parlak ve ince bir duman yayıldı. Kâğıdın kenarları yanmaya ve kıvrılmaya başlamıştı.

"Hadi" dedi Cam ve Bailey kutunun kapağını özenle kapattı, sonra da hızlı adımlarla ateşin yandığını çukura doğru gitti. Piramit şeklindeki çıraların, kâğıt ve odunların oluşturduğu tepeceğin yanına diz çöktü, sönmesin diye ateşe siper oldu. Rulo kâğıtların yarısı yanmıştı.

Ruloğu dikkatle kutudan çıkardı, yanan uçlarını ve ağaç kabuklarını ateşe attı.

Bu güzel küçük ateş alev olarak yanmaya başladı ve duman yükseldi. Bailey izlerken küçük odun ve çıra parçaları alev almaya başladı.

Kahkahalarla güldü, keyif ve neşeden ağlayabileceğim düşünüyordu. Başını çevirip bakınca Cam'in gülümseyerek kendisine doğru geldiğini gördü. Neşe ve sevinç içinde yerinden fırlayarak kendini Cam'in kollarının arasına attı. Cam onu yakaladı ve havaya kaldırdı.

"İşe yaradı!" dedi neşe içinde Bailey. Düşmemek

için bacaklarını Cam'in kalçalarına sarmıştı.

Cam karşılık vermedi. Genç kadını sıkıca tutmuş, kendine çekmişti. Erkeklik organının sertleştiğini hissetti. Başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. Kahkahası yüzünde donup kalmıştı. Gri gözlerinin şehvet ve açlıkla parladığını gördü; Cam onu dudaklarından öptü.

Dudakları soğuktu ama öpücükte bir sıcaklık, açlık ve onun tepkisini çekebilecek bir hüner vardı. Beyninin derinliklerinde her zamanki gibi tehlike çanları duydu ama nedense bu kez yoğun değildi; uzun bir zamandan beri bu sesi duymazdan geliyordu. Tersine kollarını Cam'in boynuna doladı ve dudaklarını aralayarak onu öptü. Cam'in dilinin ağzına girmesine izin verdi.

Suçluluk ve zevk duygusu birlikteydi. Kafası karışmıştı. Öpücüklerine karşılık verme niyetinde değildi ama yine de onun kolları arasında kalmak istiyordu.

Cam'in kalçasına doladığı ayaklarını çekmesi ve cinsellik içeren herhangi bir şey yapmaması gerektiğini biliyor, ama yine de karşı koyamıyordu. Cam'in karşılık vermesi onu heyecanlandırmıştı, kendisini bekleyen şeyin zevkine varıyordu. Eğer heyecanını bastırıp ondan uzaklaşırdı bu duyguları tadamayacaktı. Herkesin bu tür şeyler hissetmeye ihtiyacı vardı. Uzun zamandan beri bunun açlığını çekiyordu ve artık karşı koymak istemiyordu.

iki gece birbirlerinin kolları arasında uyumuşlardı, fiziksel yakınlıkları vücut ısılarını paylaşmak ve hayat-

ta kalabilmek için gerekli olmasına karşın, o uzun karanlık saatler boyunca bunun aynı zamanda başka şeyler içerdiğini de göz ardı etmesi olası değildi. Bailey daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ve yaşamak da istememişti. Duygularını denetim altına almanın en iyi yolu insanlarla arasına bir mesafe koymak ve yalnızca kendisine güvenmekti; bu dersi çok küçük yaşlarda ve zorluklar içerisinde öğrenmişti.

Ama bununla birlikte Cam oradaydı, yanı başındaydı, güçlüydü ve Bailey ondan uzaklaşmak istemiyordu.

Öpüşmelerine ara veren Cam oldu, dudaklarını ondan uzaklaştırarak ona baktı. Yüzündeki morluklar ve yaralar bu bakışın etkisini azaltmalıydı ama azaltmamıştı. Gözlerinde şehvet dolu bir ifade vardı ve ona daha fazlasını söz veriyor gibiydi. Elleri genç kadının kalçasını sıkıca tutuyordu, bedenini sertleşmiş erkeklik organının üstüne hafifçe bastırıyordu, Bailey'in kalbi hızla çarpmaya başladı, soluk soluğa kaldı. Sonra Cam'in ağzının kenarında pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi. "Bunu yarıda bırakmaktan nefret ediyorum" dedi homurdanarak. "Ama düşmek üzereyim."

Bailey bir an için boş boş baktı, sonra ne demek istediğini anladı. "Ah, lanet olsun! Unuttum! Özür dilerim..." Yüzü paylaştıkları şehvetle kıpkırmızı kesilmişti. Onun durumunu nasıl unutabilmişti? Daha dün kendi başına güçlkle hareket edebiliyordu.

Cam hafifçe sendeleyince Bailey onu belinden tuttu. "Unuttuğuma inanamıyorum" diye mırıldandı onun ateşe doğru yaklaşmasına yardım ederek.

"Doğrusunu istersen unuttuğuna memnunum. Çok hoşuma gitti, ama bir an kanım çekildi ve başım döndü." Ateşin önünde oturmasına yardım ederken Cam ona göz kırptı. Oturacak tek yer sığınağın kapısını örttükleri içi eşya dolu çöp torbalarıydı, ama Bailey'in eşyalarını her iş için kullanmışlardı, şimdi de üstlerine oturabilirlerdi.

"Tanrım, bu çok iyi geldi" dedi Cam ellerini ateşe uzatarak ve Bailey'e bakarak.

Bailey ateşi unutmuştu. Nasıl unutabilmişti? Duyduğu heyecan ona her şeyi unutturmuştu. Cam onu öper öpmez kafasındaki her şey uçup gitmişti. Ya ateş zayıflasaydı ve rüzgârı kesmek için kullandıkları valizlerin yerini değiştirmek zorunda kalsalardı? Bu ateş paha biçilmez değerdedi; ateşi kontrol etmeliydi, Justice'in kollarına atlayıp rodeo yapması gerekmiyordu.

"Çok aptalım" diye mırıldandı rüzgârla birlikte çevreye yayılmadan önce yükselen dumanı izleyerek. Yaş dallar yanmaya başlamış ve yoğun bir duman oluşturmuştu. Bir kamp ateşinden daha yoğundu dumanlar. "Ateşi kontrol etmem gerekirdi."

"Ama o zaman bu kadar güzel dakikalar yaşayamazdık" dedi. "Kendine bu kadar yüklenme. Dünyadan sen sorumlu değilsin."

"Belki değilim ama bu ateş sönseydi ikimiz de çok mutsuz olurduk." Mümkün olduğunca yakın duruyordu ateşe, ellerini alevlere uzattı. Ateşin sıcaklığını yüzünde hissediyordu ve bu o kadar güzel bir duyguydu ki, zevkten inledi. İnsanlar yiyecek, ateş ve su gibi bazı şeyleri doğal haklarıymış gibi görürdü. Bir daha

yanına su geçirmez kibrit almadan yolculuğa çıkmayacaktı, ayrıca uydu telefonu gibi gerekli ve önemli şeyleri de alacaktı. Ve uzun, soğuktan koruyucu iç çamaşırları da alacaktı. Ve birkaç paket yiyecek.

"Hayatta kalmayı başardık. İki gün boyunca ateş olmadan yaşadık. Bu ateş bizim biraz rahat etmemizi sağladı, o kadar."

Fiziksel açıdan değil belki ama moral açısından Bailey'e çok yardımcı olmuştu. Bugün çok önemli şeyler öğrenmiş ve morali bozulmuştu. Üstelik daha henüz sabahtı.

"Yine de" diye sürdürdü konuşmasını Cam. "Aküyü keşke daha önce hatırlasaydım."

"Neden? İkimizin de bir şey yapabilecek hali yoktu" dedi Bailey. "Sen hareket edemeyecek kadar güçsüzdün, ben de hastaydım."

"Ateş yakabileceğimizi bilseydim, karlar arasında çırılçıplak sürünerek aküye ulaşırdım."

Bailey kahkahalarla gülmeye başladı. Bu görüntünün saçmalığı karşı konamayacak kadar gülünçtü; çıplaklık bölümü değil, çünkü Bailey şimdiye kadar gördüklerinin yardımıyla çıplaklığının neye benzediğini tahmin edebilirdi, ama insanın bir öpücük uğruna karlarda çırılçıplak sürünmesi çok komikti.

Cam uzanarak genç kadını giysisinin belinden tuttu ve onu geriye doğru çekti. "Otur, dedi. "Konuşmamız gerek."

Cam'in sesinde son derece kararlı bir ifade vardı. Bailey kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bu ses tonu karşısında hazır ola geçip selam mı vermem gerekiyor?"

"Emrimdeki insanlar söz konusu olduğunda işe yaramıştı."

"Ama ben onlardan biri değilim" dedi.

"Şükürler olsun ki değilsin. Olsaydın o zaman kurallara karşı geldin diye seni cezalandırmam gerekirdi. Olanlar hakkında bir şey duymak istiyor musun, istemiyor musun? İstiyorsan otur."

Bir kez daha giysinin belinden çıktı. Bailey birden kendini eşyalarla dolu çöp torbasının üstünde, onun yanında otururken buldu. Torbanın içindeki eşyalar düzensizdi ve Bailey eşya yığınlarının bir kenarında oturuyordu, Cam elini onun omzuna doladı ve kendine doğru çıktı. "Dürüst davranacağım ve seni uyacağım" dedi ona bakarak. "Ama büyük olasılıkla bu ilk ve son kez olacak, onun için alışmana gerek yok."

Bailey ona soru sormak istedi. Hangi konuda uyacaktı onu? Yanıtı öğrenmekten de korkuyordu. Belki de "korku" sözcüğü yanılttı. Paniğe kapılacaktı, evet. Canı sıkılacaktı. Dehşete kapılacaktı. Ve her şeyin ötesinde heyecanlanacaktı.

"Kurtulacağımızı düşündüğümde seni ürkütecek bir şey yapmak istemedim" dedi dikkatli bir şekilde, sanki borsadan söz ediyormuşçasına. "Eğer daha önce sana yaklaşıyaydım kendi köşene çekilecek ve beni görmezden gelecektin. Ama şimdi yardım gelmeyeceğini biliyorum ve günlerce, hatta birkaç hafta benimle birlikte olacaksın. Seni bir iki gün içinde, daha sıcak bir yere gittiğimizde, ikimizin de kendini hem daha güçlü hem de daha iyi hissettiği bir anda soyaçağımı söylemem dürüstçe bir yaklaşım olur."

Bailey bir şeyler söylemek için ağzını açtı, sonra

aklına hiçbir şey gelmediğinden vazgeçti. Kafasının içi bomboştu. Aslında ne? Tepkileri, yanıtları tatile çıkmıştı sanki, aklına hiçbir şey gelmiyordu. Bir kez daha konuşmaya çalıştı ama yine olmadı. İnsanlar onun savunma duvarını yıkmak istediklerinde verdiği tepkiyi vermek istiyordu ama çok şaşırmıştı.

"Neden balık taklidi yapıyorsun?" diye sordu Cam hafifçe gülümseyerek. Başını yana eğmişti.

Anlaşılr bir şey söyleyememekten korktuğu için başını hayır anlamında sallamakla yetindi.

"Sorun mu var?"

Kafasının içine milyonlarca düşünce üşüşmüştü. Bir kez daha başını hayır dercesine salladı.

"O zaman işe başlamanın zamanı geldi. Yapmamız gereken birçok hazırlık var."

Cam ayağa kalkmaya çalıştı ama Bailey onu pantolonunun kemerinden tuttu.

"Bir kutu ıslak mendil bıraktım, iç çamaşırlarını orada silebilirsin" dedi sığnağı göstererek. Bir şeyler söyleyebilmekten memnundu ama söyledikleri aptalcaydı. "Temizlenmen gerek, yoksa geceyi dışarıda geçirmek zorunda kalırsın."

Beş dakika sonra Bailey onun hâlâ güldüğünü duydu.

Önemli konular üstünde düşünmeye çalışması çaba gerektiriyordu; ama yolculuğa başlamadan önce bir sürü şey yapmaları gerekiyordu.

Cam'in de söylediği gibi öncelikle su içmeleri lazımdı, bu da hemen kar eritmelerini gerektiriyordu. Ateşin etrafına yerleştirdikleri kaya parçalan sıcaklığı emmişti ama gargara şişesinin içindeki buzları eritebilecek kadar sıcak değildi, Bailey şişeyi karla doldurdu

ve kayaların üstüne bıraktı.

İkinci şey Cam'in kendisiydi. Hava koşullarına hazırlıklı değildi. Bailey'in birçok eşyası vardı ama hiçbirisi ona uymuyordu; belki bir iki tanesini orasına burasına dolarsa işe yarayabilirdi. En büyük sorun ayakka-bılarıydı ama bu sorunu da koltukların derileriyle halledebilirlerdi. Ayakkabıların üstüne geçirebileceği, onu kardan koruyacak bir kılıf yapması gerekiyordu ama ayakkabı tamirinden anlamıyordu doğal olarak. Deriyi uygun şekilde kesip dikemezdi. Aynı şekilde deriyi boşa harcamak da istemiyordu.

Not defteri ve kalemini alarak kalıp çıkarmaya çalıştı, böylece deriyi harcamadan kesebilecekti. Kalemi kâğıdın üstünde oynattı ama kalem yazmadı. Kalemin mürekkebi donmuştu. Bıkkın bir şekilde kalemi kaya parçalarının üstüne koydu. Gargara şişesinin içindeki karların bir kısmının eridiğini gördü. Ateşin olağanüstü bir şey olduğu su götürmezdi.

Uçağa sabotaj yapılmıştı; bu işin arkasında kimin olduğu da belliydi. Seth onu öldürmeye çalışmış, yanında başkalarının ölmesini de umursamamıştı. Bu gerçeği kabul etmek ve anlamak zordu. Son iki gün yoğun acılar ve dondurucu soğukla geçmişti ve Bailey'in dayanma gücü tükeniyordu. Ama orada oturmuş ateşi izlerken içinde bir mutluluk hissetti, ilkel insanların ateşin etrafında dans etmelerine şaşmamak gerekiyordu, sıcaklık ve ışık insanları neşelendiriyordu. Öne doğru eğildi, ellerini ateşe uzattı ve sıcaklığı avuçlarının içinde hissetti. Sıcaklığı en doğal hakkı olarak görmeyecekti bundan sonra.

Kendini daha iyi hissediyordu. Kolundaki şişlik ve

kırmızılık azalmıştı. Cam de daha iyiydi. Kimse onları kurtarmaya gelmeyecekti, dolayısıyla kendi kendilerini kurtarmak zorundaydılar. Ateşin özgüvenini yerine getirdiğini fark etti ve buradan kurtulabileceklerine inandı.

Seattle'a geri döndüklerinde bunun bedeli mutlaka ödenecekti.

J&L ofisi morga benziyordu, ikinci gece artık uykusuzluktan perişan olan Bret ile Karen eve gidip biraz dinlenmeye karar vermişti, ama Karen giderken, "Sanki onu terk ediyormuşuz gibi bir duyguya kapılıyorum" demişti.

Sivil Havacılık polisinin araştırmaları bir sonuç vermemişti. Bret, Skylane'in tüm hizmet kayıtlarını görmek istemiş ve baş makinist Dennis'le birlikte bu raporları baştan sona inceleyerek yolunda gitmeyen bir şey olup olmadığını araştırmışlardı. Hiçbir şey yoktu; Skylane iyi durumdaydı, bakımı yapılmıştı; yalnızca pilot penceresinin buzlanmasını önleyen tertibatta küçük ve önemsiz sorunlar vardı.

Araştırmadan sorumlu olan Charles MaGuire iriyarı, kır saçlı bir adamdı; kendini işine adanmış biriydi ve oldukça karamsardı. Araştırma konusunda çok deneyimliydi ve işini iyi yapıyordu. Böylesi bir kazadan kurtulanlardan genelde kısa sürede haber alırlardı. Aksi halde, kaza uzak bir yerde olursa, cesetler ya da cesetlerden kalanlar çoğu kez bulunamazdı.

"Radyo sinyaline cevap alamıyoruz" dedi Walla Walla'nin doğusunu işaret ederek. "Umatilla ormanı

civarında. Araştırmalarımızı burada yoğunlaştırdık. Ama FSS yardım çağrısını bundan yaklaşık on beş dakika sonra almış. Çağrı çok parazitliydi, yalnızca birkaç sözcük duyulabilmişti. Bunun aynı uçaktan gelip gelmediğini bilmiyoruz ama elimizde yardım mesajı gönderen başka bir uçak da yok. Elbette hız ya da irtifa değerlerini bilmiyoruz, radyo sinyali kesildiği andan itibaren uçağın başının belada olduğunu düşünmeliyiz."

"Cam hemen telsizle haber verirdi, on beş dakika beklemezdi" diye görüşünü açıkladı Bret.

"Belki haber vermeye çalıştı. Görüldüğü kadarıyla telsizle de bazı sorunlar yaşanmış. Telsiz ya da radyo vericisinde elektrik ile ilgili sorunlar olup olmadığını bilmiyorum ama bir şekilde kaza geçirdiler... belki de bir şeye çarptılar."

"Uçak havada o kadar uzun kalabilseydi Cam uçağı mutlaka bir yere indirirdi" dedi Bret kendinden emin bir şekilde. "Bu konuda şüpheniz olmasın, doğuştan pilot olan birinden söz ediyoruz."

"Eğer uçağa bir şey çarpmışsa Cam yaralanmış olabilir" dedi MaGuire. "Yolcu, Bayan Wingate paniğe kapılıp eli kolu bağlı bekleyecek biri mi, yoksa uçağın kontrolünü alıp düşmesini engellemeye çalışacak kadar soğukkanlı biri mi?"

"Bence pilot koltuğunun başına geçmiştir" dedi Karen. Her zamanki gibi yine haklıydı. "Ve telsiz. Telsizi çözebilmek için insanın dâhi olması gerekmez. Ama Bayan Wingate arka koltukta oturuyordu; Cam'in arkasından gelip direksiyonu ele alması gerekirdi."

"Orada başlarına her şey gelmiş olabilir. Eğer ön cam kırılmışsa, yoğun bir rüzgârdan söz etmemiz gerekir, ama hızı azaltmazsan uçak düşer. Bayan Wingate hızı nasıl düşüreceğini büyük olasılıkla bilmiyordu." MaGuire omuzlarını silketti. "Her zaman uçakta bir şeyler ters gidebilir. Birçok senaryo yazabiliriz ama ne olduğunu bilmiyoruz. Fakat bir şey olduğu kesin. Radyo sinyalinin kaybolduğu noktayı ele alırsak yardım sinyali alınmadan önce ne kadar zamanda ne kadar mesafe kat ettiklerini tahmin edebiliriz, sonra da Cehennem Kanyonu boyunca araştırma alanımızı genişletiriz. Orası oldukça geniş ve ülkenin en çetin bölgelerinden biri. Adamlarım o bölge üzerinde uçuyor ve bu zaman alacak bir iş."

Bret de Sivil Havacılık üyelerinden biriydi ama araştırmaya dahil edilmemişti. Cam'in uçağı kaybolduğunda J&L ofisi kapılarını kapamamıştı. Yapılacak birçok iş ve yaşamlarını bu işe bağlamış birçok insan vardı. Hiç uyumadığı için bir gün önce uçmamıştı ama bugün bir charter uçağı uçurması gerekiyordu. Gözleri ağlamaktan şişmiş olan Karen işe devam etmeleri gerektiğini düşünüyordu. Arada bir tualete giderek yüzünü yıkıyordu. Bret programlanmış uçuşu yapmalıydı, aksi takdirde Karen'e dert anlatması gerekecekti.

"Sabotaj olasılığı her zaman için geçerli" dedi Karen, MaGuire ile Bret'e cüretkâr bir bakış fırlatarak. Bret ne derse desin Karen teorisini savunuyordu. Bret burnunu kaşıdı.

MaGuire şaşkınlıkla baktı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Bayan Wingate'in üvey oğlu uçuştan bir gün önce arayarak uçuşla ilgili bilgi istedi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Aralarında dostça bir ilişki yok, doğrusu onların ilişkilerini tarif etmek için bu cümle bile hafif kalır. Tüm para Bayan Wingate'in kontrolü altında ve o da parayı istiyordu."

MaGuire yanağını hafifçe kaşırken Bret'e bir bakış fırlattı. "Çok ilginç ama bu tek başına bir anlam ifade etmez. Bu üvey evlat uçağa girebilir mi ve önceden fark edilmesi olanaksız bir şekilde uçağa sabotaj yapabilir mi?"

"Uçaklar hakkında bilgisi var" dedi Bret. "Galiba birkaç kez uçuş dersi almıştı. Ama sabotaj yapabilecek kadar bilgisi olup olmadığını..." Omuzlarını silkti.

"Birini kiralamış olabilir" diye sözünü kesti Karen heyecanla. "Her şeyi onun bizzat yaptığını söylemedim."

"Doğru" diye kabul etti MaGuire. "Peki uçağa nasıl girdi?"

Bret eliyle yüzünü ovaladı. "Bu küçük bir havaalanı. Burada çoğunlukla özel uçaklarla charter hizmetleri var. Havaalanının etrafında tel örgü var ve alan güvenlik kameralarıyla denetleniyor ama büyük havaalanları gibi değil tabii."

MaGuire elleri cebinde yerinden kalkıp pencereye doğru gitti. "Sabotaj yapıldığını düşünmek istemem; bunca yıldır bu işi yapıyorum ve henüz herhangi bir uçağa sabotaj yapıldığını düşünmemen neden olan bir durumla karşılaşmadım. Ta ki biri kalkıp sabotaj yapıldığına ilişkin deliller sunmadıkça. Bu konuda kaygılanmaya gerek olduğunu sanmıyorum. Öte yandan

güvenlik konusunu araştırmakta yarar var. Yirmi dört saat güvenlikten sorumlu biri var mı?"

Bret Karen'e baktı. Karen gözlerini kıstı, yüzünde kavgacı bir ifade vardı ama bir şey söylemedi. MaGuire orada çalışsaydı kişisel postalarının kaybolacağını düşünüyordu. "Bazen, ama duruma göre değişir. Makinistler geç saate kadar çalışabilir ya da bizler geç saatlerde uçabiliriz. Özel bir uçak *inip* kalkabilir. Bunlar önceden belli olmaz."

"O zaman birinin buraya gelip sabotaj yapmaya çalışması kolay değil. Tel örgülerde bir delik olmadığı ve terminale zorla girildiğini gösteren bir iz olmadığına göre, bu konuyu kapatıp dikkatimizi kaza yeri üstünde yoğunlaştırsak daha iyi olacak."

Daha önce zor kararlar alan bir adamın söyleyebileceği şeylerdi bunlar, ama Karen kendi teorisinin göz ardı edilmesinden hoşnut değildi. Cam'in öldüğünü kabul ediyordu ama suçlayabileceği birinin olmayışını henüz kabul edemiyordu. "O zaman kafanızı kuma gömün" diye homurdandı ve Bret'in ofisinden çıktı.

Bret içini çekerek yerine oturdu. "Özür dilerim" diye mırıldandı. "Bu olayı kabullenmekte zorlanıyor. Galiba ikimiz de öyle. Skylane'in hizmet ve onarım kayıtlarını alıp makinistle birlikte inceledik, işleri yoldan saptırabilecek bir şey bulamadık. Böyle eli kollu bağlı oturmak çok zor."

"Üzgünüm" dedi MaGuire. "Keşke elimden daha fazlası gelse. Bu tür durumlar, onların nereye gittiklerini bilmemiz ama onları bulamamamız için en zor yanı. İnsanlar bilmek ister. Şöyle ya da böyle ne olduğunu bilmek isterler."

"Evet" diye karşılık verdi Bret. Kendini zorunlu hissedercesine Skylane'in dosyasını alıp açtı, onarım raporlarını, yakıt durumunu ve uçakla ilgili en küçük bilgiyi yeniden inceledi. Karen her şeyi bilgisayara yüklemiş, kopyalarını da bilgi bankasına vermişti; ama birgün bilgisayarları çökmüş ve her şeyi yitirmişlerdi. Vergi raporlarını doldurmak kâbusa dönüşmüştü. O günden beri de zor olmasına karşın hem bilgisayarda, hem de dosyada tutuyorlardı bilgileri. Bret ile Dennis bir yanlışlık olup olmadığını anlamak için her raporu bilgisayardaki dosyasıyla karşılaştırıyorlardı. Bundan Karen'e söz etmiyorlardı, çünkü bir hata yapmış olabileceğini söylemiş olsalar dünyayı başlarına yıkacağını biliyorlardı.

MaGuire ona anlayışla bakıyordu. Bu tür şeyleri kabul etmenin ne denli zor olduğunu çok iyi bilirdi.

Bret'in bedeni birden dikleşti ve dosyanın başına döndü. MaGuire onun beden dilini okuyarak kaşlarını çattı ve yanına gitti. "Sakın bana bir şey bulduğunu söyleme."

"Bilmiyorum" dedi Bret. "Belki de yanlış okudum. O sabahki yakıt kaydı." Dosyayı karıştırdı ve en üstten üçüncü kâğıdı alarak baktı. "İşte bu yanlış" dedi. "Yanlış olan bu."

"Ne?"

"Bu! Pompalanan galon sayılarına bak. Mümkün değil."

MaGuire yakıt kaydına baktı. "Otuz dokuz galon."

"Evet. Skylane'in kapasitesi seksen yedi galon. Bu mantıklı değil. Depoyu doldurması gerekirdi. Salt Lake City'de durup yakıt ikmali yapması gerekiyordu,

yarım depodan az bir depoyla yola koyulması kada saçma bir şey olamaz. Eğer bu kadar az bir yakıtlı havalandıysa göstergeden yakıtın azaldığını görmel ve bize telsizle haber vermeliydi. Bu durumda yakıt ikmali için Walla Walla'da dururdu."

"Evet" dedi MaGuire kaşlarını çatarak. Düşünüyordu. Karen kapının eşiğinde durmuş söylenenleri dehşet içinde dinliyordu. Bedeni kaskatı kesilmişti. "Yakıt firmasıyla bağlantı kurmalı ve raporlarını incelemeliyiz. Belki burada bir hata vardır."

Yakıt işlemleri lisanslı bir müteahhit firma tarafından yapılıyordu. Telefon konuşması, uçuşun yapılacağı sabah saat 06:02'de Skylane'in deposuna otuz dokuz galon yakıt doldurulduğunu gösteriyordu. O günün raporlarıyla firmanın verdiği rakam tutuyordu. Birkaç telefon konuşması daha yaptılar ve sonunda kamyon şoförüyle konuştular. "İstek kâğıdında belirtildiği şekilde depoları doldurdum. Valfı kontrol ettim ve onayladım. Tankerde bu kadar çok benzinin kalmasına ben de şaşırmıştım ama bir charter uçuşunun iptal edildiğini ve bu uçağın deposunun zaten dolu olduğunu düşündüm."

Bir uçak, özellikle charter ya da yolcu uçağı fazla yakıt almazdı. Yakıt ağırdı ve uçağın taşıdığı ağırlık arttıkça daha fazla güce ihtiyaç olurdu. Yakıt miktarı uçağın gideceğı yere bağılı olarak değışirdi, gecikme ya da hava trafiğinin yoğun olduğu durumlar için biraz ekstra yakıt bulunduruldu. "Biraz" sözcüğü göreceli bir kavramdı elbette ama bir gün önce Skylane'i Eugene'e uçuran Mike ihtiyacından yarım tanker fazla yakıt almıştı. Eugene'e gidip geldikten sonra depoda

fazla yakıt kalmamış olmalıydı.

"Peki, bu ne anlama geliyor" diye sordu Karen kapının eşiğinden. "Cam, Salt Lake'e gidebilecek kadar yakıt olduğunu sanıyordu, ama yoktu, öyle mi? Biri yakıt göstergesini sabote mi etmişti?" Ellerini yumruk yapmış duruyordu.

MaGuire'in yüzü birden yaşlanmış gibi çizgilerle doluvermişti. "Yakıt depoları dolu olmadığı halde dolmuş gibi görünebilir."

Bret gözlerini kapadı. Midesi bulanıyordu. "En basit yolu deponun içine şeffaf bir plastik hava torbası koymak" dedi Karen'e. "Torbayı havayla doldurursun, kimse bir şey fark etmez ve depoda olması gerekenden daha az yakıt olur. O kadar da karmaşık bir şey değil."

"Sana söylemiştim!" diye bağırdı Karen öfkeyle. "Mutlaka kafasında bir şey vardı, yoksa bizi aramazdı!"

"Sanırım güvenlik kayıtları olup olmadığına bakmamız gerekiyor" dedi MaGuire enerjik bir tavırla.

Seth, Wingate şirketinde işe başlamak için gerekli olan evrakı doldurdu, sorumlu olacağı müdürle tanıştı ve kendisine şirket kimlik kartlarından biri verildi. Grant Siebold tüm yeni çalışanlara yapılan uyuşturucu testine tabi tutulmamasını emretmişti. Seth bunun ileride herkes tarafından öğrenileceğini tahmin ediyordu. Aldığı uyuşturucuların vücudundan tamamen çıkması için zamana ihtiyacı vardı. Mesajı tam olarak almıştı; bu uyarıyı göz ardı eder ve eski yaşamını sürdürürse işten atılacaktı.

Seth'in internette bazı araştırmalar yapması ve esrarın bedeninde ne kadar süre kaldığını öğrenmesi gerekiyordu. Neyse ki uyuşturucu yerine alkol kullanıyordu. Ama bu bile vazgeçmesi gereken bir şeydi.

Sonra alışverişe çıktı. Kıyafet zorunluluğu vardı. Posta odasında çalışanların bile koyu renk pantolon ve beyaz gömlek giymeleri ve kravat takmaları gerekiyordu. Ayakkabılar bağcıklı ya da mokasen olmalıydı. Spor ayakkabılara izin yoktu. Siyah çorap giymesi gerekiyordu.

Kıyafet zorunluluğundan her zaman şikâyet eder, sıkıcı bulurdu, ama şimdi sıkıcı bulduğu insanlardan

biri olmuştu. Nordstrom'a gitmesi ve üstüne uygun bir şeyler alması gerekiyordu. Eve dönerken yolda mesajlarını dinledi. Arayanların çoğu birlikte partilere gittiği arkadaşlarıydı ve dün gece ne yaptığını öğrenmek istiyorlardı. Hiçbirini aramadı. Tamzin'in mesajlarınıysa dinlemeden sildi.

Evde yiyecek bir şeyler olmadığını hatırlayarak markete gitti. Her zaman aldıklarını almadı, bira ve şarap reyonlarına girmedi. Yulaf ezmesi. Tahıl. Meyve. Portakal suyu. Süt. Kahve. Bunlardan birini yeme düşüncesi bile midesinin bulanmasına yetmişti ama yemek zorunda olduğunu biliyordu. Krakerle çorba da aldı.

Alışık olduğu yaşamın sona erdiğini biliyordu. Eğer orada çalışmak istiyorsa yanlış seçimler yapmamalı ve sorumsuzca davranmamalıydı. Yağmurlu bir gün gibi içi karardı, sonsuz haftalar, aylar ve yıllar boyunca bu iş yapacaktı, her gün birbirinin eşi olacaktı ve tek bir dakika bile yaşamında güneş parlamayacaktı. Bu griliği kendi istemişti.

Eve gelip aldıklarını buzdolabına koyduktan sonra soyundu, uyumayı umut ederek yatağa uzandı. Uykusuz geçirdiği geceden sonra kendini çok yorgun hissediyordu ama uyuyamadı. Anılar karınca sürüleri gibi kafasının içine dolmuştu.

Bir süre sonra uyudu, telefonun sesi onu yerinden fırlattı. Ahizeyi alarak arayan numaraya baktı. Numarayı görünce yüreği ağzına geldi. Konuşma düğmesine bastı ve "Bailey?" dedi dikkatli ve şaşkın bir sesle.

"Bailey!" Tamzin kahkahalarla güldü. "Aman Tanrım ağzını sabunla yıka."

Lanet olsun. Seth yatakta oturarak ayaklarını aşığı sarkıttı. "Tamzin. Bailey'in evinde ne arıyorsun?"

"Bailey'in evinde değılim" dedi hırçın bir sesle. "Burası annemin eviydi, şimdi de benim evim. Senin büyük bir eve ihtiyacın yok; benim bir ailem var, senin yok."

"İçeri nasıl girdin?"

"Alarm şifresini değıştirdiğini düşünmüyorsun, değil mi? Babamın hayatta olduğı günlerdeki gibi, şifre aynı. Ve elbette anahtarım da var."

Burada "elbette'ye gerek yoktu, babaları ölmeden önce Tamzin onları ziyarete gittiğinde anahtarlardan birini çalmış olmalıydı.

"Oradan hemen çık" dedi soğuk bir sesle. "Bailey yasal olarak hayatta, hiçbir şeye dokunamazsın."

"Yasal olarak hayatta derken ne demek istiyorsun? Ölüm raporu yazılmadı mı daha?"

"Haberleri izlemiyor musun?" diye tısladı. "Uçak henüz bulunmadı. Ceset ortada yok. Ne ceset var, ne de kaza olduğuna dair bir delil."

"Neden bu kadar uzun sürüyor? Uçağı bulmak neden bu kadar uzun ve zor? Sanki uçak bir çiftçinin mısır tarlasına düştü ve adam bunu fark edemedi."

Hoşnutsuzluğu o kadar yoğundu ki, Seth dudaklarını ısırarak ve söylemek istediklerini bastırmak zorunda kaldı. Öfkesini açığa çıkarmak istemiyordu. Aklına gelen şeyleri sonuçlarını düşünmeden bir daha asla söylemeyecekti. Onun yerine, "Eğer Bailey ölmemişse ve senin evine gittiğini öğrenirse aylığını yirmi dolara indirir. İnan bana."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Tamzin tamamıyla

farklı bir sesle konuştu. "Yani onun geri gelebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Ben işi şansa bırakmamalıyız demek istiyorum. Evin bir yere gittiği yok. Öldüğünün kanıtlanması altı ay alsaydı ev yine aynı yerde duracak."

"Ama ben insanlara söyledim bile... neyse yanlış anlama olduğunu söylerim. Ah, buna bayılacaksınız. Aptal kardeşi aradı, hani şu babamın cenazesine gelen. Bailey onunla Denver'da buluşacaktı. Ben de onun tam bir kaltak olduğunu ve öldüğü için ne kadar memnun olduğumu belirttim."

Ah, lanet olsun. "Ona tam olarak ne söyledin?"

"Ona dayanamıyorum, babamın cenazesinde nasıl da dostça davranmaya çalışmıştı, hatırlıyor musun? Ona yalnızca bir aptalın kendisini kandırabileceğini ve Bailey'in bunu hak ettiğini söyledim."

Bu sözlerden ne denli tatmin olduğu sesinden anlaşılıyordu. Seth'in kafasında bir şimşek çattı ve kardeşinin kendisinden ne denli nefret ettiğini anladı. Belki de kardeşi hapse girerse tüm paranın denetiminin eline geçeceğini düşünüyordu. Ya da kardeşinin suçlu olduğunu kanıtlarsa tüm para kendisinin olacaktı. Hayatı boyunca kardeşini kıskanmıştı çünkü babası Seth'in VVingate'te başarılı olmasını istemiş ve bu doğrultuda bazı planlar yapmıştı.

"Senin de bildiğin gibi benim bir vasiyetnamem var."

"Ee? Sanki kardeşin yokmuş gibi konuşuyorsun." Tamzin kardeşinin vasiyetnamesi olsun olmasın onun parasına konmayı bekliyordu.

"Eğer benim başıma bir şey gelirse tüm paramı bir

yardım kuruluşuna bağışlamayı vasiyet ettim. Tek bir kuruluş bile alamayacaksın." Telefonu kapatarak bir süre oturdu. Titriyordu. Sonra da avukatını arayarak bu düşüncesini yasallaştırdı.

İşin ilk günü işyerine mesai saatinden yarım saat önce gitmişti. Bir gece önce iyi uyuyamamış ve trafiğin yoğun olmasından korkmuştu. Son derece tedirgindi. Mektupların ayrılması ve dağıtılması ne kadar zor olabilirdi ki? işin en zor yanı, posta odasında çalışan en genç elemanından iki kat yaşlı olmasıydı. Ama hiç olmazsa üst düzey yöneticilerden birkaçı dışında onun kimliğini bilen olmayacaktı. Üst düzey yöneticilerin postalarını ve paketlerini ofislerine götürmek zorunda kalsa bile mektup ve paketleri asistanları teslim alacak, yöneticiler kendisini görmeyecekti. Seth bu durumdan hoşnuttu.

Diğer posta odası çalışanları ellerinde Starbucks kahve kutularıyla gelmeye başlamışlardı. Seth buradaki eğilimin tersine ünlü kahve markalarından hoşlanmayan biri değildi. Kahvenin bir sakıncası yoktu. O kahvesini sade severdi ama içmese de olurdu. Belki de uyum sağlamak için biraz kahve içmeliydi. Ya da bir kutu kahve alıp içindeki döker, yerine sevdiği kahveden koyarak onlarla uyum içinde olduğunu gösterebilirdi. Bir kutunun ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Diğer çalışanlar onu göz ucuyla süzüyordu. Belki de onun üst katlarda çalıştığını sanıyorlardı. Aman ne olursa olsun, onlar gençti, kendisi gibi değillerdi, bu yüzden ilk adımı o attı. "Benim adım Seth" dedi. "işe bugün başladım."

Karşılıklı bakiştılar, ilerinde uzun boylu zayıf genç bir kadın vardı ve soğuk gözleri fare gibi bakiyordu. "Burada mı? Posta odasında mı?"

"Evet."

Bakişmalar arttı. "Hapisten mi çıktın?"

"Hayır" diye karşılık verdi Seth sıradan bir tavırla. "On beş yıldır komadaydım, yeni uyandım."

"Yok canım?" dedi delikanlılardan biri şaşkınlıkla. "Ne oldu?"

"Sprey şişesi kokladım."

"Saçma" dedi fare gözlü olanı. "Eğer o kadar uzun süre komada kalmış olsaydın beynin hasar görürdü."

Acımasız ama diğerlerinden daha zeki ydi. "Gr-mediğini kim söyledi?" dedi ve arkasını döndü.

Posta odasının müdürü kısa boylu, şişman, kır saçlı, Candy Zurchin adında bir kadındı. Dolabındaki bütün giysiler lacivert bluzlar, gri etekler ve bağcıklı siyah ayakkabılardan oluşuyordu sanki ve posta odasını bir Katolik okuluna taş çıkartacak tarzda yönetiyordu. Tüm gençler emri altındaydı, fare bakişlı kız da bunların arasındaydı ve müdür ona ne zaman bir şey söylese her zaman, "Evet efendim" diye yanıt veriyor, bunu sesinde en küçük bir alay ifadesi olmadan söylüyordu.

Seth egosuna, gururuna ve sinirlerine hkim olarak müdürün söylediği her şeyi şikyet etmeden sessizce yaptı, işi yapmak için çok zeki olmasına gerek yoktu, ama nesnel olarak baktığında bunun iyi bir eğitim olduğunu gördü, çünkü iş son derece tekdüze ve sıkıcı olmakla birlikte, ayrıntılara dikkat etmeyi ve disiplinli olmayı gerektiriyordu. Kaytarma eğilimi vardı banla-

rında, bazıları kendilerini işe vermiyordu. Eğer üst düzey yöneticilerinden biri olursa Candy Zurchin'in öğütlerine ve yorumlarına dikkat edecekti.

İki gün önce onu kesinlikle ciddiye almazdı.

İş oldukça basitti; gelen postayı bölümlerine ayırmak ve teslim etmek, postalanacak mektupları düzenlemek, uygun posta pullarını yapıştırmak ya da yükleme için gereken evrakı hazırlamak, bazı kutu ve kolileri paketlemek ve bunları postaya vermekti. Sürekli aynı işi yapıyordu. İşin yapısı çok ender değişiyordu ama iş asla bitmiyordu. Mektupların çokluğu karşısında şaşırılmıştı. Bu insanların e-posta denen şeyden haberi yok muydu? Ama e-posta bölümler ve çalışanlar arasında kullanılıyordu; mektuplar ve kontratlar gibi önemli şeyler hâlâ posta yoluyla gönderiliyordu.

Siebold, Candy'ye Seth'i bodrum katında tutmaması için talimat vermiş olabilirdi, çünkü daha ilk gün Candy onu mektuplar ve paketlerle birlikte üst katlara göndermişti. "İşi ancak yaparak öğrenebilirsin" demişti. "Ofislerin kapısında isimlikler var. Eğer aradığını bulamazsan sorarsın."

Mektuplarla paketlerin üst katlara gitmesi gerekiyordu. Eğer onu tanıyan biri çıkarsa çok mahcup olacak, hatta işi bırakmak zorunda kalabilecekti. Grant Siebold bunun bir an önce olmasını istiyordu.

Seth birçok şey öğrenmişti; mesela posta odası çalışanlarının görünmez olduğu. Asistanlardan birinin çok bakımlı olduğunu öğrenmişti. Kimlerin bilgisayar oyunu oynadığını öğrenmişti. Kimlerin beğenildiğini, kimlerin beğenilmediğini öğrenmişti. Bunu asistanla-

rın davranışlarından çıkarıyordu. Başkan yardımcılardan biri iş başında içiyordu; Seht posta arabasını iterek içeri girdiğinde o tanıdık kokuyu belli belirsiz duymuştu. Ayrıca kokuyu bastırmak için oda spreyi sıkıldığını da anlamıştı. Başkan yardımcısının asistanı onun havayı kokladığını fark edince, "Hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir şey görmedin, hiçbir koku almadın" demişti soğuk bir ifadeyle. Seth de başını evet dercesine sallayıp işinin başına dönmüştü.

Hiç kimse onu tanımamıştı.

 gün öğleden sonra geç saatlerde Cam yeni ayakkabılarıyla test sürüşüne, daha doğrusu test yürüyüşüne çıktı. Bunlar oldukça kaba ayakkabılardı, kendi ayakkabılarının bağcıkları ile çakısıyla delikler açarak geçirdiği elektrik tellerini kullanmıştı. Bu yumuşak parçalar şık ayakkabılarını tamamıyla örttükleri gibi neredeyse baldırının hizasına geliyordu. Bailey derileri öyle geniş kesmişti ki, ayakkabılarını giymeden önce, gözden çıkardığı eski bir gömleği ayaklarına dolayacak kadar yer kalmıştı. Bütün bunlardan sonra ayakları çok daha iyi korunuyordu ve çok daha sıcaktı.

Gün oldukça yoğun geçmişti ama çetin değildi. Ateşin önünde çöp torbasının üstünde yan yana oturmuşlar, Bailey şoson yapmaya çalışmış, Cam da değerli eşyalarını taşımaları için kızak yapmıştı. Gar-gara şişesindeki su eriyince de bol bol su içmişlerdi. Ateş yaktıkları için kar daha çabuk eriyordu, kazadan beri ilk kez susuzluk çekmiyorlardı.

İkisi de kendi işlerini yaparken Bailey oldukça sessizdi. Elbette kaygılanıyordu, kaygılanmaması olası değildi. Önlerinde uzun ve tehlikeli bir yolculuk vardı

ve başarıyla tamamlamaları kolay değildi. Dağlar çok tehlikeli ve inanılmaz derecede engebeliydi. Hata kabul etmezdi. Başarılı olsalar bile, birinin kendilerini öldürmeye çalıştığı gerçeği söz konusuydu ve tüm işaretler Seth'i gösteriyordu.

Bu olayın arkasında onun olduğunu kanıtlamak kolay değildi. Öncelikle tüm kanıtlar dağdaydı. Enkaz bulunsa bile bir mahkeme için gerekli olan deliller ortadan kalkmıştı. Öte yandan soğuk hava koşulları delilleri koruyabilirdi, Bailey hangisinin geçerli olduğunu bilmiyordu. Bailey ile Cam birinin kendilerini öldürmeye çalıştığını bilmelerine karşın bunu kimin yaptığını kanıtlayamayabilirlerdi de. Bu gerçeği bile- rek nasıl eskisi gibi davranabilirdi? Seth'le nasıl görüşebilirdi? Bunları yapamazdı. Jim'le yaptığı anlaşmayı bozabilirdi ama bu koşullarda bunu yapmak istemiyordu.

Bunların hepsi geleceğe yönelik işlerdi, tabii eğer bir geleceği varsa. Şimdiki zamandan başka bir şeyi olmadığının farkındaydı. Bu kavram hem rahatlatıcı, hem de özgürleştiriciydi. Gelmeyeceğini bildiği kurtarma ekibini beklemiyordu artık, endişelenmiyordu da. Bir planları vardı ve bu planı uygulamaya başlamışlardı, kendilerine, bilgilerine, kişisel kararlılıklarına ve inatlarına güveniyorlardı. Bailey bu konuda her zaman iyiydi.

Bailey şoson işini hallettikten sonra Cam'in giysileriyle ilgili sorunu halletmeye çalıştı. Pazen gömleklerden iki tane aldı –Tanrı'ya şükürler olsun ki iki haftalık rafting için yanına birçok gömlek almıştı– ve birbirine düğmeledi. Garip bir şekil çıkmıştı ortaya ama Cam'in

geniş omuzlarını ve göğsünü ancak bu şekilde örtebilecekti. Gömleğin kolları kısa gelmişti, gömlek sırtından aşağıya sarkıyordu ama yine de ısınmasına yardımcı olacaktı. Cam gömlekleri hemen üstüne geçirdi. Birbirine iliklenmiş iki gömleğin görüntüsü oldukça tuhaftı ama buna ikisi de aldırmadı. Önemli olan ısınmalarıydı.

Bailey'in yelek giymesine karar verdiler. Her şeyden önce bedenine uyuyordu. Cam, Bailey'in yeni aldığı yağmurluğu giyecekti. Hiç olmazsa rüzgârı kesebilirdi. Bailey'in giyecekler konusunda birkaç ayrıntılı fikri daha vardı.

Cam'in ayaklarını sıcak tutmak sorundu. Bailey üstüne birkaç tane eşofman altı giyebilirken Cam'in tek sahip olduğu takım elbisesinin pantolonuydu. Eşofman altlarının belleri lastikli olmasına karşın yine de Cam'e uymuyordu. Cam çok uzun boyluydu ve Bailey de yaptığı onca jimnastikten sonra epey incelmmişti.

Birden aklına bir şey geldi. "Galiba kovboy pantolonu gibi bir şey yapabilirim."

Cam ağaç dalları ve tellerden yaptığı kar ayakkabısından başını kaldırıp ona baktı. Kaşlarını yapay bir şaşkınlıkla kaldırmıştı. "Sakin bana yanına inek derisi aldığını söyleme."

"Ukalasın. Sırf bu yüzden donmayı hak ediyorsun."

Cam ona doğru uzanarak omzuna hafifçe vurdu. "Özür dilerim. Fikir fabrikasının aklına bu kez ne geldi acaba?"

"Yanımda sağlam iplikten dokunmuş dört havlu var."

Cam bir an düşündükten sonra başını onaylarcasına salladı. "Peki. iki haftalık rafting yolculuğu için ya-

nına havlu alman normal. Çok mantıklı."

"Teşekkür ederim, Bay Ukala" dedi, sonra da açıkladı. "Belinin hizasında bir santim boyunda ufak saçaklar halinde keser, bu saçakları örer ve hepsini birbirine bağlayarak bir kemer haline getirir, bunu da beline bağlarsam, senin de bir kovboy pantolonun var demektir."

"Senin gibi biri için çok şey biliyorsun."

Bailey güldü. "Bu çok ironik. İğne iplikle bir şeyler yapmaktan her zaman nefret ettim, ama şimdi yalnızca bir şeyler dikmekle kalmadım, üstüne üstlük kafanı da diktim. İşte burada yanlış bir şeyler var."

Cam elindeki kar ayakkabısına bakarak güldü. "Bana mı söylüyorsun? Ben de her zaman kardan ve soğuktan nefret ettim ama şu halime bir bak."

"Buradaki mantık çok basit; tek yapman gereken ağırlığı yüzey üzerinde eşit olarak dağıtmak ve "

Bailey onun çam ve köknar ağaçlarının daha esnek dallarıyla yapmaya çalıştığı ayakkabıya baktı, büyük ve iri elleri beceriyle hareket ediyordu, sanki bunu binlerce kez yapmış gibiydi. Bir kez daha içinde yoğun bir memnuniyet duydu; oraya ait olduğuna ilişkin bir duyguydu bu; dağlarda sıkışıp kalmak değil ama o anda orada olabilmek duygusuydu.

Hayatta kalma savaşı yorucu, dehşet verici ve yüzeyseldi. Durumun onu pek sıkıttığı söylenemezdi, yapılabacaklar belliydi, aksi halde öleceklerdi. Sığınağın yapılması. Kendilerini mümkün olduğunca sıcak tutmak. Kar eritmek. Bunları yapmaları gerekmişti. Hayatta kalmanın karmaşık bir yanı yoktu, oysa yaşamın kendisi karmaşıktı.

Aynı zamanda bunun sona ermesini de dört gözle bekliyordu. Sıcak bir duş almak istiyordu. Tuvalette sifon çekmek istiyordu. Süpermarkete gitmek istiyordu.

"Şu anda ne yemek istiyorum, biliyor musun?" diye sordu özlem dolu bir sesle.

Cam önce kıkırdadı, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Bailey'in kafası yemekle doluydu, ne dediğini tam olarak anlamadan önce boş gözlerle baktı. Sonra yüzü kızarmaya başladı. "Onu demek istemedim?" dedi ters bir sesle. "Kapa çenenin. Ben içi mısır dolu kocaman bir kumpir yemeyi düşünüyordum. Bol etli, peynirli bir kumpir." Ağzı sulanmaya başlamıştı.

Onu çöp torbasının üstünde atmaya çalıştı. "Bırak beni! Benden uzak dur, kötü niyetli adam."

"İtham ettiğin tüm suçların sorumlusu benim" dedi sözcüklerin üstüne basa basa.

"Ciddiyim. Git yanımdan. Çizmelerini dene."

Cam yerinden kalkıp uzaklaşırken hâlâ gülüyordu. Bailey onun arkasından baktı. Bakışları farkında olmadan kalçası ve uzun bacaklarının üstünde dolaştı, sonra kendine gelerek bakışlarını çevirdi. Gerek olmasına karşın ateşe bir odun daha attı.

Cam'in kendisini baştan çıkardığının farkındaydı, çift anlamlı sözcükler kullanarak, imalı gülere baştan çıkarmaya çalışıyordu. Bailey onu terk edemezdi, onunla kendisi arasında bir duvar öremezdi, çünkü kurtuluşları işbirliklerine bağlıydı.

Belki de istediğini vermelisin diyordu iç sesi, cinsel ilişkiye girmesine ses çıkarmamalı. O zaman bu baş-

tan çıkarma işlemi sona erecek, buna gerek kalmayarak. Eğer onunla yatarsa tüm saldırıları son bulacak ve kalbini kazandığını sanacaktı. Bailey'in duyguları hâlâ güvendeydi.

Daha önce hiç âşık olmamış, bunu hiç istememişti. Oysa şimdi, yaşamında ilk kez bunu yapmaktan çok korkuyor ve Cam'le yakınlaşmaktan kaçınıyordu. İçinde bulundukları durumun tuzağına düşmüştü, onu kendinden uzaklaştıramazdı. Eğer başka bir adam söz konusu olsaydı bunu yapardı ama Cam onun ruhunu okumuştü. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama yapmıştı işte. Bir şekilde duygularını ona açmıştı ve dönüşü yoktu.

Kendini incinebilir hissetmekten nefret ederdi. Hiç kimseye göstermediği yakınlığı ona göstermiş olmaktadır nefret ediyordu. Belki erkek kardeşine buna benzeyen bir yakınlık gösteriyordu ama sonuçta onun kardeşiydi.

Cam'i izleme içgüdüğü çok rahatsız ediciydi. Bakışlarını istemeyerek ona çevirdi ve Cam'in sağ kanadı incelemek üzere enkazın yanına gitmiş olduğunu gördü. Baş sargı beziyle sarılı olduğundan saçlarının büyük bölümü görünmüyordu ama hiç olmazsa başı soğuktan korunuyordu. Üstündeki giysilerle tam bir serseri gibi görünüyordu; giysilerin çoğunu giyemediği için onları bedenine sarmış ya da bağlamıştı, ama yine de üstünde askeri üniforma varmış gibi davranıyor, serseri gibi görünmeyi hiç umursamıyordu. Kadın giysileri giymesi umrunda bile değildi. Bailey'in yanına aldığı eşofman altı ve pazen gömlekler aslında hiç de kadınsı değildi. Bailey giysilerinin buruşmasına

aldırmıyordu. Böylesi bir özgüvenin karşısında ne durabilirdi ki?

Cam birden uçağın altına geçti, sonra da dizüstü çöktü ve kanadın altında çalışmaya başladı. Bailey paniğe kapılarak ayağa kalktı. Cam çıldırmış mıydı? Evet, uçak bunca zamandan beri olduğu yerde duruyordu, aşağıya doğru bir santim bile kaymamıştı ama bu kaymayacağı anlamına gelmezdi.

"Sen orada ne yapıyorsun?" diye seslendi ona doğru telaşla yaklaşarak. İstemese bile onu oradan çekip çıkaracaktı.

Cam geri çekildi, elinde siyah bir şey vardı. Yaralı yüzüne de geniş bir gülümseme yayılmıştı.

"Ceketimi buldum" dedi zafer dolu bir sesle.

Uçak siyahtı. Ceket siyahtı. Siyah metal parçaların arasında duran ceketini görmek olanaksızdı. Şimdi onun da bir ceketini vardı. Ama Bailey'in tek düşündüğü...

"Bisküviler ceketin cebinde mi?" diye sordu telaşla.

Cam ceketini hafifçe okşayarak konuştu. Gülümseyordu. "Evet."

"Onları şimdi mi yiyelim, yoksa sabaha mı saklayalım?" O kadar çok acıkmıştı ki, hepsini ağzına tıkabilirdi.

"Enerji vermesi için sabah yiyelim. Bu gece çikolatayı paylaşıyoruz. Bu gece uyumaktan başka bir şey yapmayacağız."

Bailey içini çekti. Cam haklıydı ve o da bunun farkındaydı; nefret etmesine karşın yine de kabul etmek zorundaydı. Çikolatalar büyük olasılıkla donmuştu, onları bu gece yemeleri iyi olacaktı.

Cam ceketin üstündeki karları silkti, Bailey ceketini aldı. Giymeden önce kuruması gerekiyordu. Şimdi ateşleri vardı ve ceketini kolayca kurutabileceklerdi. Cam de aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Hava kararmadan önce biraz daha odun bulmalıyım. Senin yapman gereken bir şey var mı?"

"Havlu pantolonunun üstünde çalışmalıyım. Uzun sürmez, yarım saat kadar. Bu arada, senin şosonların nasıl?"

"Harika. Ayakkabılarıma kar girmiyor ve şimdi daha rahat yürüyorum." Kollarını genç kadının boynuna dolayarak onu aceleyle öptü. Sonra onu kendinden uzaklaştırdı, alnını alnına dayadı. "İşlerimizi bitirip yatalım artık."

Cam "yatalım" dediğinde Bailey kaygılanmış ve kafasında "uyumak"tan daha başka şeyler olduğunu düşünmüştü, ama Cam fiziksel durumu hakkında gerçekçi bir insandı. Çikolatanın yarısını yemişler, su içmişler, dişlerini fırçalamışlar ve sığınağa geçmişlerdi. Ateş hâlâ yanıyor, sığınağın çalı çırpıdan yapılmış duvarına küçük ışıklar yansıtıyordu. Böylelikle ilk kez zifiri karanlıkta kalmamış oluyorlardı. Rüzgârın sürüklediği sıcaklık fazla değildi ama yine de kendilerini psikolojik olarak daha rahat hissetmelerini sağlıyordu.

Bailey onun kollarının arasında yatarken, aralarındaki bağın güçlendiğini acı içinde hissediyordu. Ne var ki yapacak başka şey yoktu; duygularını bastırmakta güçlük çekiyordu. Bu yolun sonunun acıyla dolu olduğunu bilmesine karşın yine de hoşlanıyordu.

Fiziksel açıdan son derece rahat olmasına karşın yine de uyumakta zorlanıyordu. Ara sıra dalıyordu ama ateşe kuru dal atmak için Cam'in her kalkışında uyanıyordu. Bir keresinde Cam onu sarsarak uyardığında ona şaşkınlıkla baktı. "Bailey, Bailey. Uyan. Geçti artık, tatlım. Uyan."

"Ne?" diye sordu uykulu bir sesle. Dirseğinin üstün-j

de hafifçe doğrularak loş ışıktaki ona baktı. "Ne oldu?"

"Ne olduğunu sen söyle. Ağlıyordun."

"Ağlıyor muydum?" Elini yanağına dokundurdu. "Lanet olsun" dedi ve yeniden yattı. "Bir şey olduğu yok" diye mırıldandı utangaç bir tavırla. "Bazen böyle oluyor."

"Uykunda ağlıyor musun? Rüyanda ne görüyordun?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey." Omzunu silkti. "Bazen böyle oluyor." Bu da aptalcaydı. Aslında ağlamaktan nefret ederdi ama ortada hiçbir neden yokken gözyaşı dökmesi onu çok öfkeliyordu. Gözyaşları onu zayıf bir insan konumuna sokuyor, buna çok kızılıyordu. Yüzünü Cam'den çevirerek başını ellerinin arasına aldı. "Hadi uyumana bak. Her şey yolunda."

Cam'in ılık eli genç kadının kalçasında, sonra da karnında gezindi. "Ne zamandan beri böylesin?"

Bailey tüm yaşamı boyunca böyle olduğunu söylemek ve kaygılarına bir son vermek istiyordu ama mantığı buna izin vermedi. "Yaklaşık bir yıldır."

"Kocan öldüğünden beri." Karnındaki el birden gerginleşti.

Bailey içini çekti. "Onun ölümünden bir ay sonra."

"Demek onu çok sevdin."

Cam'in ses tonundaki durgunluğu fark etti, sesindeki belirsiz kuşkuyu duydu ve yanlış anlamalardan, varsayımlardan nefret ettiğini bir kez daha yüreğinde hissetti. "Hayır. Jim'e saygı duyardım. Ondan hoşlanırdım ama onun beni sevdiği kadar ben onu sevmemişim. Bizimkisi bir iş anlaşması gibiydi, ayrıca bu evlilik

benim değil onun fikriydi." Eğer kendini savunuyormuş gibi konuşmuşsa, evet, kendini savunuyordu ve bundan bıkmıştı. Ama aynı zamanda duygularını sonunda biriyle paylaştığı için kendini çok daha rahat hissediyordu. Bu öyküyü bir tek Grant Siebold biliyordu ve Jim'in ölümünden bu yana pek sık görüşmüyorlardı.

"Ne tür bir iş anlaşması?"

Cam'in ses tonundaki ifadeyi bu sefer okuyamamıştı ama umursamıyordu. Jim'le yaptığı anlaşma konusunda kötü şeyler düşünecekse bunun bir an önce olmasında yarar vardı.

"Jim... Makyavelci bir yol izlerdi. İnsanları anlama konusunda çok iyiydi, iş konusunda çok akıllıca kararlar alırdı, insanları çok iyi idare ederdi. Beni yanlış anlama, vicdansız biri değildi. Ahlaki değerleri çok yüksekti."

"Ben onu her zaman sevdim. Çok dostça bir yaklaşımı vardı." Ses tonundan ne düşündüğü hâlâ anlaşılmıyordu.

"Onun yanında çalışmaktan çok hoşlanıyordum. Lena'yı aldatmıyordu, yanında çalışan kadınları malı gibi görmüyor, ben de onun yanında kendimi korumak zorunda kalmıyordum. Çok dostça bir yaklaşımı vardı, ilgiliydi, bazen yatırım konusunda öğütler verirdi, ben de bunların bir kısmını uygulardım. Benim aşırı dikkatli olduğumu söylerdi. Emekliliğimde işi şansa bırakmak istemediğimi söylerdim ona. Bu sözlerime güler, ama benim yatırım seçeneklerimle de ilgilenirdi." Derin bir soluk aldı. "Sonra Lena öldü."

"Ve Jim yalnız kaldı."

"Öyle olmadı" dedi Bailey tedirgin bir sesle. "Jim ile Lena, Seth ve Tanzim daha çok küçükken vasiyetlerini hazırlamışlardı. Birçok evli çift gibi birbirlerini hak sahibi ilan etmişlerdi, geride kalan eş çocuklarına ne bırakmak istediğini saptayacaktı. Jim'in çok büyük bir serveti olmasına karşın vasiyetini hiçbir zaman güncelleştirmemişti. Lena öldüğünde vasiyetini değiştirmesi gerektiğini fark etti, ama çocuklarına baktığında gördüklerinden hiç hoşnut olmadı."

"Bundan hiç kimse hoşnut değil. Hâlâ öyle."

"Sana sonuna kadar katılıyorum." Özellikle Seth şüpheliler listesinin başında olduğu için. "Kanser hastası olduğunu öğrendiğinde vakıf fonunu kurmak üzereydi. Hastalığı da çok ilerlemişti. Seth'in içinde bulunduğu gaflet uykusundan uyanacağını, evleneceğini ve şirketle ilgilenmeye başlayacağını umut etmişti ama artık ölmek üzereydi ve Seth'e daha fazla zaman tanıyamayacağını anlamıştı. Dolayısıyla planlarını değiştirdi."

"Bırak da tahmin edeyim."

"Lütfen."

Genç kadının alaycı ses tonu karşısında boğazından hoşnut bir ses çıkardı. "Sen çetin cevizsin, bunu biliyorsun, değil mi? Büyük olasılıkla seni bunun için seçti. Evet, şöyle oldu: Çocukların fonlarını idare etmen için seni seçti, senin tüm yaşamın boyunca Seth ve Tamzin'le uğraşmak zorunda kalacağını da biliyordu, senin üstünde böylesi büyük bir sorumluluk yükleyince de seninle evlenmek istedi."

Bailey'in tedirginliği geçmişti, gülmeye başladı. "Keşke o kadar zeki olabilseydim. Ama yine de doğ-

ru yolda sayılırsın. Jim'in kontrolü elinde tutmayı seven biri olduğunu unutma. Sürekli bir şeyleri yargılar, doğruyu yanlış anında saptardı. Bu, onun kişiliğiydi. Tamzin konusunda hiçbir umudu yoktu ama Seth konusunda pes etmedi. Benimle evlenir ve çocukların fonlarının denetimini bana verirse Seth'in buna çok güceneceğini ve öfkeleneyeceğini sanıyor, böylelikle işi göreceğini ve doğru yola gireceğini umuyordu."

"Ya, aynen öyle oldu. Seth'in gördüğü tek ışık, en sevdiği gece kulübünde barın üstünde yanan ışıktır."

"Evet" diye kabul ederek içini çekti. "Seth eğer gerçek bir yetişkin gibi davranmaya başlasaydı vakıf fonlarının denetimini ona devredecektim; ama Seth anlaşmanın bu bölümünü bilmiyordu. Jim, Seth'in yeterince zeki olduğunu, denetimi ele geçirinceye kadar sahte bir kimliğe bürünebileceğini, sonra yine eski yaşantısına geri döneceğini söylemişti. Jim bu düzenlemenin işe yarayacağından emindi. Ama öyle olmadı."

"Seninle evlenmek zorunda değildi" dedi Cam. "Fonları oluşturduğu gibi bu işi de basitçe kendi kendine halledebilirdi."

"Benimle evlenmesi, Seth'i yola getirmek için kullandığı planın bir parçasıydı. Fonun yalnızca vekili olsaydım Seth büyük olasılıkla buna çok sinirlenecek, ama gururu kırılmayacaktı. Her şey benimle ilgili: Seth'ten daha gencim. Güya ölmekte olan yaşlı bir adamdan yararlandım; bu da yetmezmiş gibi annelerinin yerini aldım. Paranın denetimini bana verdiğini duyanlar bundan yakındı."

"Evet, ama bu yalnızca bir sorunun yanıtı."

"Peki soru neydi?"

"Jim'in neden seninle evlendiği."

Tüm bu konuşma bununla ilgili değil miydi? Ortada anlatacak başka ne vardı? "Diğer soru neydi?"

"Neden onunla evlendin?"

Bailey bu soruyu yanıtladığını sanıyordu. Kaşlarını çatarak omzunun üstünden baktı ama Cam loş ışıkta bunu göremedi.

"Sana söyledim ya, bu anlaşmanın bir parçasıydı."

"Peki neden kabul ettin? Evlilik çok önemli bir adım."

Onun ailesinde öyle değildi. Ebeveyni evliliği yasal bir rahatlık olarak görürdü ve herhangi bir kapris karşısında bu evlilik kolayca bitebilirdi. Ama bunları anlatmadı. Onun yerine yorgun bir sesle, "Hiç âşık olmadım. O yüzden de, neden olmasın diye düşündüm. Jim ölüyordu. Onunla evlenecektim, karşılığında o da mali açıdan güvenliğimi sağlayacaktı."

"Demek sana para bıraktı."

"Hayır, bırakmadı." Artık bu konuşmadan sıkılmaya başlamıştı. "Benim bazı özel ayrıcalıklarım vardı; evde yaşamak, harcamalarımın karşılanması gibi. Fonları yönettiğim için güzel bir maaş da bağlanmıştı, ama mirasında bana bir şey bırakmadı. Eğer bir daha evlenirsem tüm bu ayrıcalıklar sona erecek, ama fonların yönetimini sürdürdüğüm sürece maaş ödenecek."

"Anladım. İyi bir maaş derken neyi kastettiğini sormayacağım."

"Güzel, çünkü seni hiç ilgilendirmez" dedi ters bir tavırla.

Cam onu kendine doğru çekti, çenesini omzuna dayadı. "Ama bir şeyi çok merak ediyorum. Hiç âşık olmadın mı? Hiç mi?"

Konunun değişmesi Bailey'in tedirgin etmişti ve yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Ya sen?"

"Oldum. Hem de birkaç kez."

"Biraz kez" sözcüğü yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Eğer söz konusu gerçek aşksa bu yalnızca bir kez olmaz mıydı? Gerçek aşk bitmezdi. Gerçek aşk tüm yaşama yayılır, çocuklar ve evcil hayvanlar için yer açar, dostları ve akrabaları da kucaklardı. Gerçek aşkın son kullanma tarihi olmazdı ve bu durum başka birine âşık olmayı engellerdi.

"Altı yaşımdayken birinci sınıf öğretmenime delice tutulmuştum. Öğretmenimin adı Bayan Samms'ti" dedi o günleri hatırlarcasına. Bailey sesindeki gülümsemeyi fark etmişti. "Bayan Samms üniversiteden yeni mezun olmuştu, iri mavi gözleri vardı ve tüm yaşamım boyunca duymadığım kadar harika kokuyordu. Ayrıca ona layık olmayan bir piç kurusuyla nişanlıydı ve ben onu o kadar kıskanıyordum ki, nişanlisini öldürmek istiyordum."

"Umarım buna kalkışmamışsındır." Bailey rahatlamıştı. Altı yaşındaki bir çocuğun öğretmenine olan aşkını ciddiye alacak değildi.

"Kendimi çok zor tuttum. Nişanlisini öldürerek Bayan Samms'i üzmemek istemedim."

Bailey gülmekten kendini alamadı, Cam hafifçe çimdikleyerek cezalandırdı onu. "Gülme. Ben çok ciddiydim. Büyüyünce Bayan Samms'e evlenme teklif edecektim."

"Peki o büyük aşka ne oldu?"

"İkinci sınıfa başladım. Artık daha büyük ve daha olgundum."

"Hım. Olgun."

"Ondan sonra daha *uygun* aşklar buldum kendime. Adı Heather'dı, aynı sınıftaydık ve bir gün eteğini kaldırarak bana donunu göstermişti."

Bailey gülmesini güçlkle bastırdı. "Aman Tanrım, Heather da çok hızlıymış."

"Bilemezsin. Başka bir çocuğa daha donunu gösterdiğini gördüğümde kalbim çok kırılmıştı."

"Bu çok büyük bir düş kırıklığı olmalı. Yeniden âşık olacak gücü nereden buldun, merak ediyorum."

"On bir yaşımdayken... Katie. Ah, Katie. Çok güçlüydü. Ben kendimi toparlayıp ona olan duygularımı açmadan önce benden uzaklaştı, ama on dört yaşım da geri geldi. On altı yaşımdayken beni yere yatırdı ve benden faydalanmaya çalıştı."

"Ah, bundan eminim. Özür dilerim ama bazı kızlar bir garip oluyor."

"Çok güçlüydü" dedi Cam ciddi bir ifadeyle. "Birkaç yıl boyunca bana istediklerini yapmasına ses etmedim, çünkü ondan korkuyordum."

Bailey elini uzatarak onu hafifçe çimdikledi.

"Vay canına! Bir erkeğe böyle mi davranılır? Sana beni nasıl kullandığını, taciz ettiğini anlatıyorum, sen se üzmek yerine beni taciz ediyorsun."

"Vah zavallı vah! Çok acı çektiğini, travmaya girdiğini söyleyebilirim."

Bailey kahkahadan katılıyordu.

"Tüm bu yaşadıklarına nasıl oluyor da gülebiliyor-

sun? Öykümün devamını anlatıp anlatmama konusunda kararsızım."

"Daha kaç defa âşık oldun?"

"Bir defa ve bu çok ciddi. Onunla evlendim."

Bu gerçekten de ciddi. Bailey gülmeyi kesti. Cam'ın ses tonunun değişmesinden artık şaka yapmadığı anlaşıyordu. "Ne oldu?"

"Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum. Onu aldatmadım, onun da beni aldattığını sanmıyorum. Evlendiğimizde ben akademideydim, onun babası da subaydı, askeri yaşam tarzına alışık büyüdüğünden bu evlilikten ne beklemesi gerektiğini biliyordu. Adı Laura'ydı. Genel gidişini değiştirmeden hayatın güçlüklerini yendi. Ama sivil yaşama uyum sağlayamadı. Çocuklarımız olsaydı belki boşanmazdık, ama çocuk olmadığına ve birbirimizi eskisi kadar sevmediğimize göre artık bir arada yaşamamıza gerek kalmamıştı."

"İyi ki çocukların olmamış!" dedi ateşli bir tavırla. "Özür dilerim, ben, yalnızca..."

"Sen de bunları yaşadın."

"Hem de çok sık."

"Galiba bu yüzden birine ilgi göstermekten kaçınıyorsun" dedi ve Bailey'in kalbi hızla atmaya başladı. İnsanlarla arasına mesafe koymasının nedenini biliyordu ama bunu ilk kez başkasına anlatmıştı. Zırhının delindiğini fark etti. Ona büyük bir koz vermişti, o da bunu kullanmaktan kaçınmayacaktı.

Bu düşüncesinin önemini belirtmek istercesine Cam tatmin olmuş bir ses çıkardı. Avını ele geçirmiş bir avcı gibiydi. "İşte şimdi avcumun içindesin."

"Erkekler!" diye mırıldandı Bailey karların arasında güçlükle yürürlerken. "Asla mantıklı olamıyorlar. Onları vurmak gerek."

"Seni duydum" dedi Cam ba ını hafifçe geriye çevirerek. "Ama yanında silah yok."

"Belki de onu uykusunda öldürürüm" diye mırıldandı kendi kendine. Sesi yüzünü örten eşyaların arasından belli belirsiz çıkmıştı.

"Bunu da duydum."

"O zaman bunu da duyaca ından eminim: Sen *inatçı*, *hem de* keçi gibi inatçı, maço birisin. Ba ın döner ve d  ersen, kemiklerin kırılrsa bile yemin ederim seni öylece karların arasında bırakırım." Sesini y kseltmi tı, neredeyse ba ırıyordu.

"Ben de seni seviyorum." Cam kahkahalarla gülüyor, Bailey onu tekmelemek istiyordu.

Bailey çok ender öfkelenir, ancak öfkesine yenik d  erdi. İnsanın öfkelenmesi için o kişiyi çok ciddiye alması gerekirdi ve bu gerçek onun daha da öfkelenmesine neden oluyordu. Kendisine son derece saçma gelen bir karar almıştı ve Bailey omuz silkerek bu kararı uygulamasına ses çıkarmak istemiyordu. So-

nuçta Cam bir yetişkindi ve aldığı aptalca kararların sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Ama yine de çok kızmıştı. Ve onun için kaygılanıyordu. Kendini düş gücünün akışına kaptırmıştı ve başına gelebilecek tüm kötü olayları gözünün önünde canlandırıyordu. Ama Cam keçi gibi inatçı ve maço olduğundan bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Cam kendi yaptığı kaba saba kızağı yolculukları boyunca ihtiyaçları olabilecek şeylerle doldurmuştu. Bunun yanı sıra o sabah enkazın altından güçlkle, kan ter içinde çıkardığı aküyü de kızağa yüklemişti. Akü elli kilodan daha ağırdı. Ama içinde elektrik vardı ve eğer başına bir şey gelirse Bailey ateş yakabilirdi. Onun için aküyü yanlarına almaya karar vermişti.

Bailey ateş olmadan da idare edebileceklerini söylemişti. Cam hayır demiş, idare edemeyeceklerini söylemiş ve karla kaplı alandan çıktıklarında kuru dallar bularak ateş yakabileceklerini, çocukluğunda izcilik yaptığından ateşin nasıl yakılacağını bildiğini söylemişti.

"Güzel" dedi Bailey. "O zaman bana da öğretirsin, biz de elli kiloluk aküyü peşimizden sürüklemek zorunda kalmayız. Sen başına bir darbe yedin. Çok kan kaybettin. Kendini bu kadar yormamalısın."

"Elli kilo değil" diye homurdandı, genç kadının söylediği diğer şeyleri ve akünün gerçekten de çok ağır olduğu gerçeğini göz ardı ederek.

Cam aküyü kızağa yüklemeye çalıştı, dallardan yapılmış kızağın ayakları akünün ağırlığıyla kara battı. Bailey onu ikna edemediğini fark edince kayışları alarak kızağı itmeye çalıştı.

"Sen sırt çantasını taşıyabilirsin" dedi Cam öfkeli bir sesle, el çantasını kastederek.

Bailey de o kadar çok öfkelenmişti ki ona kartopu atmayı düşündü ama sonra başına bir zarar gelir düşüncesiyle vazgeçti. Ayrıca onu sıcak tutmak için çok uğraştığından giysilerini ıslatmak da istemiyordu. Onu uykusunda öldürmek... olasılıklardan biriydi.

Arazi ürkütücü derece engebeliydi ve karla kaplanmış çukurlar tehlike arz ediyordu. Bazen yokuş çok dik oluyor, Bailey kızağı arkasından tutmaya çalışıyordu. Bazen yürüyecek bir yer olmuyordu ve dağcılık ekipmanı olmadan ilerlemeleri imkânsızlaşıyordu. Cam'in dediği gibi yaklaşık üç saat yürüdükten sonra Bailey yüz fit kadar aşağı indiklerini düşünüyordu. Kilometrelerce boyunca zikzaklar çizerek yürümek zorunda kalmışlardı. Ve Bailey hâlâ öfkeliydi.

Kar ayakkabıları oldukça hantaldı. Bailey bandoyla birlikte yürür gibi ayaklarını dizine kadar çekmek zorunda kalıyordu. Kasları harcadığı güç yüzünden alev alev yanıyordu. Belki de ayaklarını yeterince kaldırmıyordu. Sağ ayağındaki kar ayakkabısı bir yere takıldı ve yere kapaklanmasına neden oldu.

Bailey düşmemek için elleriyle yere tutundu, sağ dizinin üstüne düştü ve oturma pozisyonunda kaldı. Elleri, dizi ve sağ bileğinde yoğun bir ağrı vardı. Bailey içinden küfrederek baldırını tuttu ve sağ bileğini yavaşça çevirerek inceledi.

"Bir yerini mi incittin?" Cam yanına gelmiş, gri gözlerinde kaygı dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Bileğimi burktum ama yürüeyebilirim sanıyorum" dedi. Bileğini burkmuştu. Ayağa kalkmaya çalıştığı anda

sıkıca bağı kar ayakkabıları buna engel oldu. Eğer düştüğünde sağ ayağındaki ayakkabı çıkmış olsaydı bileği bu kadar ağrımayacaktı. "Bana yardım et."

Cam ellerinden tutup onu ayağa kaldırdı. Bailey ağırlığını ayaklarının üstüne verirken onu sıkıca tuttu. İlk adım oldukça sancılıydı, ama ikinci adım daha iyiydi. "İyiyim" dedi elini elinden çekerken. "Önemli bir şey yok."

"Eğer canın çok acıyorsa kızağa binebilirsin" dedi kaşlarını çatıp genç kadını incelerken.

Bailey duydukları karşısında şaşkınlıkla durdu. Bu adamın kafası çalışmıyor muydu? "Sen çıldırdın mı?" diye bağırdı. "Beni çekemezsin."

Cam başını kaldırıp baktı, gözlerinde soğukkanlı ve kararlı bir ifade vardı. "Çekmekle kalmam, seni evine götürmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Bu basit cümle nedense aklını karıştırmıştı. Başını iki yana salladı. "Bu davranışın çok saçma. Uçağın düşmesi senin suçun değildi. Suçlu biri varsa o da benim."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Seth" dedi yavaşça. "Beni çok öfkeliendirmişti, ben de ona maaşını düşüreceğimi söyleyerek gözdağı vermeye çalıştım, o da intikam almak istedi. Hepsini benim suçum. Kendimi kaybetmemeliydim."

Cam başını iki yana salladı. "Senin ona ne dediğin umurumda bile değil. Ne söylemiş olursan ol yine de iki kişiyi öldürmeye çalışmamalıydı."

"Onun davranışlarını haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Fitili ben ateşledim demek istiyorum. Kendini sorumlu hissetmenin bir anlamı olmadığını söylemeye çalışıyorum."

"Uçağın düşmesinden kendimi sorumlu hissetmiyorum."

"Ya da benden kendini sorumlu hissetmemelisin."

"Bu kadar basit değil. Bazen suçluluk duygusunun sorumlulukla bir ilgisi olmaz. Bir şeye değer verirken onu gözetmek, kollamak istersin."

Değer vermek. Bu sözcük kalbine saplanmıştı. Bu tür şeyler söylememeliydi. Erkekler bu tür şeyler söylemezdi, yapılarına aykırıydı. "Bana değer veremezsin" dedi kendini fiziksel olmasa bile zihinsel açıdan geri çekerek. "Beni tanıımıyorsun bile."

"İşte bu konuda seninle aynı düşünmüyorum. Matematik yap."

Son cümle karşısında çok şaşırmıştı. "Ne matematiği? Konunun matematikle ne alakası var?"

"Evet var. Hadi biraz ara verelim de açıklayayım."

Cam dağlardan aşağı kaymasın diye kızıağı kayışlarından bir ağaca bağladı, sonra da bir kayanın üstüne yan yana oturdular. Oturdıkları kaya parlak güneş ışığından biraz olsun ısınmıştı. Bailey'in üstünde o kadar çok eşya vardı ki kayanın sıcaklığını hissetmiyordu, ama hiç olmazsa üşümüyordu da. Yüzünü kapayan kumaşları hafifçe aşağı itti, gözlerini kapadı ve güneşin yüzünü ısıttığını varsaydı.

Biraz su içtiler, sonra bisküvinin kalanını paylaştılar. Bisküviyi çok yavaş yiyorlar, enerjinin tüm bedenlerine yayılmasını istiyorlardı. Yükseklik azaldıkça oksijen de artmıştı, teorik olarak daha fazla enerjileri vardı – yalnızca teorik olarak. Bailey doğru yaptıklarını umut ediyordu, çünkü şimdiye kadar büyük bir savaş vermişlerdi.

"Bugün dördüncü gün, değil mi?" di/e sordu Cam.

"Evet."

"İlk gün saat sekizden itibaren sayarsak, ki yaklaşık o saatlerde havalanmıştık, şimdiye kadar yetmiş altı saat olmuş."

Bailey evet dercesine salladı başını. İlk gün, kazanın olduğu gün tam yirmi dört saat sayılmazdı. Havalandıkları andan itibaren sayılacak olursa, ilk yirmi dört saat ikinci gün sabah saat sekizde dolmuştu. "Seninle aynı fikirdeyim."

"Ortalama bir randevu kaç saat sürer? Dört saat diyelim mi?"

"Dört ya da beş."

"Peki, beş saat diyelim. Yetmiş altıyı beşe bölünce on beş randevu çıkar. Bunu dörde bölersen biz on dokuzuncu randevumuzdayız demektir. Aradaki farkı çıkarırsan on yedinci randevumuzda olduğumuz ortaya çıkar."

"Pekâlâ" dedi teorisinin yaratıcılığından hoşlanarak. "On yedi randevu, ha? Oldukça başarılı sayılırız."

"Başarılı mı? Birlikte yaşama aşamasına gelmişiz."

Bailey bir bakış fırlatarak şaka yapıp yapmadığını anlamak istedi, Cam kararlı bir ifadeyle bakıyordu. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı; Bailey'in başkalarına verdiğiğinden daha fazlasını istiyordu. Cinsellikten daha fazlasını istiyordu. Onun kendisine bir söz vermesini istiyordu ve Bailey'i bundan başka hiçbir şey korkutamazdı.

Ama Cam... ona değer verdiğini söylemişti. Bailey yaşamında hiç kimsenin kendi iyiliğini ön plana aldığına tanık olmamıştı ama Cam bunun böyle olduğunu söylüyordu.

"Yapamam..." diye başladı söze, ona aklına gelebilecek her türlü bahaneyi saymaya hazırlanırken.

"Yapabilirsin" diyerek sözünü kesti. "Yapacaksın. İşleri ağırdan alacağız, senin bu fikre alışmanı sağlayacağız. Sırtında çocukluğundan getirdiğin bazı yükler olduğunu görebiliyorum, bu yüklerden kurtulmanın kolay olmadığını da. Ama er ya da geç bana güvenecek ve birinin sana değer verdiği gerçeğini kabul edeceksin."

Bailey ona bunun sorun olmadığını söylemek istiyordu. İnsanlar onunla daha önce de ilgilenmişlerdi. Logan onunla ilgilenmişti. Jim onunla gurur duyuyordu. Arkadaşları vardı evet, ama Jim'le evlendikten sonra bu tanıdıkları araya mesafe koyduğundan Bailey onların gerçek dost olmadıklarını düşünmüştü. Anne babası da onunla ilgilenmişti, tüm çocuklarıyla ilgilenmişlerdi ama kendileriyle ilgilendikleri kadar değil.

Bunları ona anlatmak istedi. Sözcükler beyinde şekillenmesine karşın ağızından çıkamıyordu. Yalan söylemiş olacaktı. Güvenmek onun için her zaman sorun olmuştu. Kendisiyle ilgilenmeyen insanlara o da ilgi göstermezdi.

Cam'in dışında. Kendisini ondan uzaklaştıramıyordu. Onu unutamayacaktı, ona ilgi göstermekten kendini alamayacaktı.

Ve... Cam ona değer verdiğini söylemişti.

Yanındaki gri gözlere baktı ve zeminin ayaklarının altından kaydığını hissetti. Kendini kaybetmişti, kendini ona karşı savunamıyordu. Ağlamaya başladı. "Ah, hayır" diye hıçkırdı dehşet içinde. "Ağlamamalıyım."

"Beni kandırabilirsin." Cam kollarını Bailey'in boyuna doladı, onu iyice kendine çekti ve bir bebek gibi kollarında hafifçe sallamaya başladı. "Bana kalırsa harika bir iş çıkarıyorsun."

Cam aşikâr olanı gözden geçiriyordu. Bailey başı belaya girmeden önce kendini geri çekti. "Hayır, yüzümde kar var."

"Onu eritebileceğime iddiaya girerim" dedi hafifçe gülümseyerek.

Lanet olsun, Bailey'in başı beladaydı.

Dayanıklı bir sığınak yapabilmek için kendilerine zaman tanıyarak o gün saat üçte durdular. . Hâlâ dağların doruklarındaydılar, rüzgâr buz gibi esiyordu, ısı sıfırın çok altındaydı ve yer hâlâ karlıydı ama gökyüzü açıktı. Hava koşulları hızla değişiyordu. Durmalarının bir başka nedeni daha vardı; karşılarına bazı kaya parçalarının üstüne düşmüş büyük bir ağaç çıkmıştı; bu da işlerine yarayacaktı. Bir saat daha yürüyecek olurlarsa belki böyle bir olanakla karşılaşmayacaklardı.

Bailey çok yorulmuştu ama neyse ki oksijen yetmezliğinden kurtulmuştu. Yarın diye geçirdi içinden, belki biraz daha fazla yürüyebilirlerdi. Yiyecekleri iyice azalmıştı, son çikolata da bittiğinde nereden enerji sağlayacaklarını bilemiyordu. Çilek, kiraz gibi bazı meyvelerle fındık ve yenebilen yapraklar bulmaları için daha aşağıya inmeleri gerekiyordu; durumları pek iç açıcı değildi.

"Bir an önce ateş yakmamız gerekiyor" dedi Bailey.

"Bu akşam" diye karşılık verdi Cam boş gözlerle görkemli dağlara bakarak. "Bu akşamdan sonra akü-

yü boşuna harcamak istemiyorum, aşağı indiğimizde j ve şu rüzgârdan kurtulduğumuzda kullanırız."

Bailey gözlerinden birini kapayarak ona göz ucuyla baktı. Bu, onun mantığına ters gelmişti. "Şu anda ateşe ihtiyacımız yok mu?"

"Sıcaklık için evet haklısın, ama iki geceyi ateş olmadan geçirdiğimiz için ateşin çok gerekli olmadığını da biliyoruz. Ateşi yerimizi belirtmek için kullanmayı düşünüyorum. Rüzgâr dumanı dağıtacağından bunu yapamayız. Rüzgâr almayan bir yer bulmalıyız."

Bailey başını çevirerek onun baktığı tarafa baktı. Hava açıktı ama çok soğuktu, iri ve görkemli dağlar mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Karların ötesindeki yeşil alanları görebiliyordu, bu da havanın daha sıcak olacağını ve yiyecek bulma ihtimalinin artacağını müjdesiydi. "Daha ne kadar aşağı ineceğiz?"

Cam omuz silkti. "Bilmiyorum. Aşağının karlı olmamasını umuyorum. Burası federal alan, dolayısıyla ateş yakıldığında orman hizmetleri duruma hemen müdahale eder. İnsan elinin yaptığı herhangi bir şeyin dikkatlerini çekeceğini ve kontrol etmek isteyeceklerini umuyorum."

Bundan da bir ya da iki gün içerisinde kurtulabilecekleri anlaşılıyordu. Bu da rüzgârlı alandan çıkmalarına bağlıydı. İki gün önce, hatta daha dün bile bu olasılık karşısında kendinden geçebilirdi. İki gün önce sevinçten havaya uçabilirdi. Sıcak bir ortamda bulunması ve karnını doyurması elbette güzel bir şeydi ama ya birlikte olmalarına gerek kalmadığında Cam'in ona olan ilgisi azalırsa? Bailey duygusal davranmaktan hoşlanmazdı, hele böyle bir durumda hiç.

Çok yıpranmıştı ve bundan nefret ediyordu. Öte yandan ne kadar çabuk ayrılırlarsa o kadar iyi olacaktı. Ama bir yandan da bunun sürmesini istiyordu. Sonsuza kadar sürecektir mutluluğa inanmak istiyor, aşkın yaşam boyu sürmesini diliyordu içinden. Bazı insanların, örneğin Jim'in Lena'ya olan aşkının hiç eksilmediğini biliyordu, ama yine de içinde bir kuşku vardı. Belki Jim Lena'yı **Çok** sevmişti ama ya Lena onu o kadar sevmemiştir? Jim çok varlıklı bir adamdı, belki Lena etrafına bakmış ve daha iyisini bulamamıştı. Bailey alaycı biri olmaktan nefret ediyordu ama perimallerındaki aşklara da inanmıyordu.

Aşk bir kumardı ve o hiçbir zaman bir kumarbaz olmamıştı. Ne yapması gerektiğini kestiremiyor, bu durumu nasıl idare etmesi gerektiğini bilmiyordu. Bir yanı bu ilişkinin gittiği kadar gitmesinden ve onunla beraber olmaktan yanaydı; yaşam boyu mutluluk diye bir şey yoktu zaten. Yalnızca aptallar her zaman mutlu olurdu.

Mutluluğun arkasından mutsuzluk ve ayrılık mı gelirdi? Galiba birçok insan böyle düşünüyordu, çünkü sürekli aşk trenine binip duruyorlardı. Ayrıldıktan bir süre sonra etrafta aylak aylak dolaşırlar, belki aptalca şeyler yaparlar, ama sonra yeniden ellerinde biletleriyle trene binmeye hazır istasyona dönerlerdi. Anlık kazançların acı çekmeye değmediğini düşünüyor ve trenin gidişini istasyondan izlemeyi yeğliyordu. Oysa şimdi pusuya düşmüş, vagona fırlatılmış gibi hissediyordu, başka seçeneği yoktu sanki.

Cam genç kadının yanağını okşadı. "Daldın gittin. Beş dakikadan beri boşluğa bakıp duruyorsun."

Bailey şimdiki zamana geri dönmesine karşın kafasının içi bomboştu. "Ah... Eve döndüğümüzde neler olacağını düşünüyordum." içinden kendini kutladı, iyi kurtarmıştı! Bu koşullarda verilecek en güzel yanıtı bu.

Cam'in yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Ne olacağını ben de bilmiyorum. Elimizde Seth'in yaptıklarının delili olmadan onu mahkemeye veremeyiz, belki de iftiranın o bizi mahkemeye verir."

"Bu çok hoşuna gider. Bu da ona benim hakkımda söylediklerini açıklama fırsatını verir ve Tamzin de ona arka çıkar." Bailey dava açılması düşüncesi karşısında çok kötü hissetti kendini. Bu iftira davasında Seth'in aklına gelebilecek her şeyi söyleyebileceğini, bir sürü şey uyduracağını biliyordu. Üstüne çamur atılmasından korkmuyordu, risk almayan insanlar kirlenmezdi. Geçmişinde kötü bir şey yoktu, evli insanlarla ilişkiye girmemişti, uyuşturucu kullanmamıştı ve sicili temizdi.

Ama bunların hiçbirisi Seth'i durduramazdı. Büyük olasılıkla tanık kürsüsüne Bailey'le yattığına yemin edecek elli kişiyi çıkarabilir ya da uyuşturucu kullandığını kanıtlayabilir veya ölüm döşeğindeki bir adamla para için evlendiğini ileri sürebilirdi. Bunu şimdiye kadar yapmamasının nedeni vakıf fonunun denetiminin Bailey'in elinde olmasıydı. Jim fonları ölmeden önce-onunla evlenmeden önce- düzenlemişti ve Bailey'in performansı da çok başarılıydı. Seth tüm bu suçlamalarının karşısında aptal gibi görünebilirdi. Dahası maşaları da son derece yüklüydü. Elbette vakıf fonuyla kıyaslanamazdı ama yine de oldukça iyiydi.

"Bence bildiklerimizi belirtmemiz en iyisi olacak"

dedi Cam. "Ve kuşkularımızdan üçüncü bir kişiye söylememiz iyi olacak, böylelikle senin başına bir şey gelirse parmaklar onu gösterecektir. Çıldırmadığı süreçte yapacağı bir şey olmadığını anlayacaktır." Genç kadına doğru uzanarak onu öptü, sonra da hafifçe altdudağını ısırdı. "Yanıma taşınmanı öneriyorum, böylelikle seni nerede bulacağını bilemeyecek. O evde tek başına yaşamamalısın."

Kalbi heyecandan hızlı hızlı atmaya başladı. Cam'in önerisi ve bu önerinin içinde uyandırdığı karmaşık duygulardan kafası karışmış bir şekilde konuştu. "Ara sıra öpüşmekle aynı evde yaşamak arasında büyük bir fark var, Justice. Taşınmak mantıklı olabilir. Ama senin evine taşınmak o kadar mantıklı değil."

"Bence çok mantıklı" dedi kibarca. "Ama bunu daha sonra konuşuruz. Şu anda çalışmamız gerek, aksi halde açık havada uyumak zorunda kalacağız."

Cam ateş için bir çukur kazdı, Bailey de hem ateş hem de sığınak için taş ve dal topladı. Dalların büyük kısmını yerdeki ağaçtan sağlıyorlardı, dallar kuruydu ve kolayca kopuyorlardı. Aküyü aynı şekilde kullandılar, yarım saat içinde küçük dumanlar yükselmeye başlamıştı.

Cam'in ne yaptığını Bailey'den daha iyi bilmesi sayesinde sığınak kısa sürede kurulmuştu. Büyük taş parçasının üstündeki ağacın gövdesinin üstüne oturdular. Cam ateşi taş parçasına ve sığınağa doğru yaklaştırdı. Ateşi rüzgârdan korumak sorun oluşturuyordu, bu yüzden dalları ateşin diğer tarafındaki toprağa istif etti ve bunu dumanlar rüzgârda dağılmayınca caya değin sürdürdü.

İş bittiğinde her ikisi de terlemiş ve toz içinde kalmıştı. Tozlar Bailey'in burnuna kaçınca aksırdı ama ter çok daha tehlikeliydi. Cam ateşin önünde otururken Bailey emekleyerek yeni "ev"lerine girdi. Bailey'in ısrarı üzerine hiçbir ağırlığı olmayan köpükleri de almışlardı yanlarına ve Bailey elinden geldiğince sığınağın içini temizledi.

Bailey üstündeki giysi yığınıyla dışarı çıktığında Cam özenle çam kozalaklarını ateşin kenarına dizi-yordu. "Vay canına" dedi. "Şimdi etrafı Noel kokusu saracak. Doğrusu bu hiç aklıma gelmemişti."

"Kozalaklar kızardıktan sonra içlerindeki fıstıkları yeriz. Keşke dün aklıma gelseydi."

"Gerçekten mi? Çamfıstığı mı? Bunlar gerçekten de kozalaklardan mı çıkıyor?" Oysa Bailey çamfıstıklarının bilinmeyen bir nedenden ötürü bu adı aldıklarını sanıyordu. Ateşin yanına sokularak kozalakları hafifçe karıştırdı. Bu kimin aklına gelirdi? Sıcak bir yiyecek düşüncesi karşında kendinden geçmişti. Fıstıklar açlıklarını giderecekti.

"Evet öyle. Dikkat et de yanmasınlar" dedi Cam sığınağa giderken. "Üstümdeki teri kurutmam gerek."

Bailey ellerini ateşe doğru uzattı. Bir süre sonra Cam'in sığınaktan çıkardığı seslere kulak verdiğiini fark etti. Cam'in soyunduğunu hayal etti, soyunmadığını bilerek. Acaba o da kendisinin soyunduğunu hayal etmiş miydi? Yoksa kozalak toplamakla mı meşguldü?

Birden üstlerini temizlemelerinin cinsel ilişki başlangıcı olarak düşünölebileceğini, birbirlerini cinsel

ilişkiye hazırladıklarını düşündü. Birlikte geçirdikleri üç gece boyunca kendini hiç tedirgin hissetmemişti, ama o sırada ortada böyle bir durum yoktu. Oysa şimdi... Cinsel ilişki onu hiçbir zaman tedirgin etmemişti ama, cinsel ilişkiye onunla girme düşüncesi tedirginlik yaratıyordu.

Belki de içinde bulunduğu durumu abartıyordu biraz. Hem zaten Cam başından yaralıydı ve yara henüz iyileşmemişti. Akıllı bir adamdı, kendini aşırı yormaması gerektiğini biliyordu.

Ah ah, diye geçirdi içinden acıyla, işte bu yüzden gün boyunca kızağı çekmişti. Seks kafasındaki en son şeydi büyük olasılıkla.

Elbette. Karşısındaki adam ilk günden beri çetin cevizdi. Bu açıdan bakıldığında uykuya dalmadan önce aklından geçen son şeyin seks olduğunu düşünüyor-du, uyandıındaysa aklına ilk gelen şey seksti.

Cam başından beri duygularını kendine saklıyordu. Onu hiçbir şekilde zorlamıyordu. Ama öte yandan da duygularını saklayan biri değildi. Sakin bir insandı ama kararlı biriydi. Kararını veriyor ve hiçbir şekilde bu kararından vazgeçmiyordu.

Burada sorulması gereken soru, kendisinin onunla cinsel ilişkiye girmek isteyip istemediğiydi? Bailey ilişkilerinin bu noktaya varmasından çok korkuyordu ama bu korkusu zihinsel ve duygusal düzeydeydi. Fiziksel düzeydeyse bedenini bedeninde hissetmek istiyordu. Onun içine girmesini istiyordu.

Bir karar vermesi gerekiyordu. Hayır diyecek olursa Cam duracaktı. Bu konuda ona güveniyordu.

Akıllı bir kadın hayır, derdi. Dikkatli bir kadın ha-

yır, derdi. Bailey her zaman akıllı ve dikkatli biri olmuştu; şimdiye kadar.

Sığınağa doğru baktı ve içinden evet diye fısıldadı.

Cam'in aklına yeni bir fikir gelmişti: Metal ilkyar-
dim çantasını boşalttı, karla doldurup ateşin yanına
koydu ve bir avuç dikenli çam ağacı yaprağı ekledi.
Çayın besleyici özelliğinden söz etti ve sıcak bir içe-
ceğin kendilerine iyi geleceğini söyledi.

Bailey o kadar heyecanlıydı ki, bir türlü sakin ola-
mıyordu. Yarım saat önce sıcak bir içecek düşüncesi
onu mutluluktan havaya uçurabilirdi, ama aklını yak-
laşmakta olan geceden alamıyordu. Cam'in gösterdiği
kozalağı aldı ve içinde fıstık araştırmaya başladı. İlk
kozalağın içinde on on iki tane fıstık vardı ama bunlar
çok küçüktü. Neyse ki yeterince kozalak vardı. Onla-
rı kızartmak ve içlerindeki fıstıkları çıkarmak zaman
alacaktı ama zamandan bol bir şey yoktu.

Sonunda yeterince fıstık toplamışlardı. Bailey bir
süre sonra şaşkınlıkla doyduğunu fark etti. Kozalakla-
rın daha kızarması gerekiyordu, tadı o kadar da güzel
değildi, ama bir şeyler yemeleri gerekiyordu. Açlığın
nasıl bir şey olduğunu ilk kez anlıyordu.

İlkyardım çantasındaki kar erirken Cam biraz daha
kar koydu. Bailey çam ağacının dikenli yapraklarının
suyun içinde demlenirken aldığı açık yeşil renge baktı.

"Bu işi sana izcilik yaparken mi öğrettiler?" dedi aralarındaki sessizliği bozmak için. "Ne kadar izcilik yaptın?"

"Cub izcilerinden Eagle izciliğine kadar her aşamada çalıştım. Çok eğlenceliydi. Uçağım vurulduğunda kaçma tekniklerini öğrenmek zorunda kaldım."

"Vuruldu mu?" Ona baktı. "Bense senin tankerle uçtuğunu sanıyordum."

"Öyle ama, bu eline fırsat geçerse düşmanın bana güdümlü mermi göndermeyeceği anlamına gelmez. Bir düşün. Eğer bir tankeri düşürebilirsen avcı uçakları havada kalamaz. Onun için tek başına uçan bir tanker göremezsin."

Yakıt tankerine çarpabilecek bir merminin görüntüsü midisinin bulanmasına neden olmuştu. İnsan böyle bir patlamadan nasıl kurtulabilirdi?

Öte yandan yakıt tankerini uçurmanın bir pilot için en güvenli iş olduğunu düşünüyordu. Büyük bir gaz tenekesinin önünde oturan birtakım aptalların kibrit yakıp gaz tenekesine attığını düşündü. Asker eşleri bu strese nasıl dayanabiliyorlardı? Ayrıca Cam'in eski karısı Cam ordudan ayrıldıktan sonra nasıl olup da buna dayanamayacağını söylemişti?

Bailey düşüncelerinin nerelere gittiğinin farkında bile değildi. Cam parmağını çayın içine sokup hemen geri çekti. "Bence yeterince sıcak" dedi. Bailey deodorant şişesinin kapağını ona uzattı, o da kaynayan sıvıyı kapağa doldurup geri verdi.

Bailey dikkatle bir yudum içti. Çayın tadı tahmin ettiği gibiydi, yeşildi, çam kokuyordu ve hafif acıydı. Buna aldırma bile. Çayı yudumlarken içini yoğun

bir sıcaklık sarmıştı, mutluluktan gözlerini kapadı. "Ah, Tanrım, bu harika bir duygu" diye mırıldandı. Bir yudum daha aldıktan sonra kapağı ona uzattı.

"Harika bir duygu dedin, tadı harika demedin" dedi kapağı alıp bir yudum içerken. Aynı mutluluk dolu ifade Cam'in yüzünde de belirdi. Sıcak kapağı ellerinin arasına aldı ve içini çekti. "Haklıymışsın."

Cam bir yudum daha aldı, çayı paylaştılar. "İzcilerin şerefine" dedi Bailey kapağı hafifçe kaldırarak ve ona uzattı.

Dört günden beri ilk kez kendilerini ısınmış hissettiler, açlıkları şimdilik dinmişti. Oturup güneşin batışını izlediler. Alışılmışın dışında bir duygu değildi bu. Bailey yalnızca yüksekliğe değil, ona da, onunla birlikte olmaya da alışmıştı. Televizyon, alışveriş ve bilgisayarda piyasa analizleri yapmak sanki başka bir dünyaya, başka bir hayata aitmiş gibi geliyordu şimdi. Hayat temel gereksinimlere bağlıydı; yemek ve başlarını sokacak bir yer.

"Bu hayata alışabileceğimi söyleyebilirim" dedi. "Ama bu yalan olur."

Cam dudaklarını büzdü. "Sosyal biri değil misin?"

"Rafting tatili gibi ara sıra sosyalleşmeye varım. Ama yanımda yiyecek bir şeylerin, başımı sokabileceğim bir çadırın ve uyku tulumunun olmasını isterim. Canım sıkıldığı zaman da oradan gidebilmeliyim."

"Çocukken bu eğlenceliydi ama soğuktan donmuyordum, başıma bir darbe yememiştin ve hiç kimse anestezi yapmadan başımdaki yarayı dikmeye çalışmamıştı."

Bailey başını çevirip ona baktı. "Ama bağırmadın" dedi.

"Bu acı çekmediğim anlamına gelmez."

Cam'in başının etrafındaki gazlı bez kirlenmişti, ama yine de yaranın mikrop kapmasını engelliyordu. Ateşi çıkmamıştı, bu da enfeksiyon kapmadığı anlamına geliyordu. Bailey her şeye karşın yaptıklarından gurur duyuyordu.

Cam elini kaldırarak gazlı beze dokundu. "Galiba bunu çıkarabilirim."

Bailey omuz silkti. "Başını sıcak tutuyor."

"Ama aynı zamanda çok rahatsız ediyor. Başımın etrafına başka bir şey bağlayabilirim. Artık küçük bir yara bandı da koyabiliriz."

Bailey ona hak vererek bandajı açtı ve yaranın üstündeki gazlı bezi çıkardı. Şişlikler geçmişti, altında büyük bir yara vardı ve bu yara onun Frankeştayn'a benzemesine neden olmuştu, ama yaranın iyileştiği de görülüyordu. Bailey kutudan ıslak mendil çıkarak yaranın etrafındaki kurumuş kanlan sildi. Cam onun bu davranışından sıkıldı. "Bana ver" dedi sabırsızlıkla ve ıslak mendili alarak saçlarının arasını ve alnını ovuşturmaya başladı.

"Kaşınıyor mu?"

"Hem de nasıl." Islak mendil saçlarının arasındaki kurumuş kanlardan kırmızı olmuştu. Cam yaranın ve saç diplerinin iyice temizlendiğinden emin olmak için bir ıslak mendil daha aldı, işini bitirdiğinde başı ıslaktı ve saçlarını kurutmak için gömleklerden birini kullanmak zorunda kaldı. Bailey ilkyardım çantasına uzandı ama Cam hayır dercesine başını salladı. "Sabaha kadar böyle kalsın. Bu akşam bir şey olmaz."

Çam ağacının dikenli yapraklarından yaptıkları çayı

bitirdiler. Cam ateşin üstündeki ilkyardım çantasını bir sopayla dürttü. Bailey'in aklına bir fikir gelmişti. Başka bir gömlek alarak kutunun etrafına sardı.

"İnsanlar eskiden sıcak kömürleri alıp yataklarına, çarşaflarının arasına koyarlarmış üşümek için" diyerek sığınağa doğru gitti. Sıcak kutuyu alıp yatağın içine yerleştirdi.

Bailey genelde ayağındaki çizmelerle uyuyordu ama şimdi onları çıkarmıştı. Ayakları ve bilekleri rahat etmişti. Derin bir soluk aldı. Sonra da ayaklarını ilkyardım kutusunun altına soktu. Ayaklarının ısındığını hissetti.

Cam onun yanına geldi. Onun yaptıklarını görünce o da deri şosonlarını ve ayakkabılarını gülererek çıkardı. Bailey'in yanında oturarak ayaklarını sıcak kutunun altına soktu, sırtlarını taşlara dayadılar.

Bailey'in kalbi hızlı hızlı atıyordu. Günlük şeylerden konuştular ama dış görünüşlerinin sakinliğine karşın Bailey tutkunun esiri olacaklarını fark ediyordu. Deodorant şişesinin kapağını birbirlerine verirken parmakları birbirine değiyordu. Başındaki bandajı çıkarırken yüzünü ellediğinde Bailey bundan daha fazlasını istediğini tüm benliğinde hissediyordu. Bailey onunla el ele tutuşmak, parmaklarını parmaklarının arasına kenetlemek, yüzünü okşamak ve kemiklerinin sertliğini hissetmek istiyordu. Kollarını boynuna dolmasını ve onu kendisine çekmesini istiyordu.

Yaşamını hiçbir zaman tam anlamıyla güvende geçirmemiş, onun kolları arasında uyuyuncaya kadar da bunun farkına varmamıştı. Onun yanında bu şekilde hissetmesi hiç de mantıklı değildi ama daha önce

böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalmamıştı. Bir yap-bozun parçaları gibi birbirlerine tam olarak uyuyorlardı.

"Uyumamız gerek" dedi Cam genç kadının yüzündeki her ifadeyi yakından inceleyerek. "Yorucu bir gün geçirdik."

Güneş batmıştı ve hava kararıyordu. Biraz sonra, diye geçirdi içinden Bailey gerinerek. Cam ayakkabılarını ateşin yanına bırakmış ve onun yanına uzanmıştı. Güçlü kolu genç kadını belinden kavramıştı, onu kendine doğru çevirdi. Cam ıslak mendil, kuru dallar, duman ve erkek gibi kokuyordu.

Elini genç kadının üstündeki eşya yığınının altına soktu, göğüslerini kavradı ve başparmağıyla meme uçlarını okşamaya başladı. Meme uçları sertleşmişti. Bailey derin bir soluk aldı. Sakin olmak istiyordu ama bu mümkün değildi. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki soluk almakta güçlük çekiyordu. Bu o kadar önemli olmamalıydı. Cam onun için bu kadar önemli olmamalıydı. Ne yazık ki durum böyle değildi.

Cam onu öptü. Bailey o kadar gergindi ki, sakinleşip ona karşılık veremiyordu. Tam gevşemeye başlamıştı ki, Cam dudaklarını çekti ve "İyi geceler" dedi.

İyi geceler?

İyi geceler! Kulaklarına inanamadı. Şaşkınlık içinde kalmıştı. Cam uyumak mı istiyordu?

"Hayır!" diyerek karşı çıktı, sesi öfkeliydi.

"Evet." Genç kadını bir kez daha öptü, elleri hâlâ göğsündeydi. "Yorgunsun. Ben de yorgunum. Uyu artık."

"Sen benden sorumlu değilsin" dedi öfke dolu bir

sesle. Ah, harika, genç kızlar gibi davranıyordu. Kim-senin kendisi için bu denli önemli olmasına izin ver-memişti ama şimdi...

Bailey kıpırdamadan yattı. Tüm istediklerini mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyordu; ama hem boşuna zaman yitiriyor, hem de kendini boşuna yoruyordu. Dört gün içinde ona âşık mı olmuştu? Cam'in de daha önce söylediği gibi, bu dört gün aslında on dokuz yirmi randevuya eşdeğerdeydi. Mantıklı olarak bakıldığında, haklıydı.

Bu aşktı. Bu insanların sözünü ettiği, acı dolu, sersemletici, keder verici, eğlenceli, kafa karıştırıcı duygu patlamasının mantıklı bir açıklaması yoktu. Bu içki içmeden sarhoş olmaya benziyordu. İçi bedenine dar geliyor gibiydi.

Cam onun iğneli konuşmasına karşılık vermemişti. Sanki onun içinden geçenleri anlamış gibi alnından öpmekle yetinmişti. Peki ama neden? Cam daha önce âşık olmuştu. Tecrübeliydi. Belki o da biraz tecrübeli olsaydı bu kadar aptalca davranmazdı, ama bir yandan da hissettiklerinden kurtulmayı diliyordu. Bir kere yeterdi. Bu ilişki eğer istediği gibi olmazsa kendini bir manastıra kapatacak ya da ana babası olacak yaş-taki insanların yaşadığı Florida'ya gidecek ve bir daha asla baştan çıkmayacaktı.

Cam'in elini göğsünden çekerek kenara itti. "Eğer cinsel ilişkiye girmeyeceksek ellerini üstümden çek." Ona âşık olduğunu fark etmesi daha çok öfkelenmesine neden olmuştu. Ayrıca içinde bulunduğu durumun aşağılayıcı olduğunun da farkındaydı. Ona seks için yalvarmak niyetinde değildi. Onu tekmelemek is-

tiyordu. Erkeklik organını yakalayıp çekmek istiyordu. Bu ona gerekli dersi verirdi.

Bailey onu hafifçe sarstı. Cam gülüyordu.

Bailey ondan uzaklaştı. Öfkesi yeniden arttı çünkü ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşınsın yine de ona dokunuyordu. Birbirlerine dokunmak zorundaydılar, vücut ısılarını paylaşmak için yan yana yatmak zorundaydılar.

Ona kendisi için hiç de önemli olmadığını göstermek amacıyla bir an önce uyuşa iyi olacaktı. Ve horlamayı da umuyordu.

Baştan çıkarma duygusu onu kemiriyordu. Onu öldürmek istiyordu. Onu paramparça etmek istiyordu. Ah, lanet olsun, bu aşk olmalıydı.

Veba olmayı yeğlerdi. Hiç olmazsa tedavisi vardı.

Kendini sakinleştirmesi yarım saatini aldı, bu yarım saat boyunca Cam onu yakından izlemiş ve aldığı her soluğu dikkatle dinlemişti. Nasıl oluyor da onunla ilgilenme cesareti gösteriyordu? Eğer gerçekten ilgileniyorsa onun istediği şeyi vermeliydi.

İradesini kullanarak uykuya daldı.

Bailey onun sıcak elinin göğüslerinde dolaşmasının verdiği hazzı yaşıyordu. Zihni karışmamıştı; bu ellerin ona ait olduğunu biliyordu ve ona sıkıca sarılanın Cam olduğunu farkındaydı. Cam meme uçlarını hafifçe çimdikledi ve sertleşmelerine neden oldu. Haz tüm bedenine yayılmıştı ve Bailey arzu içinde kıvrandı.

Bailey uyku ile zevk arasında gidip geliyordu. Eğer daha fazlasını istiyorsa yapması gereken tek şey bunu ona belli etmekti. Gerekli olan basit bir davetti...

Kendini toparlayarak gözlerini açtı.

"Benden uzak dur!" diye tısladı kollarının ve eşya yığınının arasından kendini kurtarmaya çalışarak.

Cam sırtüstü uzanarak kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar çok gülüyordu ki, Bailey onun boğulacağını sandı. Ona yardım etmeyi düşündü. Sonunda yüzükoyun yattı ve dirseğinin üstünde doğruldu. Ateşi beslemiş olmalıydı ama sığınaktan çıkarken Bailey uyanmamıştı. Ateşten gelen ışık parlak bir şekilde yanıyor, Cam'in sırtını dayadığı taşları aydınlatıyor, Bailey onun gülen yüzünü görebiliyordu. Bailey şaşkınlık içinde bunda gülünecek ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Kullanmadığım zaman onu çekip cebime atamam" dedi gülmekten gözlerinden yaşlar akarken.

"Nereye koyduğun umurumda bile değil. Sen yalnızca onunla beni dürtme yeter."

"Daha iyi bir ruh halinde olsaydın sana ne zaman uyumak istediğini sorardım, ama şimdi sormayacağım." Cam hâlâ gülümsüyordu. Kaslı kolunu başının altına koydu, diğeriyle Bailey'in beline sarılarak onu yeniden kendine çekti. Bailey kaskatı bir şekilde ve mutsuz bir halde bu pozisyonda uyumak zorunda olduklarını düşündü. Bunun dışındaki tek seçenek yüz yüze yatmalarıydı ve Bailey bunu yapmak istemiyordu. Cam'ın kalçaları Bailey'in kalçalarına değiyordu; omuzları göğsüne dayanmıştı ve vücut ısısı genç kadını çepeçevre sarmıştı. Sertleşmiş erkeklik organı yine bedenine değiyordu.

Cam genç kadının yüzüne düşen bir tutam saçı hafifçe kaldırdı, Bailey bu dokunuş karşısında sertçe başını çekti. "Son yarım saatten beri seni uyandırmaya çalışıyordum" diye fısıldadı.

"Niye? Uyumamı istemiştin, ben de uyuyorum işte. Beni rahat bırak."

Ona sıkıca sarıldı. "Düşünceli davranmaya çalışıyordum. O kadar gergindin ki, tadını çıkaramazdın" diye açıkladı.

Genç kadının dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Bunu nereden biliyorsun? Bana bir şans tanımadın ki."

"Bu şans tanımanın bir anlamı yoktu. Tüm öğleden sonra son derece gergindin. Seni neyin tedirgin ettiğini bilmiyordum ama konuşmaya hazır oluncaya kadar beklemeyi yeğledim."

"Bu kadar anlayışlı olmayı kes artık" dedi aksi bir tavırla. "Bu sana yakışmıyor." Ama Cam onu kendine çekerken karşı koymadı.

"O zaman konuşmaya hazır mısın?"

"Hayır."

"Konu her neyse açıklamaya hazır mısın?"

"Hayır! Beni rahat bırak. Sana daha önce de söyledim. Uyumak istiyorum." Aslında uykusu yoktu ama bunu ona söylemek istemiyordu.

Cam genç kadının saçlarını bir kenara iterek boyununu ve dudaklarını öptü, sıcak soluğu genç kadının teninde alev alev yanıyordu. "Birine güvenmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum" diye mırıldandı ve yumuşak bir tavırla onu öpmeyi sürdürdü. "Yalnız kalmaktan hoşlanıyorsun."

Hayır, hoşlanmıyordu. Yalnız kaldığında kendini daha rahat hissediyordu. Arada büyük bir fark vardı.

"Birine ilgi duymak riskli bir iş" diye sürdürdü konuşmasını fısıltıyla Cam. Sesi genç kadına yıllanmış bir viski içiyormuş gibi yatıştırıcı gelmişti. "Ve sen risk almaktan hoşlanmıyorsun. Aşırı duygusal biri olduğun için insanlarla arana mesafe koymak istiyorsun ve kendini korumanın en iyi yolu da hiç kimseyi yanına yaklaştırmamak."

Belli belirsiz bir çok duygusu genç kadının tüm bedenini sardı. "Ben aşırı duygusal biri değilim." Soğukkanlı ve mesafeli davranıyordu. Sulugöz bir olmadığı için ağlamazdı. Kesinlikle aşırı duygusal biri değildi.

"Aşırı duygusalsın" diye yineledi. "Kazadan sonra benim ukala olduğumu düşündüğünü bilmiyor muyum sanıyorsun? Sesin bir bebekle konuşurcasına yu-

muşak ve sevgi doluydu. Sırtımı okşamıştın."

"Hayır okşamadım." Okşamış mıydı?

"Evet, okşadın."

Belki de okşamıştı. "Hatırlamıyorum" diye homur-, dandı. "Yapmış olsam bile şükran duyduğum için yap-'mışımdır."

"Boş versene. Bana şükran duyduğun için beni uçaktan çekip çıkardın. Benimle ilgilenmek için canla başla çalıştın. Soğuktan donarken üstündekileri çıkarıp bana vermedin mi?"

"Şükran duygularımı ciddiye alırım."

"Hahaha. Ben senin duygusal biri olduğunu düşünüyorum" diyerek elini genç kadının karnına koydu. Parmaklarının hafif temasını bedeninde duydu. Cam parmaklarıyla midesinde küçük daireler çizmeye başladı. "Ama ben duygusal insanları severim." Boynunu öptü ve hafifçe ısırıldı.

Bailey'in bedeni kasıldı. Arzu dalgası o kadar yoğun ve anıydı ki başı geriye düştü, belkemiği ağrıdı.

Cam diliyle onun boynunu yaladı, elini göğüslerine koydu ve meme uçlarını okşamaya başladı.

Kalbi hızla atmaya başlamış, solukları hızlanmıştı ve bacaklarını hafifçe araladı. Daha önce hiç bu kadar çabuk uyarılmamıştı ama bedeni artık onun okşama-larına alıştı. Bu, onun kollarında uyuduğu dördüncü geceydi. Cam onu öptü, okşadı. Bedeni artık hazırды.

Uzun okşayışlar arasında Cam elini genç kadının üstündeki eşofmanın içine soktu. Elinin sıcaklığı tüm bedenini sardı. Cam okşamayı sürdürerek pantolo-nunu çıkardı.

Bailey o kadar gergindi ki titriyordu; bu gerginlik

daha önce yaşadığı hiçbir gerginliğe benzemiyordu. Belden aşağısının dışında üstünde bir yığın giysi vardı.

Cam elini bacaklarının arasına, genç kadının kalbine soktu. Bu ince uzun parmaklar onu buldu. "Ben şeftaliden de hoşlanırım" diye fısıldadı Cam parmaklarını genç kadının içine sokarken. "Çok sulu olurlar ve güneşin altında daima ılıktırlar. Bacaklarını hafifçe yukarı kaldır, tatlım. İşte bu çok iyi."

Cam onu okşamayı sürdürdü, en hassas noktalarını buluyor ve onları hayata geri döndürüyordu. Bu okşayışlar sürerken Bailey zevkten kıvranıyordu. Sonra ellerini çekti, onu öylece soluk soluğa ve arzu içinde kıvranarak bıraktı. Bailey kıpırdamadan yattı, fermuarın açılma sesini duyarken gözlerini kapattı, prezervatifin takılışını hissetti ve Cam onun üstüne çıktı.

Bailey beklerken solukları hızlandı. Elini kaldırarak onun yüzüne dokundu, sonra da boynuna sarıldı.

Yavaşça, yavaşça, Cam onu itti... sonra da ona sıkıca sarıldı. Genç kadın bacaklarını iyice açtı. Bekledi. Cam ağırlığını hafifçe üstüne verdi.

"Cam..." diye adını fısıldadı Bailey. Ses karanlıkta yankılandı. Hava çok soğuktu ama onlar sığınağın içindeydi, birbirlerine sarılmışlardı ve çıplak bedenlerinin değdiği yerler alev alev yanıyordu. Bailey onun adını söyledi, yalnızca adını söyledi, başka bir şeye gerek yoktu.

Cam bir kez daha ona sokuldu. İri elleriyle genç kadını belinden tutuyordu. Beklemek çok zordu ama Cam ne yaptığını biliyordu. Bailey bir inleme sesi duydu, bu sesin kendisinden çıktığını biliyordu.

Daha önce bedeninin farkına hiç varmamıştı sanki ya da cinselliğin bu kadar şehvet dolu olduğunu fark etmemişti. Erkeklik organı içeri girmek istiyordu, Bailey izin verdi. Titriyordu. Onun sıcaklığını tüm bedeninde hissediyordu. Bu duygunun yoğunluğu karşısında şaşırıyordu. Uzun zamandan beri kimseyle yatmamıştı.

Aynı yavaş ve acı veren hareketle Cam kendini çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Bailey karşı çıkarak.

"Oyun oynuyorum" dedi kısaca. Bir kez daha dudaklarını dudaklarına bastırdı. Bedeni alev alev yanmaya, yalnızca onun farkında oluncaya ve onu deliler gibi istemeye başlayınca kadar Cam içine girip çıktı. Loş ışıkta Bailey onun da titremeye başladığını fark etmişti, onun da boğazından inlemeler çıkıyordu. Bailey onun da acı içinde kıvranmasından memnun olmuştu. Bir an önce gelmek istiyordu ama pozisyonları buna engeldi. Bacaklarını kalçalarına sarmak istiyordu. Eğer istediğini yapamıyorsa onun da yapmaması gerekirdi.

Onun bu "oyunları" artık ikisinin de dayanamayacağı bir düzeye gelmişti. Genç kadını hızla yüzüstü çevirdi ve çılgın gibi eşofmanlarını çıkarmaya uğraştı. Bailey ona yardım etmeye çalıştı, Cam üstüne çıkmadan önce ayakkabılarından birini çıkardı. Cam bacaklarını bacaklarına dayadı ve iyice açtı.

Bailey bacaklarını beline sardı, hemen geldi ve boğazından hayvani hırıltılar çıkmaya başladı. Cam doyumuna ulaşırken haykırdı.

Bailey kendini sanki uçak yeniden düşmüş gibi hissetti.

Akıntıya kapılmış gidiyordu. Kalbi gümbür gümbür

atıyordu. Cam'in kalp atışlarını da duyuyordu. Bedenlerinden yükselen ısı dalga dalga yayılıyordu, üstlerinde hiçbir şey olmamasına karşın Bailey üşümüyordu. Bir daha asla üşümeyeceğini düşündü.

Cam'in omuzlarını okşamak için elini kaldırdı.

Cam kendini zorlayarak onun üstünden kalktı ve yanına yattı; sonra yere fırlattıkları eşyaları alarak üstlerini örttü.

"Sakin uyuma" diye uyardı onu ama sesi çok uykulu çıkıyordu. "Bu konuyu açıklığa kavuşturmamız gerek... Giyin ateşi kontrol etmeliyim..." Sesi duyulmaz oldu.

Bir dakika sonra küfretti ve yerinde doğruldu. "Bunu şimdi yapmazsam ben de uyuyacağım." Prezervatifi çıkardı, temizlendi ve ateşi kontrol etmeye gitmeden önce giyinip fermuarını çekti.

Prezervatif çok kullanışlı diye geçirdi içinden Bailey: Temizlenmesine gerek yoktu. Yapması gereken tek şey uyumaktı.

Buz gibi bir hava dalgasıyla ürperdi ve homurdandı. Yerinde doğrularak bileklerine inmiş pantolonunu yukarıya ve eşyaları üstüne çekti. Cam sığınağa geri döndü, geniş omuzlan ateşin ışığında parlıyordu. Yerleşmesine yardım etti, sonra genç kadının yanına yattı ve sırtüstü uzanmadan önce eşyaları üstüne çekti. Genç kadın kollarının arasındaydı şimdi.

Bailey başını Cam'in omzuna dayadı. Sanki yıllardan beri birlikte yatıyorlarmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Biraz şaşkındı, hayır çok şaşkındı. Ve gevşemişti. Doymuştu. Belki biraz da öfkeliydi. Ama her şeyin ötesinde her şey çok kusursuz olduğundan kendisini ona ait hissediyordu.

Bailey'in erkek kardeşi Logan Tillman beşinci günün sabahı J&L ofisine gitti. O daha kendini tanıtmadan Bret onun kim olduğunu anlamıştı. Aslında Bailey'e pek benzemiyordu, daha uzun boyluydu, saçları daha koyuydu ve gözleri daha maviydi. Ama yine de birbirlerine benziyorlardı ve onları gören herkes akraba olduklarını rahatlıkla söyleyebilirdi. Logan'ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı, aynı ifade yanındaki uzun boylu ve çilli kadında da vardı.

"Ben Bailey'in kardeşi, Logan Tillman" dedi kendini Karen'e tanıtarak. "Bu da benim eşim Peaches. Ben... biz Denver'da daha fazla bekleyemedik. Buraya gelmek istedik. Bir haber var mı?"

Bret onların elini sıkmak için ofisinden çıkıp yanlarına geldi. "zgnm ama hiçbir haber yok." O da onlar gibi yorgunluktan bitkin bir haldeydi, Cam'in uçağı düştüğünden beri doğru dürüst uyuyamamıştı. Buna karşın işlerin yürümesi gerektiğinden uçuşlara da katılmak zorunda kalıyordu.

Mali açıdan da bunalım içindeydiler, böyle bir durumda kalacakları akıllarına hiç gelmemişti. En akılcı işi yapmışlar, uçakları ve kendilerini sigortalamışlardı,

eğer başlarına bir şey gelecek olursa işlerini sürdürebileceklerdi; ama sigorta şirketinin parayı ödememe konusundaki doğal eğilimini göz ardı etmişlerdi.

Cam'in uçağı oldukça kötü bir arazide radardan çıkmasına karşın -bu da uçağın düştüğü anlamına geliyordu- enkaz ve Cam'in cesedi bulunmadığından sigorta şirketi onun yaşadığını düşünüyor ve bu inancını da cesetler bulununcaya, mahkemeden ölüm ilamı alınuncaya kadar sürdürmek istiyordu. İşin aslı, Bret'in uçaklarından ve pilotlarından birinin eksik olması ve bunun sonucunda şirkete daha az para girmesiydi. Geceleri evin içinde dolaşarak borçlarını nasıl ödeyeceklerini düşünüyordu. Cam'le birlikte ileri-yi göremeyen basiretsiz insanlar olduklarına inanmakta zorlanıyordu. Elbette başka bir pilot bulabilirdi ama onun vasıflarına sahip birini bulmak zaman alırdı.

Karen'in istediğini yapmadığı takdirde onu cezalandıracakmış gibi gözlerini kısarak kendisine baktığını gördü. Derin bir soluk aldı. Karen Bailey'in kardeşine yakıt sorunundan söz etmesini bekliyordu.

Karen haklıydı; Logan'ın her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Bret bunu ona söylemek istemiyordu ama başka bir seçeneği de yoktu.

"Benim ofisime gidelim" dedi. "Kahve ister misiniz?"

Peaches kocasına bir bakış fırlattı. "Evet, lütfen" diyerek Logan'ın elini tuttu. O da karısının elini hafifçe sıktı ve güçlkle gülümsedi.

Bret onları ofisine aldıktan sonra masasının karşısındaki koltukları gösterdi. "Kahvenizi nasıl içersiniz?"

"Biri sütlü, diğeri sade" diye karşılık verdi Peaches Hızlı hızlı konuşuyordu. Bret, beraber uçarlarken Bailey'le onun hakkında sık sık konuşmuştu ve onun görünmesine ne kadar benzediğini fark etti. Logan Bailey'in ailesinde görüştüğü tek kişiydi ve Bailey yalnızca ondan söz ederdi.

Logan ile Peaches yoğun bir acı ve keder içindeydi. Bret bu havadan kurtulmak istedi. "Kahvelerinizi getireyim" dedi ve ofisten dışarı çıktı. Karen neler konuştuklarını duyduğu için kahveleri hazırlamaya başlamıştı. Karen Bret'in yüzündeki ifadeyi okuyarak bir bakış fırlattı.

"Tamam patron" dedi ve ona baktı. Halden anlaması gerektiğini düşünüyordu. Bret onun saçlarını değiştirdiğini fark etti, eskiden kızıl saçlarında siyah gölgeler vardı, şimdiyse saç kızıldan çok siyaha dönmüştü. Bunun matem tutmakla ilgili olup olmadığını merak etti.

Karen tepsinin üstüne üç fincan yerleştirdi, süt kabını koydu ve kahveyi fincanlara döktü. Bret hiçbir şey söylemeden tepsiyi alıp ofise döndü ve masasının üstüne koydu.

Logan uzanarak sade kahveyi alıp karısına uzattı. Bret onun kahvesine süt koyuşunu izledi ve Bailey'in de kahvesini sütlü içtiğini hatırladı. Bailey'in anısı ona hiç beklemediği bir şekilde acı vermişti. Günde yüz kez Cam'e bir şey söylemesi gerektiğini düşünmüştü. Ama onlar ortak olmaktan çok iki iyi dostu. Bailey'le sık görüşmemelerine karşın ondan hoşlanırdı. Bailey gevşediğinde eğlenceli ve alaycı biri olurdu ve Bret onu ciddiye almazdı.

Cam ondan hiç hoşlanmazdı, bu duygu karşılıklıydı. İkininin yan yana ölmesi çok ironikti.

Bret kahve fincanını aldı, sırtını onlara döndü ve yüz ifadesini kontrol etmeye uğraşırken pencereden bakıyormuş gibi yaptı.

"Yakıt kayıtlarında bir terslik var" dedi sonunda.

Arkasında derin bir sessizlik oluştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Logan dikkatle. "Ne tür bir terslik?"

"Uçağın yeterli yakıtı yokmuş. Yakıt ikmali yapımları gereken Salt Lake City'ye gidecek yakıtları yokmuş."

"Ne tür bir pilot gerekli yakıtı almadan uçmaya kalkar? Peki neden bir yere inip yakıt ikmali yapmadı?" Logan öfkeli bir sesle konuşmuştu, Bret neler hissettiğini biliyordu. Bailey'in kardeşinin yüzüne baktı.

"İlk sorunu yanıtlamam gerekirse" dedi yavaşça. "Yakıt göstergesi depoda yeterli yakıt olduğunu gösteriyordu. Bu aynı zamanda ikinci sorunu da yanıtlıyor."

"Neden fark etmedi? Uçaklarındaki yakıt göstergelerinin bozuk olduğunu mu söylemek istiyorsun? Enkaz bulunmadan bunu nasıl bilebilirsiniz?"

Logan çok dikkatli ve zeki biriydi, Bret bunu hemen fark etmişti. Bret'in söylediklerini anında kavramış ve doğru soruları sormuştu.

"Kazadan önce indiğinde uçağın deposu hemen hemen boştu. Ama kaza günü yakıt ikmali yapıldığında yalnızca otuz dokuz galon yakıt aldı, bu da kanatlardan birindeki deponun dolması anlamına geliyor."

"O zaman yakıt ikmalini yapan adam hata yaptı, ama bu göstergenin neden bozulduğu sorusunu ya-

nıtlamıyor." Logan öfkeleniyordu; ses tonundan sarsırsızlandığı anlaşılıyordu.

"Yakıt göstergesinin bozuk olduğunu söylemedim" dedi Bret dikkatli bir tavırla. "Bozuk olduğunu sanmıyorum."

"O zaman..."

"Yakıt deposunu dolu göstermenin başka yolları da vardır" dedi sözcüklerini dikkatle seçerek.

Ortalığı sessizlik kapladı. Logan ile Peaches birbirlerine baktılar, sonra Logan kaşlarını kaldırdı ve konuştu:

"Telefonda konuştuğumuzda Tamzin'in söylediklerini aktardım ve sen de öfkelendin. Şimdi bana bir sabotajın söz konusu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Uçak bulunduğunda her şey ortaya çıkacak." Yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. "Ama bunun dışında hiçbir şey mantıklı değil. Cam tanıdığım en dikkatli pilottur. Cihazları kontrol eder, sonra bir kez daha kontrol eder, iş uçmaya gelince hiçbir şeyi şansa bırakmaz. Gösterge depoların boş olduğunu söyleseydi bunu asla gözden kaçırmazdı."

"Bunu anlamak zor mu?"

"Hiç zor değil" dedi Bret. "Ayrıca gösterge sabote edilmedi, sabote edilen yakıt depoları. Dolu görünüyordular."

"Bunu yetkililere söyledin mi?" diye bağırdı Logan. "Peki ya Tamzin'in söyledikleri?"

Bret onaylarcasına başını salladı. "Elde kanıt yokken ve enkaz bulunmadıkça yapılacak bir şey yok."

"Ama mutlaka güvenlik bantları vardır. Burası bir havaalanı!"

"Oldukça küçük bir havaalanı, yalnızca özel uçaklar için. Ama evet güvenlik bantları var."

"Ve?"

"Güvenlik firması mahkeme emri olmadan bu bantları vermiyor. NTSB araştırmacısı MaGuire bastırıyor ama henüz alamadık."

"Neden işbirliği yapmıyorlar?" Logan solgun ve öfkeli bir yüzle yerinden kalkarak odanın içinde volta atmaya başladı.

"Büyük olasılıkla dava açılmasından korkuyorlardır. Bu onların politikası olabilir ve bazı insanlar bu politikanın dışında hareket etmezler."

"Ama polis Seth Wingate'i henüz sorguya çekmedi. Tamzin'in söylediklerinden sonra?"

"Tamzin'in sana söylediklerini duyan var mı?" diye sordu Bret. "Onun dengesiz biri olduğu herkesçe malum. Ve Seth de bir VVingate; yaşamı boyunca yasadışı bir şey yapmadı ama hâlâ bir VVingate ve bu ismin çok büyük bir ağırlığı var."

"Bailey'in de bir ismi var" dedi Logan boğuk bir sesle ve duygularını belli etmemek için arkasını döndü. Gözleri yaşlarla dolan Peaches yerinden kalkarak kocasının yanına gitti, başını omzuna dayadı. Bu hareketle birlikte Logan sakinleşti ve elini karısının beline doladı.

Bret hiçbir şey söylemedi, Bailey'in ne kadar popüler biri olduğunu açıklamadı. Kocasını öldükten sonra Bailey sosyal çevresinden kopmuştu. Bu sosyal çevre onu yaşlı ve hasta bir adamdan yararlanan bir kadın olarak görüyordu. Kocasını öldükten sonra Bailey aynı evde yaşamayı sürdürmüştü ve VVingate ser-

mayesinin denetimini eline geçirmişti. Ama bunları acı içinde çırpınan kardeşine söylemeyecekti.

"O zaman yapılacak bir şey yok."

"Şu anda değil. Enkaz bulunduğunda sabotaj olduğuna ilişkin bir delil ortaya çıkarsa o zaman durum değişir."

"Enkaz bulunursa..."

"Bulunacaktır" dedi Bret güven dolu bir sesle. "Er ya da geç bulunacaktır."

Er ya da geç. "Er ya da geç" iki gün, iki yıl ya da bir sonraki yüzyıl kadar geniş bir zamanı kapsıyordu. O vakte kadar da kimse cinayet yüzünden cezalandırılmayacaktı.

* * *

"Dayanamıyorum" dedi o akşam Logan otel odalarında volta atarken. Uçağın kaybolduğunu duyduğundan beri sürekli volta atıp duruyordu. "Yakıt kayıtları yargıcı işlerin yolunda gitmediğine ikna etmedi."

Peaches yatağa uzanmıştı. Çillerinin altındaki yüzü solgundu. Son birkaç günden beri ikisi de bir şey yememiş ve doğru dürüst uyumamışlardı. Bilmemek işin en kötü yanıydı. Ama bununla birlikte Bailey'in öldüğünü biliyorlardı. Bu gerçeği kabullenmek ve onun cesedini bulamamak kolay değildi. Yaşamının sona erdiğini belirten bir tören yapılmalıydı. Peaches o vahşi ortamda cesetlerin başına gelenleri düşünmek bile istemiyor, ama kocasının bunu düşündüğünü ve bu düşüncenin onu yiyip bitirdiğini biliyordu.

Otel odasının kapısının vurulması ikisini de çok şa-

şırtmıştı, çünkü oda servisinden bir şey istememişlerdi, ucuz bir yerde yemek istiyorlardı. İptal etmek zorunda kaldıkları tatil için çok para harcamışlardı, bir kısmını geri alacaklardı. Ayrıca bir süre otelde kalmak zorundaydılar.

"Larsen gelmiş olmalı" dedi Logan. Bret onların nerede kaldığını bildiğinden bu söylediği mantıklıydı. Telefon etmek yerine buraya kadar gelmiş olması onlarla ciddi bir şekilde konuşmak istemesinden kaynaklanıyordu.

Logan kapıyı açtı ve donup kaldı. Kocasının beden dilini çok iyi anlayan Peaches da yataktan kalarak kocasının yanına gitti ve kapının eşiğinde duran uzun boylu, siyah saçlı adama şaşkınlıkla baktı. Onu tanı-mamıştı ama kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Logan nefret dolu bir sesle. Peaches bu ses karşısında çok şaşmıştı. "Bizi nasıl buldun?"

"Konuşmak istiyorum. Sizi bulmak kolay olmadı. Sordum. Evi aramış ve evdekilere sizi nerede bulacaklarını söylemişsin. Tek yapmam gereken şey senin cep telefonunu kaybettiğimi ve kaza hakkında bir şeyler öğrendiğimi söylemek oldu."

"Seninle konuşacak bir şeyim yok." Kapıyı kapamaya çalıştı ama Seth VVingate buna engel oldu. Çok güçlü bir adamdı. Ruhundaki kötülükler yüzüne yansımamış olsaydı yakışıklı olduğu söylenebilirdi.

"O zaman söyleyeceklerimi dinle" dedi buz gibi bir ifadeyle. "Uçak kazasıyla benim bir ilgim yok."

"Birilerinin var ama" dedi Logan gözlerini kısarak. "Senin öz kardeşin Bailey'in bunu hak ettiğini söyledi."

"Kardeşim" dedi Seth. "Soğukkanlı bir fahişedir* beni de tuzağa düşürmek için can atar."

Logan onun yüzüne bir yumruk atmak istedi ama kendini tuttu. Peaches yanında duruyordu, Seth'le kavga etmekten kaçınmamasına karşın yine de Peaches'in yaralanabileceğini düşünerek vazgeçti. "Kardeşine olan sadakatine hayran kaldım."

Seth'in dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Hikâyenin yarısını bile bilmiyorsun" dedi. "Kazaya benim neden olmadığımı söylemeye geldim yalnızca." Sonra da arkasını dönerek uzaklaştı. Logan ile Peaches arkasından bakakaldı.

Cam ateşi körükleme turlarının sonuncusunda, eşyaların arasındaki ilkyardım çantasını alarak bir kez daha karla doldurdu. Bailey'in bu ilkyardım çantasını yataklarını ısıtmak için kullanması onu gülümsetti, Bailey elindeki eşyaları ihtiyaçları doğrultusunda çok amaçlı olarak kullanmayı iyi beceriyordu. Eğer kaza yerinde daha uzun süre kalmak zorunda olsalardı Cam sığınaklarının bir kulübeye dönüşeceğiinden ve uçağın metal parçalarından bir yel değirmeni oluşturup ihtiyaçları olan ateşi elde etmeleri için aküye elektrik sağlayabileceklerinden emindi.

Ateşi körükledikten sonra ilkyardım kutusunu ateşin yanına yerleştirdi. Sıcak bir şey içmeleri çok güzel olacaktı. Tüm günü yatakta geçirmeleri daha da iyi olacaktı ama yiyecekleri olmadığından bu seçeneği göz önünde bulundurmaları söz konusu değildi.

Kutudaki karın erimesini bekledi. Ateşin yanına iyice sokulmasına karşın buz gibi esen rüzgâr üşümesine neden olmuştu. Kutuya biraz daha buz ekledikten ve bir avuç dolusu çam ağacının dikenli dallarından koyduktan sonra emekleyerek sığınağa gitti. Şafak sökmeden önce bir saat daha uyumak istiyordu.

Yorucu bir gün onları bekliyordu.

Bailey hâlâ uyuyordu ve gece boyunca ateşi kö-rüklemek için kalktığında da uyanmamıştı. Cam onun yanına uzandı ve Bailey küçük bir çocuk gibi ona sokuldu. Şansları yaver giderse bundan sonraki geceler de böyle olacaktı ama Cam işi şansa bırakmak istemiyordu. Bailey ilişkilerinin yürümesi için elinden geleni yapıyordu. Kendini akıntıya bırakmak onun alışık olduğu bir davranış biçimi değildi ve duygusal açıdan karşısındakine güvenmek de onun kişiliğine pek uymuyordu.

Cam bu ilişkinin yürümesi için elinden geleni yapacak, çocukluğundan gelen kötü deneyimlerden uzaklaşması için var gücüyle çalışacaktı. Özellikle çocuklar boşanma karşısında çok zorlanıyorlardı ama Bailey'in kişiliği bu zorlukları yenebilecek düzeydeydi. Onun kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve tüm yaşamı boyunca bunu sağlamaya çalışmıştı. Bu başka birine ilgi göstermemek anlamına bile gelse aldırıyordu.

Cam neşeli bir şekilde bekârlık günlerinin sona erdiğini düşündü. Bu ilişkiyi sonuna dek götürmek zorundaydı. Bailey sevgililik düşüncesini anlayışla karşılamayacak, öte yandan evlilik düşüncesi karşısında da zorlanacaktı. Cam onu nasıl ikna edeceğini bilemese de elinden geleni yapacaktı.

* * *

"İşte sabah kahven geldi" dedi Cam onu öperek uyandırarak. Çam ağacının dikenli dallarından yaptığı çayı deodorant şişesinin kapağına doldurmuştu.

"Hım, kahve!" Bailey uykulu bir şekilde yatakta oturdu, sırtını taşlara dayadı ve uzanıp şişenin kapağını aldı. İlk yudum harikaydı, ama bu tadından değil sıcaklığından kaynaklanıyordu; Cam'in bu jestine bayılmıştı. Hiç kimse sabahları ona bir şey getirmezdi, her şeyi kendi almak ve hazırlamak zorundaydı. Bir yudum daha içtikten sonra kapağı ona uzattı. "Harika olmuş, Amerika'da yetişen en güzel çam ağaçlarından yapılmış."

Cam başını hayır dercesine sallayarak yanına geçip oturdu. "Ben içtim. Bu senin."

Sabah içeceği söz konusu olduğunda çam ağacının yapraklarından yapılmış bu çay ne kahveye ne de çaya benziyordu ama Bailey şikâyet etmedi. Bu çayı içtiği için mutluydu. Aslında bu sabah içinde aptalca bir mutluluk vardı ve bu da ürkütücüydü. Bu düşünceyi daha sonra incelemek üzere kafasından uzaklaştırdı. "Bugünün programı ne? Alışveriş, biraz dolaşmak ve sonra öğle yemeğine gitmek mi?"

"Ben dağlarda yürüyüş yaparız diye düşünmüştüm." Cam kollarını boynuna dolayarak onu kendine çekti. Ayaklarının üstündeki örtüyü düzeltti. Sığınağın hemen dışında ateş yanmasına ve sıcak içeceğe karşın hava da sığınak da oldukça soğuktu.

"Kulağa hoş geliyor."

"Bugün işimiz zor." Kasvetli bir sesle konuşmuştu, Bailey ona bir bakış fırlattı. "Belki bugün yürür ve zaman kazanmak için kestirme bir yoldan aşağı ineriz. Bugün rüzgârdan kurtulmamız gerek, böylece du-manla izimizi belli edebiliriz."

Bailey bunun nedenini çok iyi biliyordu. Karınlarını

kozalaklarla doyurabilirlerdi ama günde birkaç kez yedikleri bir avuç çamfıstığından fazlasına ihtiyaçları vardı. Akünün kozalakları daha kaç kez yakabileceğini bilmiyorlardı. Bugün yap ya da öl günüydü. Bailey böyle bir durumda kalmamayı diliyordu içinden ama böyle bir olasılık daha ilk günden itibaren vardı. Tehlikeli bir konumdaydılar.

Bir avuç dolusu fıstık yedikten sonra aceleyle eşyalarını topladılar, ateşi söndürdüler ve yola çıktılar. Bailey sevişmeleri için zaman olmadığına memnundu. Çayı vermesi Cam'ın sevgi dolu davranışlarından biriydi. Cinsel ilişkiye girmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve Bailey bu tür bir eyleme girmemekten hoşnuttu.

Ayrıca zamana ihtiyacı vardı. Koşullara hızla uyum sağlayan biri olmasına karşın iş duygulara gelince esnek davranamıyordu. İhtiyacı olan tek şey, fiziksel açıdan yoğun bir çabanın gösterildiği, ancak duygusal açıdan herhangi bir taleple karşılaşmayacağı bir gün geçirmektir.

Bu oldukça iyi bir şeydi, çünkü aksi bir durumla uğraşamayacağını hissediyordu. Cam son derece hızlı adımlarla yürüyordu, o kadar hızlı yürüyordu ki, Bailey onun için kaygılanmıştı. Önden gidiyor, Bailey'e yol gösteriyordu; karşılaşacakları muhtemel çukurlardan Bailey'i korumaya çalışıyordu.

Bailey birden bağırdı: "Dur!" Cam durduğunda Bailey öne geçti. "Önden ben gideceğim" dedi kararlı bir sesle ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Sen ne ya... Hey..." diye seslendi Cam ona yetişmeye çalışarak.

"Sen kızıağı çekiyorsun. Ben de yürüdüğümüz yolun güvenli olup olmadığını kontrol edeceğim."

Cam bundan hiç hoşlanmamıştı ama onun yanına gelinceye değin yapacağı bir şey yoktu ve kızıağı çektiği için ona yetişmesi de olası değildi. Bailey sırt çantasını düzelterek yola koyuldu.

Elina uzun ve sağlam bir dal almıştı, baston gibi kullanarak adım atacağı yerleri kontrol ediyordu. Bugün öğleden sonra ya da yarın kurtarılmaya olanağı onu canlandırmıştı. Bu dağlardan bir önce kurtulmak istiyordu! Bir yürüyüş ritmi oluşturmuştu, buzlu ve karlı zeminde şosonları ve bastonu yardımıyla yürüyordu. Çıkardıkları ses tekdüzeydi. Bailey dikkatini dağıtmamaya çalıştı.

Bayırlardan aşağı kayar gibi yürüdüler. Bailey elindeki sağlam dal parçası olmadan yürüyemezdi. İlk önce Bailey aşağı inecek, Cam de eşyaları birbirine bağlayarak oluşturduğu iple kızıağı aşağı indirecekti. Sonra Bailey kızıağı tutacak, Cam aşağı inecek ve kızıağı yeniden ondan alacaktı.

Bailey o kadar başarılıydı ki, Cam'in önde olmasını gerektiren bir durum yoktu, zira bu aptallıktan başka bir şey olmazdı. Cam de kesinlikle aptal biri değildi. Egosu güçlüydü ama akli da vardı ve akli her zaman önde gidiyordu. Bailey bundan hoşlanıyordu, hayır bunu seviyordu. Bu sözcüğü kendi kendine yineledi. Sevgi, sevgi, sevgi. Alışması için zamana ihtiyacı vardı ama ilk başta olduğu gibi şimdi paniğe kapılmamıştı.

Öğleden az önce Bailey'in sağ şosonunun şeridi koptu. Attığı adımın ortasında kopunca Bailey öne doğru sendeledi ve şoson ayağından fırladı; neyse ki

kalın sopayı yere batırmıştı, bu da yüzüstü yere düşmesini engellemişti. Yüzünü örten eşyaları çekti ve derin bir soluk aldı. "İyiyim" dedi Cam yanına geldiğinde. Yere çömelerek genç kadının ayağından fırlayan şosonu aldı ve incinen ayağını inceledi.

"Tamir edebilirim" dedi yırtılmış şeride bakarak. "Zaten mola vermemiz gerekiyordu."

Kızağın üstüne oturdular ve su şişesini birbirlerine vererek derin bir soluk aldılar. Cam kopan şeridi başka bir giysiden oluşturduğu şeritle değiştirdi. Bu şekilde devam edersek, diye geçirdi içinden Bailey ve bir an önce kurtulmazsak giyecek diye bir şey kalmayacaktı.

"Zamanlamamız çok iyi" dedi Cam etrafına bakınarak. "Bu sabah olduğumuz yerden büyük olasılıkla beş yüz fit daha aşağıdayız."

"Beş yüz fit" diye mırıldandı Bailey. "Bense beş mil yürüdüğümüzü sanmıştım."

Cam gülümsedi. "O kadar değil ama beş yüz fit de çok önemli. Rüzgârdan farkı anlayamıyor musun?"

Bailey başını kaldırdı. O söylediği için fark etmişti. Rüzgâr ağaçların arasında eskisi kadar kuvvetli esmiyordu, soğuktu soğuk olmasına ama yukarıdaki kadar soğuk esmiyordu. Ayrıca doğruca aşağıya inmedikleri, dağlardan aşağıya çapraz bir yol izledikleri için sert rüzgârdan uzaklaşmışlardı. Hava büyük olasılıkla bir ya da iki derece daha ısınmıştı ama rüzgârın hızındaki farklılık kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamıştı.

Bailey kendini iyi hissediyordu. Cam'e bakarak gü-

lüksedi. "Belki de bugün öğleden sonra yerimizi bil-direcek ateşini yakabilirsin."

Cam de gülümseyerek onun bacağını hafifçe çim-dikledi sonra da şosonun şeridini taktı. "Yenisi kadar iyi oldu" dedi ve yere çömelerek şosonu ayağına bağladı. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

"Hazırım." Bailey'nin karnı acıkmıştı ve yorgundu ama Cam kadar aç ve yorgun olamazdı. Bu onların beşinci günüydü ve Bailey soğuk ve açlıktan kilo kay-bettiğini düşünüyordu. Cam de kilo kaybetmiş olma-lıydı. Artık yiyecekleri kalmadığına göre güçlerini yi-tirmeye başlamışlardı ama bir an önce hedeflediklere yere varmaları gerekiyordu. Kendilerini zorladıkla-rından daha fazla kalori yakıyorlardı ama sonunda bu gün öğleden sonra ya da yarın sabah kurtulabilirlerse her şey bu çabaya değirdi.

Ayağa kalktıklarında Cam omuzlarını ve kollarını esnetti. Bailey ağır kızıağı çekmenin ne denli zor ol-duğunu biliyordu. Cam'in yüzünde yorgunluğunun iz-lerini görebiliyordu. Daha ne kadar bu şekilde gidebi-lecekti?

Daha önceki yöntemi kullanarak yeniden yola ko-yuldular. Kısa bir molaya ve yaptığı jimnastiklere kar-şın Bailey'nin kasları yanıyordu. Ama Cam yola de-vam ederse, o da edecekti.

Cam bağırınca Bailey ne olduğunu anlamak için ba-şını çevirdi. Kızıağın ayaklarından biri kayaya çarpmış-tı ve kızak aşağı doğru kayıyordu. Kızak sadece altı fit kadar kaymıştı ama eğer kırıtırsa tamir edilemezdi. Bailey telaşla Cam'in yanına giderek kızıağı arkasından tuttu. Kızak üstünkörü yapıldığı için tutacak doğru

dürüst bir yeri yoktu, Bailey vargücüyle kızığı arkasından tutmaya çalıştı. Büyük bir çatırdı sesi duydu ama kızığı bırakmadı, Cam de var gücüyle kızığı tutmaya çalışıyordu. Kızığın ağırlık merkezi yer değiştirdi ve birden öne doğru fırladı.

Bailey kayaların kenarına doğru kaydı. Haykırdı. Sonra da ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. "Lanet olsun!"

"Bailey!"

Cam'in sesinde panik vardı, "iyiyim, bir yerimi kırmadım" diye seslendi Bailey. Kırmamıştı ama çürüklerine bir yenisi daha eklenmişti. Ayağa kalktı, üstündeki karları silkeledi sonra da çevresine bakınarak Cam'in nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ne yazık ki ondan yaklaşık otuz metre uzaktaydı. Karın altındaki taşlı zeminde güçlkle ilerledi ve Cam'in yanına geldi.

İkisi de bir şey söylemedi çünkü soluklarını harcamanın bir anlamı yoktu. Cam iyiydi, Bailey iyiydi, kızak iyiydi. Yollarına devam ettiler.

Saat beşe yaklaşırken Bailey hafifçe kayarak durdu ve ayaklarının altında uzanan yarım daire şeklindeki uçuruma baktı. Uçurumun kenarları kayalarla ve karla kaplıydı. Uçurumun etrafında dolaşarak ilerlediler ama yol çok dikti, o kadar ki bazı yerlerde kızığın yanbaşıyla yürüyerek onu itmeleri gerekiyordu. Şimdi artık hiç hareket edemiyorlardı. Sağ taraflarındaki yol öylesine keskin bir şekilde daralıyordu ki, kızakla geçmeleri olanaksızdı. Uçurumun etrafında dolaşmak için de çok dik bir yolu tırmanmaları gerekiyordu ki, Bailey bunu yapamayacağını biliyordu. Yapılacak tek şey geri dönmektir.

"Ateşi burada yakmalıyız" dedi Cam kızıağı aşıağı kaymaması için büyük bir kayaya dayayarak. Yorgun bir şekilde kızıağı kayışını bıraktı ve yüzündeki teri sildi.

"Burada mı?" Bu iyi değildi. Eğer bir an önce kurtarılmazlarsa burada en kötü sığınağı bile yapmak mümkün olmayacaktı. Burada ağaclar sık olmadığından odun toplamak da zor olacaktı. Bailey içini çekti; ama önlerinde başka seçenek de yoktu. "Burada."

Cam gerindi, başını çevirdi. Sonra gülerek konuştu, "Bak."

Bailey onun gösterdiği yere bakınca çok da uzaklarında olmayan bir yerde karın bittiğini gördü. Burada ağaclar sıklaşıyordu ve kar yoktu. Ne yazık ki, oraya şimdi gidemiyorlardı.

Bailey yüzünü rüzgâra doğru kaldırınca bunun sıradan bir esinti olduğunu fark etti. Ateşten yükselecek duman onların yerini belirtmeye yarayacaktı, bugün olmasa bile yarın mutlaka birileri bu dumanı fark edecekti. Birileri dumanı fark edinceye kadar ateş yakacaklardı.

Cam işe koyulmuştu bile; yerdeki karları temizliyor, ateş çukuru için yer hazırlıyordu. Bailey sırt çantasını yere indirerek odun aramaya çıktı. Bir defada fazla odun toplayamadı, çünkü bir eliyle dengesini sağlamaya çalışıyor diğer eliyle odunları topluyordu. Geri döndüğünde Cam'in üç çukur kazdığını gördü. "Neden üç çukur kazdın?"

"Üç evrensel tehlike işaretidir; üç kez düdük sesi, üç ateş, üç yığın taş... Hangisini kullanırsan kullan ama mutlaka üç tane kullanmalısın."

"Bu tatilde ne kadar çok şey öğrendim" dedi işinin başına geri dönerek. Üç ateş demek üç kat daha fazla odun toplamak demekti.

Üç çukurda odunlar, kâğıtlar ve ağaç kabukları kuru ve yanıcı madde olarak dururken Cam aküden ateş aldı. Birinci ateşi yaktıktan sonra sırayla diğerlerini de yaktılar. Kısa bir süre sonra alevler yükseldi ama çok duman oluşmadı. Bailey dumanların artmasını ve dikkat çekmesini istiyordu.

Cam de aynı şeyi düşünüyordu. Üç çukura da biraz daha kuru dal attı. Duman kısa bir süre sonra gökyüzünü kapladı.

"Şimdi bekleyeceğiz" dedi kollarını onun boynuna dolayarak ve onu öperek. Bailey o kadar yorgundu ki, ona vargüçüyle yaslandı.

Cam kızığın üstündeki eşya yığınlarını aldı ve yan yana dizdi. Eşya yığınlarının bulunduğu çöp torbalarına dayandılar. Birkaç dakika hiç konuşmadılar, güçlerini topladılar. Cam konuşmaya başladığında Bailey onun düşünceleri karşısında şaşırılmıştı.

"Geri döndüğümüzde" dedi. "Benden sakın uzaklaşmaya çalışma."

Bailey onun kendisi için ne denli önemli olduğunu ona söylemedi. Bununla birlikte artık ondan uzaklaşmasının söz konusu olmadığını da biliyordu ve bu yüzden paniğe kapılmıştı. "Çalışmayacağım" dedi başını çevirip ona gülümseyerek bakarken. Elini uzattı. Cam onun elini tuttu, parmaklarını parmaklarına kenetledi ve yanağını okşadı.

Güneş batmadan önce uzaklardan gelen helikopterin sesini duyduklarında hala çöp torbalarının üstüne

oturmuş dağlara bakıyorlardı. Helikopteri gördüklerinde Cam yerinden kalkarak ellerini sallamaya başladı. Helikopter ışığa gelen pervaneler gibi ateşe yaklaştı.

Helikopter gökyüzünde fazla hareket etmeden dolaşıp duruyordu. O kadar yakındı ki, Bailey pilotun gözündeki güneş gözlüklerini görebiliyordu. Pilotun yanında bir adam daha vardı, ikisinin üstünde de bir tür üniforma vardı. Bailey onların Orman Hizmetleri'nden olduklarını düşündü. Helikopterin inmesi için uygun bir yer yoktu ama burada önemli olan artık nerede olduklarının bilinmesiydi ve kısa süre sonra yardımın ulaşabileceğiydi. Sığınak yapmamışlardı ama gerekirse geceyi ateşin yanında geçireceklerdi.

Bailey o kadar yorgun ve perişandı ki, sığınak yapmayı düşünemiyordu. Helikoptere doğru elini sallamak için yerinden bile kalkamamıştı, kurtarılmamanın verdiği heyecana karşın yine de yerinden kıpırdamamıştı. Kurtarma ekibinin oraya ne zaman varacağı henüz belli değildi.

Cam eliyle pilota bazı işaretler yapıyordu. "Ona uyku tulumları getirmesini ve aşağıya atmasını söyle" dedi Bailey. "Ayrıca birkaç termos dolusu kahve de getirsinler. Bir düzine de çörek. Ah, iki istasyonlu radyo da ne kadar güzel olur." Yorgunluktan ser-

semlemişti ama buna aldırmıyordu.

Helikopter geldiği yoldan geri döndü. Bailey helikopter uzaklaşırken derin bir soluk aldı. Bu düşünceliğine neden olmuştu.

Cam onun yanına geçip otururken gülüyordu. "El işaretleri bu tür ayrıntıları kapsamaz."

"Onlara ne söyledin?"

"Burada iki kişi olduğumuzu, ikimizin de sağlıklı olduğunu söyledim. Yani kurtarma ekibinin bizi kurtarmak için yaşamlarını tehlikeye atmalarına gerek olmadığını belirttim. Ayrıca beş günden beri burada olduğumuzu da söyledim."

Bailey bacaklarını uzattı. Sanki bir verandada oturuyor ve karşılarındaki görkemli manzaraya bakıyorlar gibiydi ama veranda yerine dik bir dağın yamacında, uçurumun kenarındaydılar. "Geceye hazırlansak iyi olacak. Daha çok odun toplamamız, sığınacağımızı yapmamız gerek."

Cam yüzünü Bailey'e çevridi, dirseklerinin üstünde doğrularak onun yüzünü inceledi ve ne denli yorgun olduğunu gördü. Uzanarak elini tuttu. "Daha fazla odun toplayacağım ama sığınacağı yapmayacağım. Burası oldukça sıcak, rüzgâr da artık eskisi gibi esmiyor. Geceyi ateşin yanında, birbirimize sarılarak geçiririz."

"Olur. Birbirimize sarılmaya varım." Bailey'in özlem dolu bir hali vardı. "Onlara isimlerimizi söylemenin bir yolu olduğunu sanmıyorum. Keşke olsaydı da ailelerimize haber verebilselerdi."

Cam hayır dercesine başını salladı. "Şu anda ailemi düşünemiyorum" dedi. "Onların perişan olduğunu biliyorum ama hayatta kalabilmeye odaklanmanın da-

ha önemli olduğunu düşünüyorum. Büyük olasılıkla araştırma ekibinin binasındalardır." Duraksadı, sonra da boğuk bir sesle ekledi. "Onları görmek istiyorum."

Bailey, Logan ve Peaches'ı uzun zamandır düşünüyordu. Kim bilir ne kadar endişelenmişlerdi. Dürüst olmak gerekirse ne diğerlerini ne de anne ve babasını bir an bile düşünmemişti. Annesi belki bir iki gözyaşı dökerdi, vah vah, diye söylenir ve araştırma ekibinin kızının cesedini bulmasını beklerdi. Ama böyle bir şey olmayacaktı. Babası ağlamazdı bile. Yıllar önce ilk üç çocuğunun kendisinden uzaklaştığını açıkça söylemişti. Cam aile konusunda ondan çok daha şanslıydı. Onların kendisini beklediğinden adı gibi emindi.

"Annenin iyiliği için" dedi Bailey ona. "Annen seni? görmeden önce umarım iyice temizlenirsin. Senin ayrıca giysiye de ihtiyacın var. Başındaki bandajı da çıkarmalısın. *Annen* seni görmeden önce senin çok iyi olduğunu bilmeli." Ateşin parıltıları arasında Cam'in yüzüne bakıyordu. Beş günlük sakalı vardı ve gözlerinin altındaki morluklar sararmaya başlamıştı. Yaraları kabuk bağlamıştı ve iyileşiyordu. Alnındaki dikişlerin ne denli başarılı olduğundan emin değildi. Bailey gülmekten kendini alamadı. "Korkunç görünüyorsun."

Cam de güldü. "Sen de berbat görünüyorsun" dedi alaycı bir sesle. "Sanki bir uçak kazası geçirmiş ve beş gün dağlarda mahsur kalmış gibisin. Gözünün üstündeki morluk da geçmedi. Ama hiç olmazsa sana dış görünüşün yüzünden aşık olmadığımı biliyorsun."

Bailey hayretle yerinden sıçradı. Kendini hazırlaması için onu önceden uyarmadan nasıl bu tür şeyler

söyleyebiliyordu ama öte yandan da kendini buna nasıl hazırlayabileceğinden de emin değildi. Bailey tepki vermeden önce Cam onun elini tutarak yanaklarına götürdü. "Sana evlenme teklifi edersem bağırarak dağlardan aşağıya doğru koşar mısın?"

Şok üstüne şok. Bir öncekine tepki gösteremeden şimdi bir de bu çıkmıştı. Sonunda kıpırdamadan oturdu ve önce hangi soruya yanıt vereceğini düşünmeye başladı. Sonunda boğuk bir sesle konuştu, "Koşabilirim."

Cam onun elini öptü, gülümsemeye çalışırken dudaklarının seyirdiğini fark etti. "O zaman ben de teklif etmem" dedi ciddi bir tavırla. "Şimdi etmem. Evlilik fikrine alışman gerektiğini biliyorum. Yaşamlarımızın eskisi gibi olmasını sağlamamız gerek, olağan koşullarda birbirimizle görüşmeliyiz. Ayrıca Seth'in seni öldürmeye çalışması da söz konusu ve bu sorunun her şeyden önce açıklığa kavuşturulması gerek. Dokuz ay sonra evlenmeyi düşünüyorum. Ne dersin?"

Cam birçok şey tasarlıyordu. Bailey'nin kalbi hızla çarpıyordu ama ona bakınca onun dişlerini göstererek gülümsemesini görmemekle, can alıcı yorumlar yaptığında sesinin nasıl boğuk çıktığını duymamakla ya da onun kolları arasında uyuyamamakla nasıl başa çıkacağını düşündü. Cam olmadan bir daha uyuyamayacağını düşünüyordu.

Boğazını temizledi. "Aslında... evlilik konusunda bir kaygım yok."

"Seni korkutan sevgi konusu değil mi?"

"Ben... sevgi olmadan daha iyi oluyorum."

"Seni sevdiğim düşüncesi paniğe kapılmana neden olmuyor mu?"

"Pek sayılmaz" dedi ciddi bir sesle. "Beni en çok korkutan seni sevmem."

Bailey, Cam'in bakışlarındaki zafer dolu ifadeyi gördü. Bu ifadeyi saklamak için başını çevirmemişti; genç kadının duygularını olduğu gibi anlamasını istiyordu. "Beni sevmekten korktuğunu mu yoksa beni sevdiğin için korktuğunu mu söylemek istiyorsun?"

Bailey derin bir soluk aldı. "Bence çok dikkatli olmamız ve acele etmememiz gerekiyor."

Cam'in dudakları yeniden seğirdi. "Neden bu söylediklerine hiç şaşırmadım acaba? Ve sorumu henüz yanıtlamadın."

İşte şimdi yüzünde yine aynı ifade vardı. Kayalık tepelere çarpmamak için gerekli olan o değerli saniyelerde uçağın havada kalmasını ve ağaçlıklı bir alana düşmelerini sağlamıştı. İşte o anki gibi şimdi de yüzünde aynı kararlı ifade vardı. Bailey kendini onun yanında güvende hissediyordu. Cam pes etmemişti. Onu asla aldatmayacaktı ve çocukları olursa onları asla terk etmeyecekti.

"Ben de seni seviyorum" dedi Bailey. Bu sözcükleri titrek bir sesle söylemişti. "Ya da sevdiğimi sanıyorum. Ve çok korkuyorum. İçinde bulunduğumuz bu durum alışılmışın dışında ve gerçek dünyaya geri döndüğümüzde hala aynı şekilde hissedip hissetmediğimize bakmalıyız, dolayısıyla sana katılıyorum."

"Aynı duyguları hissetmemiz gerektiğini söyleyebilirim. Ben duygularımdan eminim. Bu fikre alışman için zamana ihtiyacın olduğunu anladığımı söylüyorum."

Kesin kararlı, diye geçirdi içinden Bailey.

"Tamam o zaman, anlaştık" dedi mutlu bir ifadeyle Cam. "Nişanlandık."

Artık yerleri belli olduğu için ateşlerden ikisini söndürdüler ve geceyi geri kalan ateşin yanında birbirlerine sokularak geçirdiler. Ara sıra konuşuyorlar, ara sıra da dalıp gidiyorlardı. Battaniye ve köpükler onların soğuk zeminde oturmalarını ve her zamanki eşya yığınları da üşümelerini engelliyordu. Bir süre dinlendikten ve kısa bir süre uyuduktan sonra yeniden seviştiler. Bu kez daha yavaş ve daha rahat sevişmişlerdi. Kısa bir süre için yeniden uykuya dalmışlardı ama Cam sonra yavaşça yine ileri geri hareket etmeye başlamıştı. Bailey onun prezervatif takmadığını fark etmiş, erkeklik organı içindeyken daha önce hiç hissetmediği gibi hissetmişti.

Bailey iki kez doyuma ulaştı ve ikinci doyumunda Cam de doyuma ulaştı. Genç kadının kalçalarını kavramış, bedenini bedenine bastırmıştı ve bacakları arasında tüm bedeni titrerken ağzından boğuk bir ses çıktı.

Temizlendikten ve eşyaları yeniden düzenledikten sonra bir süre daha uyudular. Şafak söktüğünde uyandılar ve kurtarma ekibini beklemeye başladılar. Bulundukları yeri ve eşyalarını topladılar ve battaniyeye sarılarak ateşin yanında oturdular. Bailey'nin açlıktan başı dönüyordu ve kendini garip bir şekilde incinebilir hissediyordu, sanki şimdi kurtulma şansları olduğuna göre tüm gücünü yitirmiş gibi bir duygu içindeydi. Cam'in yanında oturmaktan başka bir şey

yapacak gücü kalmamıştı.

Saat yediyi biraz geçe helikopterin sesini duydular ve helikopter onlardan yaklaşık çeyrek mil aşağıdaki bir alana indi. Kurtarma ekibi helikopterden inerken Bailey mırıldandı. "Umarım yanlarında yiyecek bir şeyler getirmişlerdir."

"Getirmemişlerse onları geri mi göndereceksin?" diye dalga geçti Cam.

Bailey başını geriye atarak gülümsedi. Onun da gözleri kendisinininkiler gibi çukura kaçmıştı; yiyecek bir şeyleri olmadığı için perişan bir haldeydiler.

Büyük sıkıntı bitmek üzereydi. Birkaç saat içerisinde temizlenecekler, artık üşümeyecekler ve yemek yiyebileceklerdi. Gerçek dünyaya hızla geri dönüyorlardı, dört kişilik ekibin başında kasklar, ellerinde hatlatlar ve palangalar vardı.

"Yolunuzu mu kaybettiniz?" dedi ekibin başındaki adam. Diğerleri de yanlarına gelmişti. Otuz yaşlarında ve yaşamının çoğunu açık havada geçirmiş gibi bir hali vardı. Onların yara bere içindeki yüzlerine baktı, Cam'in alnındaki koyu renkli dikişleri inceledi ve yanındaki adamlardan birine gerekli işlemlerin yapılmasını söyledi.

"Dağlardaki yürüyüş yolları önümüzdeki ay halka açılıyor. Kaybolan birileri olduğunu bilmiyorduk, bu yüzden dün yaktığınız ateşi gördüğümüzde çok şaşırdık."

"Kaybolmadık" dedi Cam yerinden kalkarken ve battaniyeyi Bailey'in omuzlarına sararken. "Uçağımız orada düştü", dağın doruk noktasını göstererek "altı gün önce."

"Altı gün mü?" Ekibin başındaki adam bir hayret

ıslığı çaldı. "Walla Walla yakınlarında kaybolan küçük bir uçağını arandığını duymuştum."

"Büyük olasılıkla bu bizim uçağımız" dedi Cam. "Benim adım Cameron Justice, pilotum. Bu da Bailey Wingate."

"Evet" dedi adamlardan biri. "Evet bunlar o isimler. Buraya kadar nasıl geldiniz?"

"Dua ederek" dedi Cam.

Adamlardan biri Bailey'nin yanına oturarak nabzını kontrol etti ve gözlerine bir ışık tuttu. "Umarım yanınızda yiyecek bir şeyler vardır" dedi Bailey.

"Ne yazık ki yok ama merkeze döner dönmez size yiyecek bir şeyler vereceğiz."

Dağdan aşağı indikten ve helikoptere bindikten sonra onların tıbbi yardıma da ihtiyaçları olduğu ortaya çıktı. Pilot telsizle bağlantı kurdu ve en yakın hastaneye; Idaho kasabasındaki iki katlı bir hastaneye götürüldüler.

Acil servis hemşireleri, doktorlar gelmeden onların en acil ve önemli ihtiyacı olan yiyecek ve kahveyi sağladı. Bailey şaşkınlıkla düşündüğü gibi yemek yemediğini fark etti. Çorbadan birkaç kaşık aldıktan sonra hemşirenin getirdiği tuzlu krakerlerden birkaç tane yedi. Çorba, hazır çorbaydı ve mikrodalga fırında ısıtılmıştı, çok lezzetliydi ama Bailey hepsini içmemişti. Cam ondan daha iyi performans sergilemiş, çorbayı bitirmiş ve bir fincan kahve içmişti.

Doktor onları inceledikten sonra, "Evet, durumunuz iyi" dedi. "Yemek yemeğe ve uyumaya ihtiyacınız var. Şanslısınız, kolunuz iyileşiyor. Ha, bu arada aklıma gelmişken, en son ne zaman tetanos aşısı oldunuz?"

Bailey ona boş gözlerle baktı. "Tetanoz aşısı olduğumu sanmıyorum."

Doktor gülümsedi. "O zaman şimdi olacaksınız."

Aşığı olduktan sonra bir hemşire onu hemşireler odasına götürdü, odanın yanında duşlar vardı. Bailey sıcak suyun altında uzunca bir zaman kaldı. Çıktığındaysa tepeden tırnağa temizlenmişti. Hemşire ona temiz, yeşil bir ameliyat giysisi ve bir çift temiz çorap verdi. Bir de ameliyat terliklerinden verdi. Bailey yürüyüş ayakkabılarını bir daha giymek istemiyordu; onları altı günden beri giyiyordu ve ayakları da kendisi kadar yorgundu.

Cam, Bailey kadar şanslı değildi. Ona serum bağlanmıştı ve beyin tomografisi çekilmişti. Bailey onun yanına giderek serum şişesinin bitmesini beklemeye koyuldu. Bu birkaç saat alacaktı. Ancak ondan sonra duş almasına ve traş olmasına izin verilmişti, başındaki bandajı çıkarmış, yarayı temiz bir bandajla sarmışlardı ve ona da ameliyat giysisi giydirilmişti.

Bundan sonra sorgulamalar başladı. Ulusal bir alanda uçakları düşmüştü, dolayısıyla kazadan Orman Hizmetleri sorumlu oluyordu. NTSB'ye haber verildi. Kazadan haberi olan yerel bir gazeteden bir gazeteci geldi. Kasabanın polis şefi de durumlarını kontrol etmek üzere geldi. Cam sakin bir şekilde Orman Hizmetleri'nden gelen iki kişiyle ve polis şefiyle konuştuktan sonra NTSB araştırmacısıyla telefonda konuştu. Ne Cam ne de Bailey gazeteceye sabotajla ilgili tek bir söz bile söylemedi.

Her şey hızla oluyordu. NTSB araştırmacısı Charles MaGuire hastaneye doğru yola çıkmıştı. Biri cep

telefonunu Cam'e verdi ve o da ailesini aradı. Konuşması bittiğinde Bailey telefonu alıp alamayacağını sor-du ve Logan'ın cep telefonunu aradı.

"Alo?" Logan ilk çalışında telefonu açmıştı. Bailey onun hemen telefona uzandığını düşündü.

"Logan, benim. Bailey."

Karşı tarafta bir anlık bir sessizlik oldu, sonra da Logan titrek bir sesle konuştu: "Ne?"

"Bir hastanedeyim. Kasabanın adını bilmiyorum... Idaho. Yaralı değilim" diye ekledi telaşla. "Bu sabah erkenden bizi kurtardılar."

"Bailey?"

Logan'ın sesindeki kuşku dolu ifade o kadar yoğun-du ki, Bailey onun inanıp inanmadığından emin değildi. Belki de birinin kendisiyle dalga geçtiğini düşünüyordu. "Benim, gerçekten de benim." Gözünden akan yaşı elinin tersiyle sildi. "Göbek adının ne olduğunu söylememi ister misin? Yoksa ilk köpeğimizin adını?"

"Evet. İlk köpeğimizin adı neydi?"

"Bizim hiç köpeğimiz olmadı. Annem hayvanlardan hoşlanmazdı."

"Bailey." Sesi titriyordu, Bailey onun ağladığını fark etti. "Sen gerçekten de yaşıyorsun."

"Evet yaşıyorum. Bazı çürüklerim var, gözüm morardı. Az önce altı günden beri ilk kez gerçek bir şeyler yedim ve tetanoz aşısı oldum, canım çok yandı ama ben iyiyim." Peaches'in telefondan gelen yumuşak ve sevgi dolu sesini duydu, o kadar hızlı konuşuyordu ki, konuştukları anlaşılıyordu ya da belki o da ağlıyordu. "Bir araştırmacı buraya bizimle konuş-

mak için geliyor ve ondan sonra sanırım eve dönebileceğiz. Nasıl gelebileceğimizi henüz bilmiyorum çünkü yanımda para yok, kredi kartı yok ve kimliğim yok. Siz neredesiniz?"

"Seattle'da bir oteldeyiz."

"Otele boşuna para ödemenizin bir anlamı yok, evde kalın. Ben kadına telefon eder, sizi eve almasını söylerim."

"Ah... Galiba orada Tamzin kalıyor."

"Ne yapıyor?" Bailey kanının kaynadığını hissetti ve gözünün önünde yıldızlar uçuştı. O kadar çok öfkelenmişti ki, başı dönse bile buna şaşırmayacaktı.

"Kazadan sonra oraya taşındı. Kontrol etmek için onu aramadım."

"O zaman şimdi ara! Eğer hala oradaysa içeri izinsiz girmekten onu tutuklat! Ciddiyim, Logan. Onu evimde istemiyorum."

"Merak etme, onu dışarı çıkaracağım, Bailey. Tanzim, Seth hakkında bir şey söyledi. Galiba onun bu kazayla bir ilgisi var. inkar etti ama zaten başka ne yapabilirdi ki?"

"Biliyorum" diye karşılık verdi.

"Biliyor musun?"

"Cam bunu ortaya çıkardı."

"Cam... pilot mu?"

"Evet o" dedi, Cam'e gülümseyerek baktı, o da göz kırptı.

"Galiba evleneceğiz. Dinle bu benim telefonum değil, birinden ödünç aldım, onun için beni bu telefondan arayamazsın. Eve gelmeden önce nereye gideceğimizi bilmiyorum ama öğrendiğim zaman seni

ararım. Git ve o kaltağı evimden dışarı at. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum" dedi ve Logan'ın daha fazla soru sormasına fırsat vermeden, ki az önce söylediklerinden sonra büyük olasılıkla onu soru yağmuruna tutacaktı, telefonu kapattı.

"Galiba evleneceğiz mi?" diye sordu Cam kaşlarını kaldırarak.

"Bir gün için yeterince şok yaşad" dedi yanına giderek ve kollarının arasına gömülerek. Son beş buçuk günü birbirlerinin kolları arasında uyuyarak geçirmişlerdi ve ona dokunmadan geçirdiği her an sanki bir şeyler tersmiş gibi geliyordu Bailey'e. "Tamzin evime yerleşmiş."

"Duydum."

"Orası aslında benim evim değil ama ben orada yaşıyorum ve Tamzin'in benim yaşadığım yerde bulunmasını istemiyorum. Eğer çöpe atmadıysa giysilerimi büyük olasılıkla yardım derneklerine bağışlamıştır bile."

"Kesinlikle evden atılmalı."

"Logan'a Seth'in kazayla bir ilgisi olduğunu söylemiş."

"Hımm. Neden böyle bir şey söyledi acaba? Bu çok aptalca."

Birden aklına bir şey geldi. "Tabii Seth'in tutuklanması istiyor."

Cam düşünceli bir tavırla yeni traş ettiği çenesini kaşıdı. "Bunun üzerinde düşünmek gerek" dedi yavaşça.

Charles MaGuire'in vaşıa benziyen kıllı kulaklan vardı ama kedigillere benzemesi sadece bundan ibaretti. Yapılı bir insandı, kır saçları ve keskin bakışlı mavi gözleri vardı. Bailey onun oraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini anlamayamamıştı ama sonra da insan NTSB'de çalışırsa istediğı zaman istediğı uçağı atlatabilir, diye geçirdi içinden.

Hiç kimse ne yapılması gerektiğini bilmiyordu ama bu küçük ve dostça kasabadaki insanlar bu iki yabancıya ellerinden geldiğı kadar misafirperverlik gösteriyordu. Sonunda polis şefi Kyle Hester onlara belediye'deki ofisini kullanmalarını önermişti. Şef Hester kırk yaşlarındaydı ve o da Cam gibi asker kökenliydi, dolayısıyla ortak bir yanları vardı. Cam, Bailey'e şef Hester'e sabotajtan söz ettiğini söylemişti. Dolayısıyla şefin olan bitenden haberi vardı.

Şef işlerini ertelemeyen insanlardan biriydi. Bir saat içinde Cam ile Bailey'e eski numaralarının geçerli olduğı cep telefonları verildi ve belediyeye götürüldüler. Şef yiyecek bir şeyler de getirtmişti. Hastanede bir şeyler yemelerine karşın, şef onların fazla bir şey yiyemediğini ve kaloriye ihtiyaçları olduğunu dü-

şünerek yiyecek bir şeyler hazırlatmıştı. Meyve, çikolata, dinlenme odasındaki mikrodalga fırında ısıtılacakları birer kase patates çorbası, kraker ve peynirden oluşuyordu yemekleri. Bailey yemekten kendini alamıyordu. Önceleri birkaç parça bir şey yemişti ama beş dakika sonra hepsinden yemeğe başlamıştı.

Gazeteci onlarla röportaj yapmak istemişti ama ne Cam ne de Bailey bununla ilgilenmemişti. Uçaklarının düşme nedenini reklam yapmak istemiyorlardı. Şef Hester bununla da ilgilenmiş ve onların rahatsız edilmesini sağlamıştı. Şef Hester kısa zamanda Bailey'nin gözdelelerinden olmuştu.

Charles MaGuire geldiğinde şef, ofisini onlara bıraktı. NTSB araştırmacısı onların hala hayatta olmalarına çok şaşırmış ve uçağın düştüğü yeri görünce hayrete kapılmıştı. Şefin odasının duvarında büyük bir harita asılıydı, Cam haritada kurtarıldıkları yeri ve tahmini olarak düştükleri yeri gösterdi. "Yaklaşık olarak tam buradaydık yakıtımız bittiğinde" dedi dağları göstererek.

MaGuire haritaya baktı. "Yakıtınız burada bittiyse nasıl oldu da oraya gidebildiniz?"

"Dağların rüzgârlı tarafında hava yükselir" dedi Cam. "Burun üstü kayalıklara çarpmamak için ağaçların sık olduğu yere düşmek istedim. Ağaçları düşüş darbesine karşı yumuşatıcı unsur olarak kullanmak için doğrudan kayalara doğru gitmektense ağaçların başladığı çizgiye yöneldim. Bu işte alışılmış kural şudur: İleri doğru uçtuğun her yirmi fitte bir fit irtifa kaybedersin, tamam mı?" Parmağıyla haritada göstererek konuşmasını sürdürdü. "Yükselen hava akımını

yakalayarak bu yönde iki üç mil yaparak, buraya, ağaçların başladığı yere geldik. İniş yapabileceğim boyda ağaçların bulunduğu bir ağaçlık alanı seçip oraya iniş yaptım, daha büyük ağaçların bulunduğu bir alana iniş yapmak, bir kayalığa iniş yapmakla bir olurdu. Aynı zamanda ağaçların sıklaştığı bir alan bulmam gerekiyordu, zira burada ağaçların ilk sıraları oldukça seyrekti."

Maguire şaşkınlıkla bakarak gözleriyle mesafeyi ölçtü. "Ortağın Larsen uçağı güvenli bir şekilde indirebilecek tek kişinin sen olduğunu söylemişti. Paniğe kapılmayacağını belirtmişti."

"Ben ikimiz için de paniğe kapılmıştım" dedi Bailey.

Cam alay edercesine güldü. "Ama hiç belli etmedin."

"Sessizce paniğe kapıldım. Bir yandan da dua edip duruyordum."

"Peki ne oldu?" diye sordu MaGuire. Cam'in alındaki bandaja baktı. "Yaralanmışsın."

"Başımı çarptım" dedi Cam omuzlarını silkerek. "Ve yoğun bir kanama oldu. Sol kanat ve uçağın gövdesi parçalandı, bu yüzden soğuktan korunmamız olanaksız hale geldi. Bailey beni sürükleyerek uçaktan çıkardı, kanamayı durdurdu, beni ısıttı ve kafamdaki yarayı dikti." Gururla Bailey'e bakarak gülümsedi. "Hayatımı kurtardı. Sonra da bir sığınak yaptı. Eğer soğuk rüzgârdan kendimizi koruyamasaydık şimdi hayatta olmazdık."

MaGuire bakışlarını Bailey'e çevirdi. Son birkaç gün içinde Wingate'ler hakkında birçok şey öğren-

mişti ve kafasında canlandırdığı Jim Wingate'in karısı imajıyla şimdi karşısında duran makyajsız, solgun yüz-lü ve gözü morarmış bu kadına inanmaz gözlerle bakarken yüzünde merak dolu bir ifade vardı. "Tıp eğitimi almış olmalısın?"

"Hayır. Uçaktaki ilkyardım çantasında kullanma talimatı vardı. Ayrıntılarla yaraya nasıl dikiş atılacağı yazıyordu, ben de bunu izledim." Burnunu kaşıdı. "Ve doğrusunu istersen bir daha asla yapmak istemem." Yarayı diktığı için memnundu ama ürkütücü ayrıntıları hatırlamak istemiyordu.

"Ben çok kan kaybediyordum ve başımı fena vurmuştum, bu yüzden ona pek yardım edemedim. Kullanabileceğim şeyleri uçaktan aldı. Beni örtmek, ısıtmak için yânında getirdiği tüm giyecekleri kullandı ve sana şunu söyleyeyim, Tanrıya şükürler olsun ki yanına üç valiz eşya almıştı."

"Ne zaman yürümeye başladınız?"

"Dördüncü gün. Bailey'in kolu yaralanmıştı, içinde bir metal parçası vardı ve kendisiyle hiç ilgilenmiyordu. İkinci gün ikimizin de bir şey yapacak hali yoktu. Uyuduk. O kadar zayıf düşmüştüm ki kolumu kıpırdatacak gücüm yoktu. Bailey'nin kolu mikrop kaptı ve ateşi çıktı. Üçüncü gün kendimizi çok daha iyi hissettik ve ben kalkıp biraz yürüyebildim. ELT'yi kontrol ettim ama batarya bitmişti, dolayısıyla o vakte kadar bizi bulamadıklarına göre ondan sonra da bizi bulamayacaklarını anladık. Ayrıca ELT'nin daha önce çalışıp çalışmadığını anlamanın da bir yolu yoktu."

"Çalışmadı" dedi MaGuire. "Sinyal almadık."

Cam haritaya baktı ama zihinsel olarak Skylane'in

kokpitinde oturuyordu, çenesini kasmıştı. "Motor durduğunda tüm göstergeler okunması gerektiği gibi okunuyordu. Ortada ters bir şey olduğuna dair herhangi bir belirti yoktu, yalnızca motor durmuştu, Üçüncü gün sol kanadı buldum. Yakıt deposunun üstünde şeffaf plastik bir torba duruyordu. Onu görür görmez uçağın düşmesinin kaza olmadığını anladım."

MaGuire derin bir nefes alarak Şef Hester'in çalışma masasının kenarına ilişti. "İlk başta herhangi bir şeyden kuşkulandık ama Larsen sürekli Skylene'nin bakım kayıtlarını inceledi, yakıt raporlarına baktı. Sonunda uçuş sabahı uçakta yalnızca otuz dokuz galon yakıt olduğunu gösteren yakıt kaydını buldu. Uçağa yakıt ikmali yapan adamlarla konuştu ve adam deponun dolu olduğunu söyledi. Bu sabaha kadar uçağın güvenlik bantlarını denetleyecek mahkeme kararını alamadık ama uçağa sabotaj yapıldığından kuşkulandık."

"Seth Wingate" diye homurdandı Cam. "Uçuştan bir gün önce ofisi arayarak Bailey'nin Denver'a gidip gitmeyeceğini teyit etmek istemiş. Mahkeme kararını geciktirecek şeyleri yapabilecek biri Seth. Güvenlik bandını alıp yok etmek için gerekli olan zamana ihtiyacı var."

"Aynı şeyi senin sekreterin de söyledi. Çok kuşku uyandıracak şekilde davrandı ama bence bu aptalca bir davranıştan öte bir şey değil. Kuşku bir şey, kanıt başka bir şeydir. Şimdiye kadar elimizde herhangi bir kanıt yok, yalnızca yakıt kayıtları var."

"Bunu biz de düşündük. Tüm deliller kaza yerinde. Güvenlik bantları onun uçağa sabotaj yaptığını kanıt-

lamadığı sürece bunların ortaya çıkarılması neredeyse olanaksız. Çok berbat bir rüzgâr var orada ve helikopterin kaza yerine inmesi söz konusu bile değil. Tek yol yayan gitmek."

"Seth'in yakıt deposunu bu şekilde nasıl sabote edebildiğini bilemiyorum" dedi Bailey. "Çok asabi biri ve benden hiç hoşlanmaz, ama bana fiziksel bir zarar vermeye çalışacağı hiç aklıma gelmezdi. Onunla son konuştuğumda beni ölümle tehdit etmişti gerçi." Dudağını ısırdı. "Ona inanmadım. Ne kadar aptal mışım."

"Yakıt deposundaki plastik torba çok büyük bir beceri istemez" dedi Cam. "Bunu oraya yerleştirmek için uzman olmaya gerek yok."

"Evet, haklısın" dedi MaGuire. "Radyo sinyaline cevap veren radyo vericisi ve telsiz... Uçaklarla ilgili düşündüğünüzden daha çok şey biliyor."

Cam'in bedeni kasıldı, gri gözlerinde buz gibi bir ifade oluştu. "Ne? Radyo sinyaline cevap veren radyo vericisine ne olmuş?" Bailey ona merakla baktı. Ses tonu değişmişti.

MaGuire haritanın yanına geldi. "İşte tam burada" dedi işaret ederek. "Walla Walla'nin doğusunda radyo sinyaline cevap veren radyo vericisinin sinyalini kaybettiniz. On beş dakika sonra, FSS bozuk bir sinyal aldı ve sonra da radardan çıktınız. Eğer bunları da sabotaj etmişse çok dikkatli davranmış. Kaza yerinin bulunmasını istemedi ya da tüm deliller ortadan yok oluncaya kadar kaza yerinin bulunmasını engellemek istedi."

Cam kıpırdamadan haritayı inceliyordu. "Orospu çocuğu" dedi yavaşça.

"Herkes onun hakkında böyle düşünüyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu işten paçasını kurtarabilir" dedi MaGuire içini çekerek. "Benim kaygım kaza yerini bulmak değil ama sizin güvenliğiniz Bayan Wingate."

"Bailey benimle birlikte" dedi Cam. "Onunla ben ilgileneceğim."

Bailey bu şovenist davranış karşısında yüzünü buruşturdu ve MaGuire'ye döndü. "Kanıtlamama olanak olmamasına karşın beni öldürmek istediğini bildiğimi Seth'e söylemek istiyordum, ama birine daha bundan söz ettik ve bir kez daha beni öldürmeye çalışırsa şüpheliler listesinin ilk sırasında yer alacağız da belirtmek isterim. Bundan başka daha ne yapabiliriz bilemiyorum."

"Benim yapacağım bir şey var" dedi Cam, gözlerinde hâlâ buz gibi bir bakış vardı. "Hemen şimdi Seattle'a gidebilir miyiz, MaGuire? Bunu bir an önce yapmak istiyorum."

MaGuire'in yüzünde meraklı bir ifade oluştu ama yalnızca şunları söylemekle yetindi: "Elbette gidebilirsiniz."

O akşam saat sekizde Seattle'a indiler Bailey güneşin batmasına daha bir saat varken "akşam" demenin ne anlama geldiğini merak ediyordu. Hâlâ güçsüzdü ve tek istediği Cam'le birlikte yatağa girip uyumaktı, ama MaGuire Cam'e Seth'in yaptıklarını anlattıktan sonra, Cam soğuk bir havaya bürünmüş ve Bailey'le yalnızca birkaç kelime konuşmuştu.

Bu aslında hiç de kötü değildi. Kendisi de mesafeli ve sessiz kalmak istiyordu. Seth'in kendisini öldürmeye çalışması anlaşılır bir şey değildi ama Seth onun omuzlarında büyük bir yükü ve buna çok öfkeleniyordu. Bu kazada eğer Cam ölseydi, Seth buna kesinlikle aldırmayacaktı.

Bailey değişmiş bir dünyaya geri dönüyordu. Hiçbir şey olmamış gibi eski yaşantısını bıraktığı yerden sürdüremeyecekti. Jim'le yaptığı anlaşmaya karşın artık bir daha Seth'le görüşemeyecekti. Artık hayatta olmayan biriyle yaptığı bir anlaşma yüzünden hem kendi, hem de Cam'in yaşamını tehlikeye atacak kadar aptalca davranmıştı. Başka biri vakıf fonlarıyla ilgilenebilirdi, belki de Jim'in yardımcılarında biri bu görevi üstlenirdi. Bunca şeyi yaptıktan sonra Seth'in ödüllendirilmesi gerekmediğine inandığından, kontrolü Seth'in eline vermeyi hiçbir şekilde istemiyordu. Bu görevi başka biri üstlenmeliydi.

Seattle'a Skylane uçağına benzer bir uçakla gitmişlerdi. Cam hiç duraksamadan yardımcı pilotun yerine geçip oturmuştu. Bailey'nin yanına oturmayı aklından bile geçirmemişti, bu da genç kadının gülümsemesine neden olmuştu. Ne de olsa Cam bir pilottu. Pilotların büyük bir bölümü uçmayı bir yaşam biçimi olarak algılıyordu. MaGuire, Bailey'in yanına oturmuştu ama bakışlarındaki ifadeden kendisinin yardımcı pilotun yerine oturmak istediği anlaşılıyordu, ancak Cam ondan daha hızlı davranmıştı.

"Ümitsizlik içinde" dedi Bailey. "Altı günden beri uçmuyor."

"Ama bu benim uçağım" dedi MaGuire yüzünü asa-

rak. Sonra da omuzlarını silkerek Bailey'e gülümseyerek baktı. "Ben ondan daha hızlı davranmalıyım. Tanıdığım tüm pilotlar için uçmak bir yaşam biçimidir."

Seattle'a yaklaşırlarken Bailey soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama birçok değişikliğin söz konusu olabileceği bir dünyaya geri dönüyordu ve bu değişikliklerle nasıl başa çıkacağını düşünüyordu. Değişiklikler onu her zaman tedirgin ederdi. Genellikle iyice düşünmeden büyük ve önemli bir karar almazdı, kararın sonuçlarını inceler ve kendini buna hazırlardı. Yaşamında herhangi bir değişiklik olursa, bunun denetimini elinde tutmak isterdi. Oysa şimdi birdenbire yaşamında büyük bir değişiklik olmuş; o büyük ve görkemli evden bir an önce taşınacaktı. Seth'le Tamzin'in evde ne yaptıklarını hiç umursamıyordu. Onlarla olan tüm ilişkisini kesecekti, bu da başka bir iş bulması anlamına geliyordu.

En büyük değişiklik elbette Cam'di. İlişkileri çok hızlı geliyordu. Bir haftadan daha kısa bir zaman içinde ona olan duyguları değişmişti. Önceleri ondan hiç hoşlanmayan Bailey şimdi onu seviyordu; hatta onunla evlenmeyi bile kabul etmişti. İşin garip yanı, Cam yaşamındaki en büyük değişiklik olmasına karşın kendini çok iyi hissediyordu. Paniğe kapılmaktan kendini kurtarmıştı, ve onunla olmanın doğru olduğunu seziyordu. Yaşamında ilk kez kendini böyle hissediyordu.

Cam sanki onun düşüncelerini okumuşçasına başını hafifçe arkaya çevirerek ona baktı. Güneş gözlükleri yüzünden gözlerini göremiyordu, ama yine de onunla iletişim kurması sinirlerinin yatışmasına neden.

olmuştu. Artık yalnız değildi. Yaşamı bir şekilde değişmişti. Cam her zaman onun yanında olacaktı.

Uçağın tekerlekleri yere değdi ve pilot apronda ilerlerken frene bastı. Bailey öne doğru uzanarak terminalin önündeki insanlara baktı. Tel örgülü kapının önünde insanlar bekliyordu. Kalabalık değildi ve bulunduğu yerden kimsenin yüzünü görememesine rağmen Logan ve Peaches'ın da orada olduğunu biliyordu; bu düşünce rahatlamasını sağlamıştı.

Uçak terminal binasına yaklaşırken Bailey onları gördü. Logan kolunu Peaches'ın omuzuna atmıştı, ikisi de gülüyordu. Peaches heyecandan yerinde kıpır kıpır kıpırdıyordu. Onların kendisini göremeyeceğini bilmesine rağmen yine de el salladı. Bret'le Karen'i da gördü ama diğerlerini tanıyamadı. Onlar Cam'in arkadaşları ve akrabaları olabilirdi. Cam anne ve babasıyla konuşmuştu ve onların Seattle'a kendisinden önce varamayacaklarını biliyordu. Çünkü bir yolcu uçağıyla Seattle'a gelecek ve uçak saatini beklemeleri gerekecekti. Belki de başka bir plan yapmışlar ve Seattle'a daha erken gelmişlerdi.

Pilot uçağı durdurdu. Cam emniyet kemerini açarak ayağa kalktı. Pilotla ve McGuire'la kısa bir süre konuştu. Sonra da Bailey'in yanına gelerek kalkmasına yardım etti ve elini beline doladı. "Nasılsın?" diye sordu, sabırsızlıkla kendilerini bekleyen topluluğa doğru giderken.

"Yorgunum ama iyiyim. Ya sen?"

"Ben de öyle."

Logan ve Peaches koşarak Bailey'e sarıldılar. Peaches ağlıyordu, Bailey de kendini tutmaya çalışmasına

rağmen gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Logan kollarını karısıyla Bailey'e dolamıştı ve heyecandan tüm bedeni titriyordu. Bailey göz ucuyla Cam'a bakınca onun da etrafını sarmış olan arkadaşlarını gördü. Karen çok acı çektiği için Cam'i cezalandırmak istercesine çenesine hafifçe bir yumruk indirdi, sonra da Cam gülümseyerek kollarını uzattı, Karen gözyaşları içinde Cam'e sarıldı.

"Çok zayıflamışsın" dedi Peaches gözyaşlarını silererek.

"Yeni bir diyet uyguladım" dedi Bailey. "Uçak kazası diyeti. Çok işe yarıyor."

"Aç mısın?" diye sordu Logan bir şeyler yapabilmek için çırpınarak.

"Açlıktan ölüyorum. Bugün sanki bir ton yiyecek yedim ama yedikten birkaç dakika sonra karnım yeniden acııyor."

"O zaman bir an önce buradan çıkalım. Eve giderken yolda bir şeyler yeriz. Tamzin'e ne olduğunu sana yolda anlatırım, sen de bize kazayla ilgili bilgi verirsin. Milyonlarca sorum var."

Bailey gözleriyle Cam'i aradı. "Henüz değil. Cam olmadan olmaz. Sizleri daha tanıştırmadım."

Bailey, Logan'ın isteksiz olduğunu görebiliyordu, bu da son derece doğaldı çünkü ilişkileri hızla gelişmişti ve Logan bundan hoşnut değildi. Bailey yavaşça onun koluna vurdu. "Bu kadar kaygılanmana gerek yok. Biz yirmi beşinci randevumuzdayız. Ya da belki otuzuncu olmuştur. Hesaplamadım. Ama birbirimizi düşündüğünden daha iyi tanıyoruz."

"Otuzuncu randevu mu? Onunla görüştüğünden

haberim yoktu" Herkes terminal binasından içeri girerken Peaches şaşkınlıkla sordu. "Bize bundan hiç söz etmedin."

Bailey Cam'in işleri organize ettiğini gördü. İnsanlara geldikleri için teşekkür etti, sonra yapması gereken birçok şey olduğunu söyleyerek onları işlerinin başına gönderdi. Bunu açıkça yapmıyordu ama Bailey onun böyle davrandığının farkındaydı ve ona nefes almak gibi doğal gelen bir şekilde etrafındakileri yönlendiriyordu. Yaralı yüzüne ve başındaki bandaja karşın bir otorite gibi davranıyordu ve insanlar ona karşı çıkmadan verdiği talimatları yerine getiriyorlardı.

Bret, Karen ve MaGuire J&L ofisine gittiler. Cam, Logan ve Peaches'ın içeri girmesi için kapıyı tuttu ve elini Bailey'e uzattı. Bailey hemen dönerek onu ailesiyle tanıştırdı. Logan ve Cam el sıkıştı. Logan kaygılıydı Cam ise son derece sakindi. Her şeye rağmen o anda Bailey son derece mutluydu.

* * *

Cam, Bailey'in iyi olduğunu gördü. Sabah çok güçsüz görünüyordu ama şimdi kendini toparlamıştı. "Kahve taze mi?" diye sordu Karen'a. Diğer işleriyle ilgilenmeden önce Bailey'in iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

"Yeni yaptım." Gözleri hâlâ yaşlarla parlıyordu ama yüzü gülüyordu. "İster misin?"

Karen ona kahve mi ikram ediyordu? Belki daha sık ölümün eşiğine gelmeliyim, diye geçirdi içinden Cam. "Biraz sonra. Öncelikle Bailey'in bir şeyler ye-

mesi gerek, makineden bir şeyler verebilirsin."

Karen gülümsedi. "Bailey?" diye sordu alçak bir sesle. Duyulmasını istemiyordu. "Yani Bayan Winga-
te değil mi?"

"Hayatta kalmam için elimizdeki tüm yiyecekleri bana verdi" dedi. "Ve kendi çok az yedi. Bu yüzden, evet, ona artık Bailey diyorum." Bu en azından ilk gün için doğrudu. Sonra onun da kendisi kadar yemesi ve içmesi için elinden geleni yapmıştı.

Karen'in gözlerindeki parıltıyı görünce onun Bailey'i önemseydiği insanlar listesine dahil ettiğini anladı. Bu da Bailey'in yemek yemesi için Karen'in gerekirse onu elleriyle beslemesi anlamına geliyordu. Bailey'in gün boyunca sürekli bir şeyler yediği düşünülürse buna gerek kalmayacaktı.

Cam, Bailey'in yanına giderek dikkatini çekmek için ona dokundu. "Bret'le biraz konuşacağım" dedi.

Bailey elini hafifçe sıktı ve ona sevgiyle baktı. Cam bu alışkanlıkların birkaç gün sonra geçebileceğini düşünüyordu ama o anda hâlâ birbirlerine çok yakındılar ve bu da birbirlerine ilgi gösterdikleri anlamına geliyordu.

Cam, Bret'in bakışlarını yakalayarak başıyla ofisi işaret etti. Bret'in ofisi daha yakında olduğu için onun ofisine gittiler. Cam arkasından kapıyı kapattı, belki de birlikte çalışmaya başladıklarından bu yana ilk kez kapıyı kapatıyordu.

En iyi arkadaşına, yıllardan beri onu kardeşymiş gibi gördüğü arkadaşına döndü. "Bunu neden yaptın?"

Bret gözlerini kapayarak koltuğuna oturdu, başını

ellerinin arasına aldı. Cam onu son gördüğünden bu yana daha yaşlanmış gibiydi ve yüzünde altı gün önce-sine oranla daha çok çizgi vardı. "Lanet olsun" dedi yorgunlukla. "Para. Para yüzünden. Zor durumdaydım..." Sözlerini tamamlamadı, başını iki yana salladı. "Anlayacağını biliyordum. Bu sabah hayatta olduğunu duyduğumda ve dağlardan yürüyerek indiğini öğrendiğimde anlamıştım. Enkazı inceleyeceğinden, etrafı araştıracağından ve uçağın neden düştüğünü araştıracağından emindim."

Cam öfkesini bastırmaya çalıştı. Bret'i dövmek, onu parçalara ayırmak ve yanıtları öğrenmek istiyordu. "MaGuire bana telsizden ve radyo sinyaline cevap veren radyo vericisinden söz edinceye kadar Seth'in bu işi yaptığını düşünüyordum. Ama bu çok karmaşık bir işti, onun yapabileceği bir iş değildi. Kendi olanaklarına fazla güvendin."

"Evet hep böyle yaparım." Bret başını kaldırdı, gözlerinde pişmanlık dolu bir ifade vardı. "Bu bir dürtüydü. O gün Seth beni aradığında ortada bir fırsat gördüm ve o kadar çaresizdim ki bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim."

"Nasıl hastalandın o sabah?"

"Kedilere karşı alerjim olduğunu biliyorsun, değil mi? Kedilerden her zaman uzak dururum, kedisi olan bir kadınla asla çıkmam. Ben de hayvanları koruma merkezine gittim, oradan kendime bir kedi seçtim, onu okşadım, yüzümü yüzüne dayadım."

Cam, Bret'in kedilere alerjisi olduğunu uzun zamanndan beri biliyordu. Cam Bailey'in uçağını Bret'in yerine uçurduğu günün sabahına kadar onun bu alerji

karşısında nasıl tepki verdiğini hiç görmemişti. Eğer o sabah aklına kedi gelmiş olsaydı bile yine kuşkulandamayacaktı, çünkü alerjilerin nasıl olduğunu bilirdi.

"Bu konuyu fazla düşünmedim" dedi Bret yorgun bir sesle. "Yalnızca yaptım. Tek çıkış yolum buydu. Senin yaşam sigortandan gelecek para beni içinde bulunduğum bu zor durumdan kurtaracaktı. Yalnızca... yalnızca parayı almayı düşünüyordum. Ama Karen bana uçağın kaybolduğunu söylediğinde birden her şey gerçeğe dönüştü. En iyi arkadaşımı öldürmüştüm. Bu yüzüme tokat gibi çarptı."

İşin garip yanı Cam ona inanıyordu. Bret düşünce-sizce hareket eden, kısa dönem hedeflere odaklanan biriydi.

"Uçağın yandığını sandım" diye konuşmasını sürdürdü Bret. "Yakıt deposunda her zaman kullanılmayan birkaç galon benzin vardır. Eğer ortada bazı deliller söz konusu olursa o aptal telefon konuşması yüzünden herkesin Seth'ten kuşkulanaacağını biliyordum ama bunun dışında onu bu olaya bağlayan bir şey yoktu. Onun tutuklanacağını sanıyordum."

"MaGuire uçahta yeterince benzin olmadığını farkedenin sen olduğunu söyledi."

"Evet. Bunu söylersem kimsenin benden kuşkulandayacağını sanıyordum." Bret elleriyle yüzünü ovuşturdu sonra da Cam'in yüzüne baktı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu ayağa kalkarak. "Senin öldüğünü, seni öldürenin de ben olduğumu düşündüğümde paçamı kurtarmak için elimden geleni yaptım. Ama sen kolayca ölebilecek bir pilot değilsin, değil mi? Haberi aldığımda güleyim mi yoksa ağlayayım mı

bilemedim. İkisini de yaptım sanıyorum. Ama sen ne istersen onu yapacağım. Kendimi ele veririm, eğer istediğin buysa."

"İstediğim bu" dedi Cam kararlı bir sesle. Bunun geriye dönüşü yoktu, yılların dostluğu ve geçirdikleri onca güzel günler onu yumuşatamayacaktı, çünkü insan bazı yollardan yalnızca bir kez geçerdi. "Cinayete teşebbüs, sigorta yolsuzluğu... tüm bunların cezasını çekeceksin."

"Evet, paçamı kurtaramayacağım. Her neyse." Bret'in yüzünde kendini asla bağışlamayan birinin ifadesi vardı. Cam için bunun bir sakıncası yoktu, çünkü o da asla onu bağışlamayacaktı.

"Bir şey daha var" dedi Cam.

"Ne?" diye sordu Bret.

Cam elinden geldiğince sert bir şekilde Bret'in yüzüne bir yumruk indirdi. Bret'in başı arkaya düştü. Koltuğuna yığıldı. Cam ona bir kez daha vurdu.

"Bu da Bailey'i de ölüme mahkûm ettiğin için" dedi Cam.

Bailey'in görmeyi beklediği tüm insanlar içinde Seth VVingate kesinlikle yoktu. Ama o gece, gece yarısından az önce babasının evinin kapısında, eşikte duruyordu. Tamzin onun dolaplarını boşalttığından, Bailey'e ait olduğunu düşündüğü her şeyi attığından Bailey geriye kalan birkaç kişisel eşyasını toplamaya çalışıyordu. Ev de tahrip edilmişti. Bailey o kadar çok öfkelenmişti ki polisi aramayı düşündü ama aramadan önce bazı şeyleri halletmeye karar verdi.

Son birkaç saat tam bir kargaşa içinde geçmişti. Bailey Bret'in Cam'i öldürmeye çalıştığı gerçeğini kabullenmekte hâlâ zorlanıyordu. Suçluluk duygusunun Bret'i yiyip bitirdiği görülüyordu, ama bu gerçekleri değiştirmezdi. MaGuire her şeyle kendi ilgilenmişti ve o da herkes gibi çok şaşkıındı. Bret kendini ele vermek için MaGuire ile birlikte polise kendi isteğiyle gitmişti ama ortaklığın bozulmasına ilişkin yasalar ve Air Limo hava yollarının hâlâ uçup uçmayacağı konuları havada kalmıştı. Eğer hâlâ uçacaklarsa artık J&L diye bir şirket olmadığından bu yalnızca Air Limo hava yolları olarak kalacaktı.

Bailey'in bu konuda bazı fikirleri vardı ama olayları bir kez daha düşünmek istiyordu. Seth'in kendilerini öldürmeye çalışan kişi olmadığı ortaya çıktığına göre vakıf fonlarının yönetimi konusunu bir kez daha düşünmesi gerekiyordu. Öte yandan Tamzin'in yaptıklarını gördükten sonra onu öldürmek istiyordu. Bir kararında hâlâ ısrar ediyordu; o da kendisinin olmayan bir evde bir gece daha geçirmek istemediğiydi.

Logan ve Peaches'la birlikte Cam de eve gelmişti. Ona eşyalarını toplaması için yardım edeceklerdi, ama eşyalarının yerinde yeller esiyordu. Cam öfkeden bembeyaz kesilmişti ama her ikisi de öfkelerine yenik düşmemişlerdi. Peaches sinir krizinin eşiğindeydi ve fırtına gibi odaları dolaşırken Logan gözünü ondan ayırmıyordu.

Seth şimdi oraya gelmişti ve Bailey onun kendisini öldürmeye çalışmadığını bilmesine rağmen yine de onun saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyordu. Öfkeyle kapıyı açtı, kapının eşiğinde durdu ve onu içeriye

davet etmedi. Cam'in hemen arkasından geldiğini fark etti.

Ama Seth de içeri girmek için bir girişimde bulunmadı. Şimdiye kadar iki ya da üç bar dolaşmış olması gerekirken, o ayık bir haldeydi. Bu da Bailey'i şaşırtmıştı. Basit bir şekilde giyinmişti; üstünde pantolon ve bir kazak vardı, koyu renk saçlarını taramıştı ve yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Birçok kişi bu kazaya benim neden olduğumu sanıyor" dedi. "Sana bunun doğru olmadığını söylemeye geldim."

"Biliyorum" dedi Bailey konuşabildiğine şaşırarak.

Seth'in gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade oldu. Duraksadı, sonra da gitmek için arkasını döndü. Bailey kapıyı kapamaya hazırlandı, sonra Seth durduğu için o da durmak zorunda kaldı. Ayağını kapıya dayamıştı.

"Kim yaptı?" diye sordu. Bailey onun kendisiyle konuşmaktan nefret ettiğini görebiliyordu ama Seth her şeyi öğrenmek istiyordu. "Tamzin mi?"

Tamzin? Tamzin kötü ve önemsiz biriydi ama böylesi bir şeyi organize edebilecek yetenekte değildi. "Hayır, Cam'in ortağı."

"Bret mi?" Seth çok şaşırmıştı. "Emin misin?"

"Eminiz. İtiraf etti" dedi Cam.

"Orospu çocuğu" diye mırıldandı Seth. Acı bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Galiba Tamzin'le düşündüğümüzden daha çok birbirimize benziyoruz. O benim yaptığımı sanıyordu, ben de onun."

Derin bir soluk aldı. "Bunu duymayı hak ettin. Kız kardeşim benim katil olduğumu düşündüğünde,

benim de aklıma bu geldi. Kendime uzun uzun baktım ve gördüklerim hiç hoşuma gitmedi." Bakışları Bailey'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı ve acıyla gülümsedi. "Vvingate Grup'ta çalışmaya başladım. Posta odasında çalışıyorum. Grant beni yakından izliyor."

Bailey sıkıca kapıyı tuttu. Bunu yapmak zorundaydı yoksa dizleri çözülecekti. Ne söylemesi gerektiğini kestiremediğinden yüksek sesle konuştu. "Vakıf fonlarının idaresini başka birine vereceğim, büyük olasılıkla bankadan birine." Seth'in söylediklerine inanamıyordu. Jim, Seth konusunda haklı mıydı yoksa?

Seth'in çenesi kasıldı ve Bailey'e baktı. "Yapma" diye tısladı. "Fonlarla senin ilgilenmeni istiyorum. Başka biri yaparsa ondan bu kadar nefret edemem ve beni motive etmen için sana ihtiyacım var. Hem bu babamın planı değil miydi? Ben öyle olduğumu sanıyorum. Senden nefret edeceğimi, paramın denetiminin senden olmasından nefret edeceğimi düşündü ve böylelikle yaşamıma çekidüzen verebileceğimi düşündü. Haklı da çıktı, lanet olasıca. O her zaman haklıydı. Büyük olasılıkla denetimi bana ne zaman vereceğini de söylemiştir, değil mi?"

Bailey başını evet anlamında salladı, bir şey söylemedi.

Seth'in dudakları büzüldü. "Babam sana çok güvendi ve kimse babam kadar insanları tanıyamaz. Ben de ona güveneceğim ve ne yaptığını bildiğini kabul edeceğim. Sen paranın kontrolünü bırakma, ben de sana yanıldığını kanıtlayayım. Bir gün paranın kontrolünü bana bırakırsın, o zaman hayatımdan çıkarsın ve ben de seni bir daha hiç görmem."

"O günü sabırsızlıkla bekliyorum" dedi dürüstçe.

Seth, Cam'le Bailey'in arkasından hole baktı. Kırık cam parçalarına, tahrip edilmiş duvarlara bakarken kaşlarını çattı. "Burada neler oldu?"

"Tamzin" dedi homurtuyla Cam.

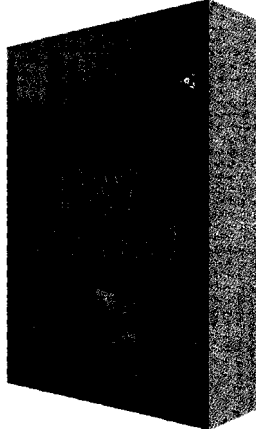
"Onu tutuklat" dedi Seth soğuk bir ifadeyle, sonra da arkasını dönerek merdivenlerden indi ve gecenin karanlığında kayboldu.

Cam, Bailey'in elini kapıdan çekti, kapıyı kapattı, sonra parmaklarını parmaklarına kenetledi.

"Hadi gidelim" dedi genç kadını dudaklarından öperek. "Artık burada yapacak bir şeyin kalmadı. "Artık benimle birlikte yaşayacaksın."

Bailey gülümsedi, Cam'in yüzündeki yaralan okşadı. Bu karar karşısında içinde en küçük bir kaygı bile yoktu. "Pekâlâ" dedi ve birden kendini çok mutlu hissetti. "Gidelim. Ben hazırım."

linda howard
BAY MÜKEMMEL

M ü k e m m e l e r k e ğ i n ö z e l l i k l e r i n e l e r d i r ?

Bu zevkli konu, her cuma iş çıkışı bir restoranda buluşan dört kadının kahkaha dolu sohbetlerinin konusudur. Uzun boylu, yakışıklı ya da sevecen? Uzayıp giden listeleri, medyaya yansıyınca işler değişir. Başta hayatlarındaki erkekler olmak üzere, listedeki beklentilerle uzaktan yakından ilgisi olmayan birçok erkeği fena halde rahatsız eder. Özellikle de kendisinin "Bay Mükemmel" olduğuna inanan canı bir psikopatı.

İçlerinden birinin öldürülmesiyle, kadınlar yaşadıkları bu sarhoşluktan uyanırlar. "Bay Mükemmel" rüyası bir kâbusa dönüşmüştür.